

Giới thiệu Tiểu Hoàng Cô, Đừng Ngủ Nữa!!!

Có thể nói rằng cô có một cuộc sống vô lo vô nghĩ, nhưng hiện nay lại phải ra sức gánh vác cả gia tộc.

Từ khi sinh ra được nuôi dưỡng như là một cô công chúa chân êm đệm ấm, nay lại là tổng tài bá đạo, tàn khốc, vô tình của tập đoàn thế giới.

Vốn tưởng rằng, cả đời sẽ không thể tìm thấy cái gọi là hạnh phúc, nay lại vì đối phương mà đi học nấu ăn.

Vốn tưởng rằng, đã tìm thấy hạnh phúc chân chính, nay chỉ còn tuyệt vọng cùng bước sang kiếp sau.

Vốn nghĩ rằng bản thân sẽ chết, đợi chờ địa ngục mở lối dẫn đường, nay lại thay lại xuyên không đến thời đại khác, không những vậy mà còn mà con gái nhỏ của Tiên Đế đương triều.

Ở nơi Lục địa xa lạ này, có phụ thân Tiên Đế yêu thương, có sư phụ bán tiên che chở, có hai vị sư huynh bao bọc, có Hoàng Đế đệ đệ nâng niu... và hơn cả, là có chàng...

Nhưng sự thật mãi là sự thật, dù có chôn giấu sâu bao nhiêu đi nữa, thì vẫn có một ngày được mở ra.

Cái gì mà vận mệnh phượng hoàng?

Cái gì mà thống nhất thiên hạ?

Cái gì mà vận kiếp bất phục? “

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Cô, Đừng Ngủ Nữa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Lúc còn nhỏ, tôi được gia đình nuôi dưỡng như một công chúa chân yếu tay mềm thật sự, không chỉ học về tri thức mà còn cả về cảm kì thi họa cơ vũ phú thương. Thật ra là vì cuộc sống của tôi bấy giờ chỉ gói gọn trong bốn chữ “vô lo vô nghĩ” nên nhàn chán muốn học giết thời gian. Hàn gia chúng tôi là một nhà 5 người lớn nhỏ, họ đều yêu thương tôi như chân báu mà nâng niu. Cha là chủ tịch tập đoàn của Hàn Thị, mẹ là siêu mẫu nổi tiếng đã giải nghệ nhiều năm. Hai người anh trai, tài mạo song toàn, ôn nhu mà ấm áp của tôi cũng phải cùng chung vai gánh vác sự nghiệp của gia tộc. Đúng với một gia đình hoàn hảo hào hảo mà mọi người đều mơ ước. Tôi là người nhỏ nhất trong nhà, được yêu thương nhất, cưng chiều nhất, dường như mọi thứ tốt đẹp nhất trên đời này đều được họ mang tới cho tôi. Vì mong muốn tôi có thể được hưởng một cuộc sống an nhàn, đủ đầy, viên mãn, vô tư vô lự nên khi tôi được sinh ra họ đặt cho tôi một cái tên rất hay – Hàn Phiêu Phiêu. Phiêu lãng tự do, Phiêu điều hạnh phúc...

Nhưng quá khứ là quá khứ, và bao giờ nó cũng tươi đẹp hơn thực tại đau lòng. Phải, quá khứ kia thật quá tươi đẹp, đẹp đến nỗi ám ảnh tôi suốt 12 năm...

Năm lên 17 tuổi, tôi bị kẻ thu bắt cóc để uy hiếp Hàn Thị. Cha tôi, hai anh trai tôi vì cứu tôi mà ra đi... mẹ tôi đã sốc, bà dường như trở nên câm lặng, rối loạn thần kinh không thể chữa trị. Dù là người mẹ nào trong hoàn cảnh như vậy, có lẽ cũng đều đi đến kết quả như mẹ tôi. Tôi thương bà, nhớ cha, nhớ hai anh... tôi đã khóc, khóc cho đến khi không còn nước mắt để rơi, tới khi bản thân không còn đủ khả năng để thương để nhớ.

Tôi hận, hận kẻ đã khiến gia đình tôi tan nát, vỡ vụn. Hận kẻ lấy đi những ngày tháng bình yên vô lo vô nghĩ của tôi. Hận kẻ cướp đi tình thương của cha mẹ, đoạt đi sự ôn nhu ấm áp của hai anh, giật đi sự tươi đẹp của quá khứ.

Chính nỗi hận ấy đã tạo nên tôi của ngày hôm nay. Hàn Phiêu Phiêu – chủ tịch tập đoàn Hàn Thị. Mẹ tôi đã mất sau 5 năm câm lặng, nổi oán hận, áy náy, nhớ thương ngày ấy vẫn mãi quanh quẩn trong tâm trí tôi. Tôi trở nên xa cách với cái thế giới loài người này, chỉ biết làm việc làm việc và làm việc. Hàn Thị vẫn đứng vững và phát triển, cái tên Hàn Phiêu Phiêu cũng trở thành huyền thoại trên thương trường. Không biết cha mẹ và các anh trên trời có thấy không? Thấy sự thành công của Hàn Phiêu Phiêu này?

Ở cái tuổi 29 này, trong làn sóng của danh tiếng này, người cầu hôn tôi từ chối không hết, vì tôi biết họ cũng chẳng yêu thương gì tôi, cái họ quan tâm là Hàn Thị. Hừ, muốn lợi dụng tôi và Hàn Thị, thật nực cười. Bỏ qua mọi vương công quý tộc, vậy mà tôi lại chọn một chàng trai dân thường làm việc trong một quán cà phê.

Anh chân thành với tôi, luôn nói với tôi những lời thật thà đến thô thiển ví như:

– “Phiêu Phiêu, em thực sự là con gái sao? Vậy mà đến rán trứng cũng không biết! Tôi khinh thường em luôn. Hừm hừm “

– “Phiêu Phiêu, em lại làm vỡ bát rồi, em nghĩ mình có bao nhiêu lít máu để chảy ra chứ hả? Tôi khinh thường em luôn. Hừm hừm “

-“ Phiêu Phiêu, em uống nhiều quá đấy, em nghĩ mình là sâu rượu hả, con gái chỉ được uống trà thôi, em có biết không hả? tôi khinh thường em luôn. Hừ hừ “

-...

Anh ấy là vậy, trong khi mọi người luôn tôn sùng, kính nể, ngưỡng mộ tôi, thì anh lại luôn nói cái gì khinh thường tôi, rồi lại hừ hừ đáng yêu như vậy. Để đổi lấy niềm vui cho anh, tôi cũng tự mình học một khóa nấu ăn, học cách pha trà, thưởng trà... mỗi lần như vậy, tôi lại nhớ về những tháng năm hạnh phúc thơ ấu. Ngày đó tôi được mọi người mang lại hạnh phúc, nay tôi sẽ mang lại hạnh phúc cho anh. Trái tim tôi vì anh mà được hun nóng lại, lấy lại nhiệt độ sống theo thời gian.

Hôm nay tôi tự mình xuống bếp, làm bữa cơm thật thịnh soạn đợi anh tới. Anh nói rằng, tôi nay anh về trễ nên tôi có nhiều thời gian để chuẩn bị. Ngày trước khi anh chưa xuất hiện, tôi đều tự mình đi ăn nhà hàng, vì thực sự thời gian với tôi là vàng bạc. Ngày trước khi anh xuất hiện, thì dường như toàn anh nấu tôi ăn. Ngẫm lại cũng thấy ấm lòng. Hồi hộp không biết khi anh nhìn thấy tôi chuẩn bị chu đáo như vậy, có cảm động tới bật khóc không đây?

8h tối, mọi thứ đã xong, tôi chỉ cần ngồi chờ anh tới. 8h15, anh chưa tới, thật nhàm chán, tôi vỗ tay để phát tín hiệu, bật chiếc tivi to treo tường kia xem tạm. Vẫn như mọi ngày, tôi xem kênh tin tức để thu thập thêm thông tin làm ăn thôi. Xem cứ xem, cho tới khi chuyển tới tin tức chấn động: “ Thái Tử tập đoàn Bạch Thị lộ diện, sau 15 “ẩn cư tại gia” nay đã xuất hiện và đính hôn cùng tiểu thư Lục Thị “. Trời ạ, vừa xuất hiện liền đính hôn sao? Tôi lúc này cảm thấy hai tập đoàn này thật ngớ ngẩn mà thôi. Rồi màn hình ấy chuyển tới cảnh phỏng vấn trực tiếp cặp đôi trên. Họ đứng giữa đám đông, môi cười mắt cười tay khoác tay thật ngọt ngào làm sao. .... Phải, họ ngọt ngào lại khiến tôi chết lặng! Người đàn ông đang cười đáp đầy lại là anh. Đúng, là anh! Đôi mắt đấy, nụ cười đấy... là anh! Tôi là người lí trí nên nhìn nhận sự việc thực quá nhanh. Đau lòng sao? Không, đó là một xúc cảm rất rất tồi tệ, giống như 12 năm trước, mà có thể là tồi tệ hơn.

Thì ra anh không phải người bình thường. Thì ra bấy lâu nay vẫn là tôi ngớ ngẩn, ngu ngốc. Thì ra vận phúc của tôi đã cạn vào 10 năm trước rồi, làm gì có ai lại được hưởng hạnh phúc viên mãn tới hai lần. Thì ra dù tôi có mạnh mẽ thông suốt tới đâu, cũng không thoát khỏi cô đơn... Sự sống nơi con tim vừa được hồi sinh còn yếu đuối, nay cũng tự tắt theo từng giây.

Nhìn tập hồ sơ trên bàn, thật nực cười, tôi đã vì anh mà chuyển bị sẵn bản “thoái vị” này. Tôi đã chuẩn bị sẵn, nhường chức lại cho vị tổng giám đốc đương nhiệm, một nhánh phụ của Hàn gia, chỉ để cùng anh xây dựng một mái nhà nhỏ bé, chỉ để được cùng anh ấm áp qua ngày. Món quà bất ngờ tôi dành tặng anh quả thực thua xa món quà mà anh giành tặng tôi ngay lúc này... Nhìn anh trên tivi xem, thật hạnh phúc rạng rỡ, anh càng hạnh phúc tôi càng ghen thờ vì đau đớn, đau hơn cả khi tôi mất đi gia đình hoàn mỹ. Anh thật giỏi. hahaha... Tự giấu cột chính mình. Tôi mệt mỏi quá rồi, tôi nhớ gia đình của mình...

Cầm chiếc điện thoại lên, tôi gọi cho luật sư của mình, là bác Nhân, người đã từng đi theo cha tôi:

-“ Bác Nhân ạ? Cháu Phiêu Phiêu đây. Cháu muốn nhờ bác một chuyện.”

-“ Phiêu Phiêu à. Cháu nói đi, bác nghe” – giọng người đàn ông trung niên trầm ấm ấy, luôn khiến tôi nhớ về cha.

Hít một hơi thật sâu, đè nén tuyệt vọng trong lòng, tôi đáp:

-“ Bác giúp cháu đổi bản “thoái vị” thành di chúc. Con dâu của cháu ở chỗ bác nên không cần tìm cháu nữa. Cháu mệt mỏi quá rồi, cháu xin lỗi vì để bác thất vọng. Hàn Phiêu Phiêu cháu đã phụ bác, phụ Hàn gia. Cảm ơn bác vì thời gian qua.”

Tôi nói liền một mạch rồi vội vàng tắt máy, vì tôi sợ, nếu không tắt thì bác ấy sẽ không để cho tôi đi. Tôi cần một sự giải thoát. Bỏ mặc tất cả, tôi lấy chiếc mô tô ra, lao như điên trên đường, không quan tâm thế giới này nữa, không quan tâm chính bản thân mình nữa. Tôi cần một lối thoát!!

Và rất nhanh chóng, kết quả mà tôi muốn cũng xảy ra... Đến đoạn giữa cầu lớn kia, một chiếc xe tải bất chợt xuất hiện, tôi không ngạc nhiên, không sợ hãi cũng không bóp phanh, mà để tự thân đâm sầm vào nó. Va chạm mạnh, tôi không biết đã xảy ra như thế nào. Cũng không hề cảm thấy đau ngoài thân. Có lẽ vì vết thương trong trái tim tôi đã lấn áp cả những đau đớn thể xác. Tôi có thể cảm nhận máu trong người đang chảy ra, cảm nhận được hơi thở của bản thân đang dần mờ nhạt. Tôi nằm đó ngửa mặt lên trời, ngắm bầu trời đêm thành phố, có sao có trăng có mưa bay bay. Chúng thật đẹp, đẹp như quá khứ, đẹp như anh. Trong phút cuối cùng còn sót lại tia ý thức tôi đã nguyện cầu:

“Nếu có kiếp sau, xin hãy cho tôi được sống như đứa trẻ, ấm áp trong vòng tay gia đình”.

Mệt mỏi và tuyệt vọng cùng bước sang kiếp sau...

#Airen.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Cô, Đứng Ngủ Nửa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

“Cùng với nỗi tuyệt vọng của quá khứ và hiện tại, cùng với thứ tâm nguyên mãnh liệt từ tâm can, cùng bao đau đớn thống khổ nơi đáy mắt, tất cả là liều thuốc độc để ta triệu hồi con về bên ta. Hồi hậu duệ của ta, hãy thức tỉnh!”

Cùng lúc đó, tại Thần Nguyên Đại Lục, tại ngọn Toại Sơn, trong một căn phòng nghiêm trang của chùa Hộ Quốc, một quả trứng to đang dần nứt vỡ. Những đường nứt ngày một dài và nhiều, báo hiệu quả trứng sắp nở. Trong căn phòng ấy, một nam nhân trung niên tóc đã hoa râm, trang phục tôn quý đang lặng lẽ nhìn trứng nở. Đôi mắt già nua với những nếp nhăn sâu hiện lên đầy sự kinh ngạc và mong chờ.

“Rắc” – một tiếng, quả trứng nổ tung ra, những mảnh vỏ rơi xuống, để lộ ra một tiểu nữ oa nhỏ nhắn bên trong. Da trắng hồng, mắt to tròn hơi xéch, đôi con ngươi lay lay sáng tinh anh, môi trái đào, quả là một chân bảo vô giá. Nhưng thu hút nhất là trên trán tiểu nữ oa nhi kia còn một con mắt thứ ba nằm dọc giữ trán. Con ngươi đỏ chất chứa một mảnh tham vọng cuồng ngạo tối cao của uy quyền, của thần quyền. Thật khiếp sợ!

Hàn Phiêu Phiêu, chớp chớp đôi mắt mình. Khi mọi thứ xung quanh dần sáng rõ, nàng chỉ thấy một người đàn ông trung niên tóc đã hoa râm, mặc đồ cổ trang sáng chói đang đứng đó nhìn nàng. Trông lão nhân này rất phúc hậu, thời trẻ chắc chắn cũng là một mỹ nam đỉnh đỉnh. Trên người lão nhân tỏa ra hơi thở uy nghi của quyền thế.

Hả? chuyện gì thế này? Không phải Hàn Phiêu Phiêu ta chết rồi sao?

Nàng dùng hết sức ngó đông ngó tây, nhìn chung quanh khá giống với một Phật đường trong chùa nào đó, rất tôn nghiêm. Lại đảo lên xuống, bỗng thấy đôi tay mình sao nhỏ nhắn thế?? Là tay trẻ sơ sinh!!! Còn đôi chân?? Cũng là chân trẻ sơ sinh.

Thiên aa~ Ông trời chọc Hàn Phiêu Phiêu ta sao? Ta còn chưa có đi qua Vong Xuyên hà, bước qua Nại Hà Kiều, uống Mạnh Bà thang nha, sao ông đã cho ta đầu thai vội vàng rồi nha... Mà còn để ta đầu thai về cái thời cổ đại lạc hậu như vậy nữa nha? Ta muốn có tivi, muốn có internet nha... Đáng ghét má!

Trong lúc nàng trách thiên mắng địa trong lòng, thì lại có thêm một người nữa xuất hiện. Người tới một thân bạch y từ cửa phi thân vào, tà áo trắng bông bành lượn trong gió se.

Thiên aa~ đây chính là khinh công trong truyện Kim Dung nha, thật lợi hại.

Đến khi thấy rõ thân ảnh vừa tới, lại càng khiến cho Hàn Phiêu Phiêu trợn mắt há mồm nhìn y chăm chăm như thể sinh vật ngoài hành tinh. Nhìn tổng thể chỉ có thể kết lại trong bốn từ: “phi thường hoàn mỹ”. Ngay cả nàng là nữ nhân nhìn đến còn muốn thẹn.

Người tới là một nam nhân dáng người thon cao nhưng không hề eo lá, tóc trắng vấn lỏng sau lưng, lông mày rậm cũng màu trắng, khuôn mặt đúng chuẩn Vline hiện đại, đôi mắt hẹp dài cùng làn mi như cánh quạt khẽ rung rung, bạc môi vuông vắn, mũi cao thẳng tắp. Thân thể y mặc bộ bạch sắc nhẹ nhàng mà phiêu phiêu dật dật. Tay cầm bạch ngọc phiến, khẽ vỗ vỗ chiết phiến vào lòng bàn tay. Đến cuối cùng khi Hàn Phiêu Phiêu mới để ý đến đôi con ngươi của bạch y nam tử ấy là màu tro âm dương thâm sâu. Quái, mỹ nam như vậy mà bị bệnh Bạch tạng sao? (tg:v bốn tác giả là có ý biến y thành bạch tạng mỹ nam aa~). Cả người y toát ra hơi thở xuất trần, lạnh như băng sơn, cực như lãnh hải.

Sau một hồi thất thần, Hàn Phiêu Phiêu lại nghe được cuộc đàm luận giữa hai nam nhân trước mắt, nghe bên ngoài thì nhẹ nhàng như đang tán ngẫu, nhưng trong ánh mắt mỗi người lại lóe lên những tia xúc cảm phức tạp riêng.

– “Đợi 500 năm rồi, Phượng Đan mới nở. Hóa ra Thái Thượng Hoàng đây chính là người có duyên.” – Bạch y nữ nam lên tiếng phá không gian im ắng.

– “Vị công tử này, người là?” – Người được gọi là Thái Thượng Hoàng nghi hoặc hỏi.

Thì ra lão nhân này là Thái Thượng Hoàng, Hàn Phiêu Phiêu thâm tán thưởng khí chất và diện mạo của lão.

– “Hàn Nghiêm” – Bạch y nam tử lãnh đạm đáp.

Thiên aa~, mỹ nam kia cũng họ Hàn nha. Gen tốt Gen tốt!!

– “Hàn Nghiêm? Vị bán tiên tu trên Tiên Linh sơn?” – Thái Thượng Hoàng đầy kinh hi mà hỏi như khẳng định.

Đáp lại câu nói của lão nhân chỉ là một cái gật đầu nhẹ của Hàn Nghiêm. Im lặng một hồi Hàn Nghiêm lên tiếng đối lão nhân gia:

– “Hôm nay Phượng Đan nở, Thái Thượng Hoàng lại ở đây, có lẽ là cái duyên giữa ngài với tiểu nữ oa này. Không biết Thái Thượng Hoàng nghĩ sao?” – Hàn Nghiêm vừa nói vừa đưa mắt nhìn về phía tiểu nữ oa Hàn Phiêu Phiêu đang toét cười vui vẻ.

Đứa bé này, là khả ái như vậy, lớn lên nhất định khuynh quốc khuynh thành, diễm lệ, mỹ mạo không kém gì Phượng Hoàng năm đó. Ta đã đợi 500 năm rồi, Phượng Hoàng, nàng thật sự vẫn không bỏ cuộc sao?

Thái Thượng Hoàng nghe Hàn Nghiêm nói vậy bỗng vỡ lẽ hiểu ra:

– “Hàn công tử, ta biết việc này thật rất hệ trọng, ta cũng rất ngạc nhiên khi chính mình lại là người có duyên. Phượng Đan là quả trứng còn sót lại của Phượng Hoàng thân thú trước khi bị phong ấn, nay nó đã nở rồi thì lời tuyên thệ của ngài ấy chắc chắn thành sự thật. Lão nhân gia ta cũng không cầu thống nhất thiên hạ, chỉ mong dân chúng được an lành sống qua ngày.”

Lão nhân ngừng lại, thở ra một hơi đầy bất đắc dĩ, quay người về phía bức tượng Phật tổ sau lưng Hàn Phiêu Phiêu, tiến lên kéo tà hoàng bào rồi quỳ

xuống nện gối, tay chấp lại, miệng chậm rãi nói lên khẩu cầu:

-“Ta – Thượng Quan Trạch, nay là người có duyên với PHượng Đản, được chứng kiến Phượng Đản nở ra một tiểu nữ oa nhi vạn phần là phúc phận. Nay Thượng Quan Trạch lấy danh nghĩa tiền Đế Quân của Phượng Quốc, nhận tiểu nữ oa nhi của Phượng Hoàng thần thú là nữ nhi củ ta, đòi đòi mang tới hạnh phúc viên mãn cho tiểu nữ nhi, cũng như mong Phượng Hoàng thần thú đòi đòi bảo hộ Phượng Quốc âm no đủ đầy. “

Nói xong, lão nhân gia cúi lạy Phật tổ 3 lạy mới đứng lên. Lão nhân gia bế Hàn Phiêu Phiêu trên tay, không ngừng xoa xoa mái tóc còn thư thót của nàng, miệng không ngừng khen khả ái hảo khả ái.

Hàn Phiêu Phiêu đang ngỡ ngàng không hiểu họ đang nói gì thì bị người bế lên, trong lòng cả kinh, nhưng khi cả thân hình bé bỏng đều nằm gọn trong lòng lão nhân hiền từ ấy, bỗng lại thấy ấm áp lạ thường. Thật quen thuộc, giống như ngày đó, cha nàng thường hay ôm nàng dạo quanh vườn hoa vậy. Một cảm giác muốn phụ thuộc vào, muốn được nâng niu. Có lẽ ông trời đã nghe tâm nguyện của nàng, cho nàng một đời sống như một đứa trẻ thơ.

Thái Thượng Hoàng ẵm Hàn Phiêu Phiêu về Phía bạch y nữ nam nhân vẫn còn đứng đó. Lão nhân nhẹ nhàng nhìn vào y, một hồi lâu sau mới lên tiếng âm trầm:

-“Hàn công tử, hôm nay ngươi đến đây chắc cũng vì tiểu oa nhi này? “

-“phải! “

-“Vậy ngươi đem nó đi đi. .” – thờ một cái thật dài.

Hàn Phiêu Phiêu ngây ngốc, sao vừa mới nhận con liền đá nàng đi như vậy? Lão nhân này thật quá đáng. Đáy lòng Hàn Phiêu Phiêu thầm cảm tức, nhưng rồi lại thấy Lão nhân lên tiếng:

-“Hàn công tử, ngươi cũng biết, Hoàng cung thực sự không phải nơi tốt đẹp gì để dạy dỗ trẻ nhỏ. Ta không dám chắc có thể sáng sủa chiều chiều ở bên tiểu oa nhi để trông chừng dạy bảo nó. Vẫn là nên để nó đi theo ngươi. Ngươi là một bán tiên, lẽ dĩ nhiên sẽ có cách dạy dỗ tốt nhất hơn cả ta, tốt hơn cả trong Hoàng cung. “ – trong đôi mắt ngài ảm ảm tia sùng nịnh nhìn nàng.

Lão nhân gia vừa dứt lời, nội tâm Hàn Phiêu Phiêu mới vỡ lẽ. Nhìn ra sự yêu chiều trong ánh mắt ngài, thì ra là vậy, người phụ thân lớn tuổi này của nàng cũng rất thật tâm thương yêu nàng. Giống như cha nàng kiếp trước, nhất nhất mọi thứ tốt đẹp nhất đều đem trao cho nàng. Hàn Phiêu Phiêu muốn mở miệng gọi một tiếng phụ thân, nhưng lại phát hiện bản thân là một oa nhi còn chưa biết nói nha.

Lão thiên aa~, đây là lão đang muốn ta học lại cách làm người sao?? Hừm (lão thiên gia: -_- liên quan gì ta??)

Bạch tạng nam nhân sau một hồi chỉ đứng nghe nhìn, giờ mới lên tiếng hỏi han:

-“Thái Thượng Hoàng, Tiểu công chúa thật khả ái, sau này chắc chắn sẽ khuynh quốc khuynh thành. Mà hình như ngài còn chưa đặt danh tự cho nàng? “

-“Danh tự sao?... Vậy gọi nàng là Vận Phụng đi. Phượng Quốc ta họ Thượng Quan, liền kêu mãi danh tự nàng là Thượng Quan Vận Phụng. Sau này khi sắc phong, sẽ lấy hiệu Khuynh Thiên công chúa. “ – Lão nhân gia vừa vỗ về Hàn Phiêu Phiêu trong lòng, vừa đối Hàn Nghiêm đáp.

-“Vận Phụng? À, ý nói tiểu công chúa là có vận mệnh phượng hoàng sao? Nghe thật hay! “

Hai nam nhân lại hàn huyên vài câu, còn Hàn Phiêu Phiêu thì tham luyến cái ôm ấm áp từ người tân phụ thân này. Mãi đến khi Thái Thượng Hoàng luyến tiếc trao Hàn Phiêu Phiêu cho Hàn Nghiêm, nàng mới ý thức được sự chia li này. Mặc dù không phải là chia li sinh tử như kiếp trước, nhưng tận đáy lòng Hàn Phiêu Phiêu vẫn sợ mất đi người phụ thân cao quý này. Như thế, mất đi y, thì nàng sẽ lại cô cô độc độc sống như kiếp trước.

Thấy được nỗi lo lắng, sợ hãi trong đáy mắt tiểu nữ nhi, Thái Thượng Hoàng nhẹ nhàng an ủi:

-"Yên tâm Tiểu Phụng, phụ hoàng sẽ tới thăm con..."

Phải, nhất định ta sẽ tới thăm con. Tiểu Phụng, hy vọng con không khiến ta thất vọng.

#Airen.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Cô, Đừng Ngủ Nửa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Hàn Phiêu Phiêu, nếu lão thiên đã thành toàn tâm nguyện cho chính mình thì phải hảo hảo tiếp nhận. Nếu có thể yếu đuối liền yếu đuối, nếu có thể khóc

to liền khóc to, nếu có thể dựa vào liền dựa vào.

Kiếp trước Hàn Phiêu Phiêu ta có oanh liệt ra sao thì cũng đã là quá khứ, có thương nhớ bao nhiêu cũng mãi là tiền kiếp... buông được thì buông. Kiếp này Vận Phụng mới là chính mình. Phải hảo hảo sống vui vẻ như ước nguyện!

Tự nhủ với lòng mình, bất chi bất giác đưa đôi mắt to dò xét khắp người bạch y nam nhân đang ôm nàng trong lòng, vận khí bay giữa vân phong. Hàn Nghiêm này quả thực “phi thường hoàn mỹ”, nhìn gần như vậy thực muốn bức chết thiên hạ nha. Thật tốt khi sau này được sống bên cạnh một đại mỹ nam đỉnh đỉnh như vậy, dù có chết đói thì chỉ cần ngắm y là no ngay nha... (tg: ăn cmn lão Hàn luôn đi).

Nhận thấy ánh mắt chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống nhìn chính mình, Hàn Nghiêm khẽ liếc mắt đáp lại ánh mắt của tiểu oa nhi trong lòng, lãnh đạm hỏi han:

-“Sao lại nhìn ta như vậy? Hàn Nghiêm ta đắc tội gì với ngươi sao xú nha đầu?”

-.....

-“Giờ còn nhỏ mà đã không ngoan như vậy rồi, sư phụ thật cần hảo hảo dạy dỗ lại ngươi.”

-.....

Sư phụ? Hắn định nhận nàng làm đệ tử sao? Mà cũng không tệ, đợi bản công chúa lớn một chút sẽ hảo hảo dạy dỗ sư phụ mỹ nhân ngươi nha. Hắc hắc!

Phong vân gào rít bên tai, lướt qua da thịt như con dao nhọn. Vận Phụng cố chôn vùi vào lòng y. Cũng thật ấm áp như phụ hoàng đại nhân nha. Cứ nghĩ tòa băng sơn này sẽ chỉ tỏa ra khí lạnh thôi chứ. Hóa ra cũng thật ấm mà cũng thực an tâm. Bất chi bất giác, Vận Phụng đã ngủ quên trong lòng y, hơi thở dần trở nên nhẹ nhẹ.

Phi thân giữa những tầng mây 2 canh giờ liền cuối cùng cũng tới Tiên Linh Sơn. Đáp xuống trên đỉnh núi, lại là một vườn mân côi đỏ thắm, hương hoa thoang thoang vờn quanh mũi khiến Vận Phụng nhăn nhó mũi tình lại. Ngược đôi mắt to lên nhìn Hàn Nghiêm trên đỉnh đầu, rồi lại đưa mắt liếc xung quanh. Không khí quanh đây bao phủ một tầng lạnh lạnh man mát, trong trẻo tươi mới.

Mân côi đỏ sao? Cũng quá rực rỡ rồi nha sư phụ. Thật chẳng tình tâm gì đâu!

Thấy Vận Phụng đưa con mắt hứng thú ngoảnh quanh, đáy lòng Hàn Nghiêm chợt lóe một tia thỏa mãn.

Phượng Hoàng năm đó thích nhất là mân côi đỏ. Xú nha đầu ngươi cũng có một phần của Phượng Hoàng chắc chắn là cũng thích rừng mân côi đây.

Nghĩ miên man về những ngày cũ, bỗng cảm thấy có cái gì đang chọt chọt vào người chính mình. Hàn Nghiêm cúi xuống chỉ thấy khuôn mặt khả ái ấy, đôi tay tun tun như cổ đánh vào ngực chính mình, hình như là đói rồi.

-“Nghiêm Phàm, Nghiêm Phát!”

Hàn Nghiêm lãnh đạm kêu ra hai cái tên, lập tức từ đâu liền xuất hiện hai nam nhân một thanh y, một lục y đã đứng trước mặt đây. Vận Phụng đưa mắt ngắm nghía hai người trước mắt. Quả đúng là “mỹ sư xuất mỹ đồ” nha. Họ thật sự đẹp như minh tinh màn ảnh vậy, tuy chỉ bằng 4 phần của sư phụ nhưng thực sự là bằng 10 phần minh tinh đi. Ai nấy đều thanh cao nhã khí thư sinh bất phàm. Cuộc sống sau này chỉ có toàn mỹ nam, còn cùng trong mỹ cảnh núi non hữu tình nha... Nghĩ thôi cũng thật cao hứng nha. Hắc hắc! (tg: mới có 3 người mà đã cao hứng thế cơ à:V)

Nghiêm Phàm, Nghiêm Phát cung kính cúi đầu, chào hỏi:

-“Sư phụ mới về!” – vừa nói vừa liếc liếc bóng dáng nhỏ xinh trong lòng Hàn Nghiêm.

Ba mắt?? Tiểu oa nhi trong lòng sư phụ có ba mắt! Có chút kinh hách hiện lên trong ánh mắt, nhưng rất nhanh liền biến mất không còn dấu vết.

-“Ừ! Đây là tiểu sư muội của các ngươi. Sau này hảo hảo dạy bảo nàng cho tốt. Chắc hai ngươi đều biết nàng từ đâu đến rồi đây.”

Hai nam nhân nhẹ đưa mắt nhìn nhau, mỗi người trong lòng đều như đã hiểu rõ. Phượng dẫn nỏ, hậu duệ Phượng Hoàng xuất hiện, thế nguyện của Phượng Hoàng chắc chắn thành sự thật. Ai nấy đều sẽ có một tính toán riêng, nên vạn sự quan trọng đều là bắt đầu từ tiểu oa nhi này đây. Thiện ác trong lòng nàng, chính là sinh tử, đau thương hay hạnh phúc của vạn vật sinh linh.

-“Đạo danh của nàng ta kêu Nghiêm Phiêu.”

-“Nghiêm Phiêu???” – cả hai sư huynh đồng thanh kêu tên nàng.

Hàn Nghiêm nghe hai đồ đệ cùng kêu lớn, bỗng trầm tư vài giây...

-“Quả thực nghe không êm tai lắm, ta đổi lại, liền kêu nàng Hàn Phiêu.”

-.....

Nội tâm hai huynh đệ cùng chấn động, sư phụ đề năng theo họ y. Thật sự là sủng ái mà.

Nội tâm Vận Phụng hơi kinh ngạc. Nam nhân sư phụ này có phải hay không quen biết nàng từ kiếp trước nha? Đặt tên cũng phải trùng mới chịu nha. Hắc hắc!

Hàn Nghiêm khẽ đưa đôi con ngươi màu tro nhìn tiểu oa nhi trong lòng. Hàn Phiêu – Phiêu lãng tự tại, phiêu diêu tam thế, không lo âu muộn phiền. Đôi mắt to lay láy này lại trong veo, linh lung, thật trái ngược với mắt phượng thứ ba giữa trán đây. Hàn Nghiêm vận tiên khí tụ trong lòng bàn tay, ngọc thủ khẽ lướt đi chậm chậm từ đỉnh đầu Vận Phụng xuống hết cằm nàng. Khói trắng tỏa ra từ tiên khí, vẩn quanh khuôn mặt khả ái của nàng đầy mơ hồ. Trong chốc lát, con mắt phượng thứ ba liền khép lại, như thể trên trán Vận Phụng chưa từng có dấu vết của Phượng nhãn kia tồn tại.

Phong ấn con mắt tà ác của Vận Phụng lại, cũng chỉ là phong ấn nhất thời, nếu một ngày nàng kích nộ không thể kiềm chế, tự khắc phong ấn này cũng bị hủy, Phượng Hoàng tái sinh, đất trời tam giới đều không thể vãn hồi.

Thấy động tác nhẹ nhàng đó của Hàn Nghiêm, Vận Phụng nghi hoặc không hiểu, nhưng cũng chỉ nghĩ rằng y đang vuốt ve gương mặt chính mình thôi. Ngay từ lúc nở ra từ trứng, Vận Phụng nào có biết bản thân có Phượng tam nhãn tà ác đây. Cảm nhận được luồng tiên khí vẩn quanh khuôn mặt man mát thanh thanh, nàng lại khúc khích cười như một đứa bé sơ sinh.

Cuộc sống với toàn mỹ nam, cao hứng, thực quá cao hứng đây! Nhưng đâu cũng chỉ suy nghĩ của chính nàng, đời này của nàng là ghi danh thiên cổ, hay vận kiếp bất phục vẫn còn là một bí ẩn.

~~~~~ THẦN NGUYỄN đại lục ~~~~~

Theo truyền thuyết kể rằng, từ ngàn xưa, trên trời có ba linh thú: Phượng Hoàng, Thanh Long, Bạch Hổ. Chúng là thần thú được sinh ra từ tiên khí của tiên nhân. Phượng Hoàng được Hóa Tinh vương tạo ra để làm niềm vui cho tiểu Vương tinh nhà y. Thanh Long được Thủy Tinh vương tạo ra để làm quà tặng sinh nhật cho nương tử nhà y. Còn Bạch Hổ được Mộc Tinh vương tạo ra để trấn giữ sơn môn của y.

Qua hàng ngàn năm tu luyện, ba thần thú đều mang những suy nghĩ trí tuệ như nhân loại, phép thuật như tiên nhân. Đến một ngày ba thần thú cùng dùng tiên pháp của chính mình tạo nên một đại lục không to không nhỏ, nhưng lại xinh đẹp, giàu có, để tạo nên chỗ nghỉ ngơi cho riêng mình. Chúng lấy tên cho đại lục đây là Thần Nguyên: Thần của thần tiên, nguyên của nguyên khí. Chúng phân chia đại lục đây thành ba quốc gia, đặt theo tên chính mình, gồm có: Phượng Quốc, Long Quốc, Hoàng Quốc (tự: Hoàng = Hổ á). Chúng dùng chân ảnh (tự: cái bóng in lên tờ bản đồ) của bản thân để phân chia trên kim địa đồ của Thần Nguyên. Vì Phượng Hoàng, dùng thân ảnh khi đang tung hai cánh rộng, nên Phượng Quốc có lãnh thổ rộng nhất. Tiếp đến là Hoàng Quốc với thân ảnh Hổ ngồi. Cuối cùng là Long Quốc với thể Rồng cuộn. Tuy bờ cõi lãnh thổ khác nhau, nhưng mỗi quốc gia lại có điểm mạnh yếu riêng, tương trợ lẫn nhau cùng tồn tại và phát triển.

Trải qua hơn 200 năm đầu tiên, con dân mỗi quốc đều tôn thờ mỗi vị Thần thú của đất nước mình, ngày qua ngày đều là bình bình an an, năm qua năm ngày một phát triển giàu đẹp. Nhưng Phượng Hoàng vì tính tình nóng nảy và ham muốn chiếm lĩnh cao nên đã nảy sinh ra tham vọng chiếm đoạt Thần Nguyên đại lục. Nơi xinh đẹp như vậy mà phải chia sẻ thì thật quá uổng phí rồi... Nhưng không lâu đã bị Long Hổ phát hiện. Long Hổ không muốn dùng vũ lực để giải quyết, vì chúng sợ sẽ tổn thương con dân trên Thần Nguyên. Vì thế đành phải dùng cách dụ dỗ.

Long Hổ dùng máu của chính mình hòa cùng nước Vong Xuyên, để tạo nên một nhân hải mỹ mạo vô song, từ nắm đất dưới chân Phật Tổ. Nhân hải được tạo ra, tính tình lạnh nhạt, hơi thở tiên khí xuất chúng không kém gì tiên nhân có tiên cốt thực thụ. Long Hổ dùng nhân hải đó để phong ấn Phượng Hoàng và cũng là phong ấn chúng bản thân. Để lại nhân hải kia tồn tại trên thế gian, bảo vệ thạch tượng của cả ba thần thú và cũng là phòng ngừa một ngày Phượng Hoàng tái sinh.

Còn Phượng Hoàng trước khi bị phong ấn, liền để lại nhân gian Thần Nguyên một quả trứng lớn, đi cùng đó là một lời tuyên thệ:

“Hậu duệ của ta, chờ người có duyên sẽ thức tỉnh, cùng giúp ta chiếm lĩnh cả Thần Nguyên.”

#Airen.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Cô, Đừng Ngủ Nửa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Thần Nguyên đại lục – 16 năm sau ~

=3=. Tiên Linh sơn.=3=

"Phiêu Nhi, dậy thôi, sư phụ không nuôi nổi ngươi nữa rồi, sư phụ phải trả ngươi về rồi!"

Mỹ nam tóc trắng, vận bạch y vẫn đang ngơ ngẩn ngồi ôm trong lòng một cục bông lớn. Hàn Nghiêm khẽ kêu nàng, lại khẽ vuốt mái tóc mềm của tiểu đồ đệ đang rúc sâu trong lòng chính mình mà ngủ ngon lành. Dường như cả thế gian có sụp đổ cũng không liên quan đến nàng.

=3=. Tại Phụng Quốc- Phụng Thành.=3=

Dưới cái nắng rực rỡ đầu hè trong Phụng thành – kinh đô Phụng Quốc, đèn hoa sắc sỡ, lụa là rực rỡ, pháo nổ tung bùng, trải dài từ cổng thành tới tận cửa hoàng cung Phụng Quốc, đâu đâu cũng một màu đỏ khởi hoàn. Con dân chìm đắm trong sự hân hoan, đầy mong đợi. Hôm nay là ngày “Chiến Thần” của họ hồi kinh, thế tử phủ Trấn Lạc vương - Nam Cung Vũ Họa.

Nam Cung gia nhiều đời tướng tài luôn một lòng trung thành, làm tướng quân giữ nước dưới triều Thượng Quan gia, nên được Cao Thái Tổ Hoàng đế phong vương ban tước, lấy hiệu là Trấn Lạc vương, mang ý rằng, ngàn đời giữ trọn sự thái bình cho Phụng Quốc, và vương vị sẽ mãi được lưu truyền từ đời này qua đời khác. Đến đời của Trấn Lạc vương hiện tại – Nam Cung Tử, 23 năm trước nên duyên phu thê cùng trưởng công chúa và cũng chính là hải tử duy nhất của Tiên đế - Thượng Quan Bình Nhi.

Tiên đế năm xưa một lòng thủy chung cùng Tiên hậu, phá bỏ hậu cung, độc sủng tiên hậu. Nhưng đôi phu thê họ lại chỉ có một người con là trưởng công chúa Thượng Quan Bình Nhi. Trưởng công chúa lên 7 tuổi, Tiên hậu băng hà, Tiên đế cũng không nạp phi, một thân góa trống nuôi lớn Thượng Quan Bình Nhi lên đến khi nàng tròn mười tám thì lưỡng tình tương duyệt cùng Nam Cung Tử.

Đồng thời gian ấy, Tiên đế cũng cùng nuôi dưỡng Thượng Quan Minh. Y là hoàng chất của Tiên đế, là con trai duy nhất của hoàng đế Thụy Thân vương. Vì một trận chiến mà phu thê Thụy Thân vương đã hi sinh vì quốc gia. Sót cháu nhỏ, mà chính mình chưa có người nối dõi, Tiên đế đem Thượng Quan Minh nuôi dưỡng bên mình, về sau truyền lại ngôi cho y. Cho tới tận bây giờ, Phụng đế - Thượng Quan Minh đã tại vị được tròn 20 năm – vị hoàng đế lên ngôi lúc tuổi trẻ nhất của Thần Nguyên đại lục, được ca tụng là anh minh thần võ, thấu tình đạt lý, thấu hiểu lòng người. Con dân hàng năm vẫn đều hưởng được thái bình an lạc.

Khi còn sống, Tiên đế và Thượng Quan Minh rất sủng ái Nam Cung gia, đặc biệt rất yêu thích Nam Cung Vũ Họa, hải tử duy nhất của phu thê Nam Cung Tử và Thượng Quan Bình Nhi. Trưởng công chúa sau 3 năm sinh hạ được Nam Cung Vũ Họa cũng băng hà. Khi Nam Cung Vũ Họa vừa ra đời được Tiên đế bồng bế trong vòng tay đầy thương yêu, còn được Phụng đế ban cho y quyền lợi còn hơn cả một vị thái tử, hoàng tử như: gặp hoàng đế không cần hành lễ, ban cho y một điện riêng trong hoàng cung để tùy ý ra vào lưu lại. Nam Cung Vũ Họa lên 5 tuổi, được ngự cùng Phụng đế trên long sàng. Khi y lớn hơn một chút, khi đã có thể suy xét đúng sai, Phụng đế để lại ban cho y thượng phụng bảo kiếm, tiền trăm hậu tấu... Quả thực là vô vàn tình yêu, sự dung túng, che chở, khiến không ít những nhân vật tai to trong ngoài triều đình cảm hận!

Nhưng dù là lúc bấy giờ hay hiện tại, người người đều nói rằng, Phụng đế yêu thương, sủng ái Trấn Lạc thế tử đến vô pháp vô thiên, vô cực hạn, còn hơn cả những đứa con thân sinh hoàng tử. Cứ như thể hận rằng không thể đem tất cả những gì tốt đẹp nhất, hoàn mỹ nhất cho đứa hoàng chất ấy. Người ta còn thầm truyền tai nhau rằng, ngôi vị hoàng đế kế tiếp chắc chắn sẽ là của Nam Cung Vũ Họa. Vì thế, kẻ nào muốn đòi hỏi, có cớ ghê hóa thiên nga chỉ cần nắm được nam nhân vĩ đại này.

Người ta hâm mộ Nam Cung Vũ Họa bao nhiêu thì cũng có bấy nhiêu nể sợ và ghen ghét. Chính vì không muốn bản thân hấn gặp bất chắc nên khi Nam Cung Vũ Họa 12 tuổi, đã thể hiện tài năng lãnh quân của con cháu Nam Cung gia, Tiên đế thì có chút đắn đo, còn Phụng đế không do dự giao cho hấn quân lệnh và hạ chỉ để hấn ra biên quan trấn ải cùng phụ vương y.

Nháy mắt mà sóng yên biển lặng được 10 năm. Chiến công của Nam Cung Vũ Họa lại ngày một nhiều, tài năng lãnh binh lại ngày càng một tinh diệu, được người của tam quốc ban tặng cho đỉnh đỉnh danh xưng: “Liệt Diễm Chiến Thần“. Không chỉ dụng binh như thần. mà dung mạo đầy kinh diễm kinh thiên, xuất chúng không thể đo lường. Nghe lời đồn thổi, là vì Nam Cung Vũ Họa này thừa hưởng nét đẹp bất phàm từ Tiên hậu Lưu An Nhi. Năm đó Lưu An Nhi Tiên hậu độc chiếm hậu cung của Tiên đế cũng không phải loại người tầm phào. Nàng không chỉ mỹ mạo hơn tiên mà còn có tấm lòng thiện lương hơn cả Phật tử, rất thân cận dân chúng, cứ một tháng lại một lần đích thân vi hành hỏi han từng hộ dân trong Phụng Thành đây. Có lẽ là vì phúc đức của Tiên hậu mà tạo nên một hoàng tôn vô khuyết như Nam Cung Vũ Họa. Chỉ 10 năm nơi biên ải đã tạo nên một con người, mà người nghe người sợ, người nghe người ái mộ. Nhưng len lén cũng đầy những mối lo lắng thay, Nam Cung Vũ Họa, giờ nổi danh như vậy, liệu Phụng đế có còn sủng ái hấn như xưa sao?!

~~~~~
Ngày hôm nay. Cũng là ngày mà “Liệt Diễm Chiến Thần“ hồi kinh, nghe nói là Phụng đế phái 5 lần hạ chiếu mới triệu được hấn hồi kinh, với lý do thương nhớ hoàng chất khôn nguôi. Nửa giả nửa thật, người tin người không tin. Nhưng dù vì lý do gì, thì Chiến Thần của họ đã hồi kinh, đây quả thực là việc quan trọng, đáng để cao hứng. Mới giờ nào mà con dân đã xếp hai hàng dài ngong ngóng từ cổng thành. Quan viên ra ngoại thành nghênh đón cũng tấp nập, vội vàng không kém.

Xa xa trên tòa lầu các nổi tiếng của Phụng thành Mãn Lai lầu, ở các phòng gian nhả các hướng về phía đường lớn đều được mở rộng cửa sổ, nam thanh nữ tử chăm chú dương mắt đợi chờ. Trong một nhả gian thanh đạm yên ả tại lầu ba, một nam tử thân vận nguyệt y, nửa tóc vấn cao, gài kim quang nguyệt sắc gắn một viên lam thạch sáng. Thân mình hấn nằm dài đây lười nhác, mắt nhắm dưỡng thần trên chiếc ghế quý phi lót đệm mềm đặt cạnh ban công, ngọc thủ sạch sẽ trắng trẻo khẽ gõ nhịp lên thành ghế theo nhịp, như chờ đợi điều gì.

“Kẹt“ – tiếng cửa nhả gian mở nhẹ, bước vào một lão nhân trung niên, nét mặt hiền hòa, lưng khom, tay bưng khay điểm tâm nhỏ. Lão nhẹ nhàng đặt điểm tâm lên chiếc bàn nhỏ bên cạnh, rồi bước tới bên người nam tử lười nhác kia, khẽ báo:

-“Đại thiếu gia, người không đi đón thế tử Trấn Lạc vương sao? “ – lão như có ý nhắc nhở.

-“Đón? “ – nam tử nguyệt y lười mở mắt, đôi mày lại khẽ cau – “Hấn còn cần ta đi đón sao? “ – giọng điệu lại có chút hờn dỗi.

-“Đại thiếu gia... “

-“ Ân? Dù ta có tâm đi đón, cũng có kẻ không có lòng nhận. Mà người còn không xem xem là có bao nhiêu quan to mặt lớn đi đón hấn rồi nha? Có tận ba vị hoàng tử, còn có Kim tử tướng, Vạn thừa tướng, một Tư Đồ gia như ta có đi cũng chỉ rước thêm nhục sao! “

-..... – Lão nhân khẽ thở dài bất đắc dĩ.

Đại thiếu gia cùng thế tử Trần Lạc vương có tình cảm huynh đệ giao hữu ra sao lão còn không biết sao? Dù nói thế nào thì Tư Đồ gia tộc cũng là một trong hai đại gia tộc của tam quốc, là gia tộc phú hoàng thượng duy nhất trên Thần Nguyên Đại Lục sao lại bị rước nhục đây!

Đại thiếu gia Tư Đồ Từ Ngôn, tuy nhỏ tuổi hơn thế tử Nam Cung Vũ Họa 2 tuổi nhưng từ nhỏ đã cùng nhau bái sư học nghệ thành tài, cùng vào sinh ra tử mấy năm qua. Ngay vì thế tử, đại thiếu gia không tiếc bạc dựng lên Mãn Lai lầu đây chỉ để làm nơi thu thập thông tin cho ngài ấy, phò tá ngài ấy. Trên danh nghĩa, họ là sư huynh đệ nhưng thực chất đại thiếu gia đồng thuận cúi mình xưng nô tài với thế tử. Nhiều lúc lão cũng không hiểu, vì sao đại thiếu gia lại phải hèn mọn như vậy.

Thấy lão nhân cứ đứng đơ mãi tại chỗ, Tư Đồ Từ Ngôn, lại cau mày hờn dỗi đối lão:

-“ Chu bá. Người còn đứng ở đó làm gì!! Còn không mau đi lo việc Mãn Lai sao? Hay muốn ta thay luôn của lão bản nơi đây nha?! “

Chu bá nghe vậy khẽ hồi thần, lại khom người chào đại thiếu gia nhà chính mình mới lui ra ngoài.

Tư Đồ Từ Ngôn, chớp động mở mắt, mi cong rung giương lên, ánh mắt liền phóng ra phía cửa thành. Không nhanh không chậm, ngọc thủ vẫn gõ nhịp đều đều trên tay ghế. Ngoài mặt Tư Đồ Từ Ngôn, tĩnh lặng như một mặt hồ yên tĩnh, nhưng tận sâu đáy mắt kia lại là nỗi mong chờ, đầy cao hứng!

Về rồi thì về rồi, không hiểu hoàng thượng lần này là có ý gì đây? Là thực lòng thương nhớ? Hay là muốn đoạt quân quyền? Hay... lại là một mưu đồ khác? Nam Cung Vũ Họa, huynh sẽ cảm thấy thế nào đây?

#Airen.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Cô, Đừng Ngủ Nữa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Trong Hoàng cung Phụng Quốc, tại cung điện nguy nga nhất nơi đây, trên chiếc ngai vàng được chế tác tỉ mỉ, tinh xảo, cửu long phi thiên, là một nam nhân mặc long bào cao quý vóc người như thiếu niên, giải chân châu trên long mào rủ xuống tạo nên sự uy nghi trong thần thái y. Mái tóc vẫn gọn, chỉ điểm vài ba sợi bạc của người gần tứ tuần. Khuôn mặt y tròn bóng, mũi cao uy quyền, đôi mắt sắc bén như mâu ưng, cái cằm uy nghi cao ngạo. Mà trên môi y luôn giữ nụ cười hòa ái đầy hiền từ. Đôi tay y đặt trên hai đầu rồng đang giương nanh. Quả thực là hoàng đế một quốc gia, uy nghi, quyền quý, hơi thở vương giả tại thượng, tỏa ra từ trong xương trong cốt.

Dưới tấm điện, là những quan viên từ tứ phẩm đang chờ đợi. Chờ đợi người từ biên ải trở về để diện kiến Phụng đế. Những quan viên hỗn tạp, có lão nhân đã làm quan ba triều, có nam tử trung niên, có người trẻ tuổi, có người quan bào, có người giáp bào. Nhưng tất cả có thể đứng trên sân điện đây để thiết triều thì đều là những người có khả năng thực sự. Vì thế ai nấy ở dưới đều có thể thấy được trong đáy mắt vị hoàng thượng cao cao tại thượng kia là một nội mong chờ, xen lẫn lo lắng, cũng có chút gì đó không thể xác định. Là vì thế tử Trần Lạc vương phủ sao?? Hay là vì ai khác?!

Trong lúc người trong điện điên cuồng suy đoán tâm tư của hoàng đế, thì ngoài đường lớn những tiếng hò reo lại nối tiếp nhau vang lên động trời. Nam Cung Vũ Họa đã vào thành. Đi đằng trước là ba vị hoàng tử của Phụng Quốc, mỗi người lại mặc những bộ mề mễ bào thêu những họa tiết khác nhau, thể hiện ra những tính cách con người khác nhau.

Đại hoàng tử - Thượng Quan Miên, tuy là con trưởng nhưng lại do vị Thục phi Kim Diệp Trân hạ sinh. Y mặc bộ mề mễ bào màu mận chín, thêu son thủy hữu tình, tượng trưng cho quyền lực của người con trưởng Thượng Quan gia. Ngăn sợi tóc được vấn lên cao, dùng kim quang khảm bảo thạch hồng giải tóc. Cả người tỏa ra hơi thở của đế vương tương lai, uy nghi không kém phần Phụng đế.

Nhị hoàng tử - Thượng Quan Mặc, hài tử do vị Hoàng hậu Kim Ngọc Trân hạ sinh sau đại hoàng tử hai tháng. Y mặc bộ tử y mề mễ bào, thêu hoa sen tinh khiết, dùng kim quang khảm từ bảo thạch giải tóc. Cả người y tuy không tỏa ra hơi hướng như đại hoàng huynh nhưng lại tản mạn phong thái của vương giả, của hoàng tộc chân chính, luôn là chuẩn mực của đạo đức.

Cả hoàng hậu và Thục phi, đều là nữ nhi của Kim gia – Kim tử tướng – Kim Trục, nhưng là cùng phụ thân khác mẫu. Kim Ngọc Trân được Phụng đế thú là chính thê để củng cố quyền lực. Hai năm sau thì Kim tử tướng lại đưa Kim Diệp Trân vào cung để hỗ trợ tỷ tỷ chính mình. Nhưng đáng ngạc nhiên là hai vị nương nương cùng mang long thai, Kim tử tướng lại không biết nên phò trợ đứa cháu nào của mình đâu.

Tam hoàng tử - Thượng Quan Mộ, cũng là do một vị phi tần hạ sinh, Hiền phi Ngô Liễu – thiên kim Ngô tướng quân – Ngô Trọng. Vị hoàng tử này lại khác với hai vị hoàng huynh kia, một bộ mề mễ bào màu điệp lục mon mọn, thêu mẫu đơn vương đương nở rộ. Tóc kia vấn sau, dùng một cây trâm hình dáng như trúc để giải. Cả thân ảnh, phong hoa tuyết nguyệt như hoa hoa công tử, mắt qua mày lại cười tươi rói.

Đi theo sau lớp hoàng tộc, lại là lớp lớp quan lại, Kim tử tướng, Vạn thừa tướng. Tiếp sau lại là một cỗ xe ngựa xa hoa màu rêu phong, trên thân xe có đề chữ “Nam Cung” tượng trưng cho xe ngựa của phủ Trấn Lạc vương. Xe ngựa hiện ngang đi giữa hai hàng người, giữa trời hoa cờ lộng, trong tiếng con dân reo hò. Mà trong xe, một nam tử quanh thân đều là hơi thở lạnh lẽo, ba ngàn sợi tóc thả dài trên gối. Cử lạnh nhạt tựa nằm trên nguyên thạch, mắt nhắm buồn mờ, chỉ khẽ nhếch khóe bạc môi, trong lòng càng thêm cười lạnh. Quả thực quá khoa trương rồi hoàng thúc ...

Trên thành lầu, các công tử, các tiểu thư cũng không kém phần náo nhiệt.

-“Nhìn xem, nhìn xem, nhìn kỹ xem thế tử Trấn Lạc vương kia.”

-“Nghe nói, thế tử càng lớn càng mỹ mạo vô song nha..”

-“Lần này hần hồi kinh không biết là tin vui hay buồn đây...”

-“Chắc không phải là muốn thay hần thú thê đi?”

-“hahah ....”

-...

Tất cả những lời dị nghị, bàn tán tốt xấu đều được kẻ lười nhác nào đó thu hết lại trong tai. Tư Đồ Từ Ngôn khẽ nâng khóe môi đầy thích thú. Nam Cung Vũ Họa a Nam Cung Vũ Họa, bọn gia ta cũng muốn xem người thú được dạng thế thiếp như nào đây nha.

Xe ngựa Nam Cung gia, cứ vậy lần đều, đi hết con đường lớn cho tới cổng lớn hoàng cung. Chưa đầy hai khắc, đoàn người đã xuất hiện trong đại điện. Trước không gian bao phủ một xúc cảm mong đợi mỏi mòn của cả quân và thần, đội ngũ các hoàng tử, các tướng lần lượt xuất hiện. Cho tới cuối cùng, khi một chiếc hải thuyền bạc bước vào cửa kim điện, dần dần xuất hiện một nam tử thiếu niên, trong bộ giáp bảo màu rêu phong. Vừa tới liền mang một hương vị lãnh lẽo của thâm sơn cùng cốc, của đáy biển động băng, khiến ai nấy cùng hít một ngụm khí lạnh. Hần là dáng người cao cao, thân thon dài, bên hông đeo mảnh bích ngọc bội hình rồng nghịch nước. Thiếu nữ nam quả thực là mỹ nam. Da hơi ngăm vì bốn ba ngoài xa trường, mặt thon, cảm nhận nghiêm nghị, mũi cao thẳng, mâu quang sáng lóe lóe ẩn hiện sự tức trí đa mưu, thâm sâu khó dò. Ba ngàn sợi tóc như vừa được vấn lên một cách hồ hững, phiêu dật phong trần tựa phi vân phong.

Nam Cung Vũ Họa, vừa bước tới, không kiêng dè phóng tầm mắt tới người Hoàng đế thúc thúc trên cao kia, mâu quang chưa ý vị như thăm dò. Tám năm rồi, giờ người gọi ta hồi kinh là vì cái gì đây? Trong khi quan lại còn ngờ ngác thất thần, thì người hồi hồn đầu tiên vẫn là Phụng đế:

-“A Họa, hahah, cuối cùng trăm cũng đợi được người về!”

Phụng đế cười sáng, thể hiện ra sự vui mừng hết cỡ, cũng như một phần kéo hồn đám triều thần kia lại. Thất thố, thật thất thố!

-“Hoàng thượng tình ý! Thần thấy, thế tử sau nhiều năm, ngày càng mỹ mạo hơn xưa, tài năng thì thật sự chứng thần không thể bàn đến.” – Ngô Trọng tướng quân, bước tới, mở lời khen Nam Cung Vũ Họa với niềm tự hào hiện rõ trong giọng nói trong hể che giấu.

Nghe vậy, các đại khác hùa theo khen ngợi không ngại:

-“Quả thực là nhân trung long phụng!”

-“Không chỉ giỏi cầm binh như Trấn Lạc vương, mà còn xuất chúng như Tiên hậu!”

-“Phúc khí, phúc khí của Phụng Quốc ta...”

-“Nhờ hậu phúc của Tiên đế, Tiên hậu!”

-.....

Quả thực là khen không ngớt lời sao! Phụng đế vẫn giữ vững nụ cười vui vẻ trên môi, ung mầu vẫn chăm chăm đối mắt cùng Nam Cung Vũ Họa. Từ khi bước vào tới giờ, hần vẫn không hề si nhê mảy may muốn làm gì hay nói gì, chỉ lẳng lặng đứng đối, đối mắt cùng hoàng thượng, nghe vào tai mọi điều khen ngợi cũng không nâng một nét cười. Đối với sự vô lễ của hần, với triều thần Phụng Quốc như đã thành thói quen. Ai chẳng biết thế tử phủ Trấn Lạc vương được hoàng thượng sủng ái ra sao, vẫn là nên tìm lời nịnh nọt hần đi. Nịnh bợ sao? Nhảm chán!

Phụng đế nhìn hần không mảy may, trong lòng khẽ động, lời vàng liền thốt ra:

-“Được rồi được rồi! A Họa vừa hồi cung, các khanh muốn khen thì để dành đến tối đi! Tối nay trăm đã bày sẵn tiệc tẩy trần cho A Họa! Nhân tối nay trăm cũng có điều muốn tuyên bố! Giờ cũng sắp tới chính ngọ, Khương công công, đưa các vị hoàng tử đi nghỉ ngơi chuẩn bị cho ngọ thiện, còn các vị ái khanh cũng lui ra đi, chuẩn bị cho tối nay. Nhà vị nào có khuê nữ chính thất liền dẫn theo tối nay, trăm hoàn toàn hoan nghênh các nàng!” – Thượng Quan Minh chấm dứt cuộc khen ngợi không ngớt, tránh phải nhức đầu.

-“Thần tuân chỉ” – Tất cả quan thần khom người hành lễ.

-“Còn A Họa, người muốn về thăm điện của người hay là hồi phủ đây?” – Thượng Quan Minh dùng giọng sủng nịnh trung cầu ý kiến Nam Cung Vũ Họa.

Nam Cung Vũ Họa, hơi lặng người, hần nhìn thấy trong đáy mắt của vị hoàng thúc kia, dường như vẫn có tia lo lắng bất an, mà cũng không phải là như thế, là một cảm xúc là gì không thể xác định. Vừa nghe Phurong đế hỏi, hần giả bộ suy tư rồi đáp:

–“ A Họa, vẫn nên hỏi phủ thì hơn! Ở trong phủ sẽ có nhiều đồ đạc A Họa nhớ nhưng...”

–“ Được! vậy người về chuẩn bị cho tốt, tối nay nhất định phải là tâm tình tốt nhất để dự tiệc tẩy trần của chính mình đi. Hahahah. Khurong công công, bái triều! “

Hoàng thượng thật sự là cao hứng nha. Nhưng không biết vì điều gì mà họ luôn cảm thấy hoàng thượng dường như lòng vẫn không yên? Chẳng phải Nam Cung Vũ Họa hồi kinh rồi sao? Vậy còn không yên chuyện gì đây?!

Phụ hoàng, rất cuộc người là đang muốn điều gì sao?

Khurong công công nghe chỉ, liền vội vã hô “bái triều”, rồi cùng các vị hoàng tử đi nghỉ ngơi, lại phân phó một tiểu công công khác đưa Nam Cung Vũ Họa hồi phủ. Đồng thời đem những thứ tốt nhất để giúp hần chuẩn bị cho yến tiệc tối phủ Trấn Lạc Vương.

#Airen

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Cô, Đừng Ngủ Nữa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Yến tiệc nhằm chán, người triệu ta về kinh chỉ để dự tiệc? Hừ. Là muốn bồi thường cho ta so? Đuổi ta đi mười năm rồi, nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng chẳng ngắn... Nam Cung Vũ Họa liếc nhìn đồng y phục đẹp để được người trong cung chuyển tới, thần sắc lạnh nhạt bao trùm.

Giờ Dậu hai khắc, chân trời mới nhuộm hồng, cỗ xe ngựa sa hoa của Nam Cung gia chậm chậm chạy qua trên đường lớn rồi thẳng qua cửa cung mà không hề bị ngăn lại, lại cứ chạy thẳng mãi tới Tàng Thư Các – thư phòng của Phurong đế.

–“ Thế tử, hoàng thượng triệu kiến người, thế tử mời xuống “ – Khurong công công cung kính khom người trước xe mời Nam Cung Vũ Họa xuống.

Nghe Khurong công công cung kính như vậy, Nam Cung Vũ Họa cũng cung kính không bằng tuân mệnh. Từng bước ra khỏi xe ngựa, một mỹ thiếu niên mang theo hần khí bao bọc, thân vận mãng bào màu rêu phong, thêu bằng kim tơ những cánh mai, những cánh mai phiêu vũ. Mỹ mạo hoàn hảo như được điêu tạc ẩn hiện sáng tối dưới ánh trăng non mới nhú. Hần như một vị thần giáng thế, vững chãi không đổ.

Nam Cung Vũ Họa đứng trước Tàng Thư các, mặt không đổi sắc, chỉ lạnh nhạt mà trầm tư một lát. Khurong công công không dám lên tiếng, cũng không dám ngửa mặt lên, chỉ lặng lặng đứng đó, mãi nửa chung trà mới thấy đôi hài người trước mặt đi qua, lại thở phào nhẹ nhõm.

Nam Cung Vũ Họa bước chân vào Tàng Thư Các, Khurong công công biết ý, khép lại cửa các, lẳng lặng ra ngoài. Nam Cung Vũ Họa, cứ đứng đó, không hành lễ cung không lên tiếng chào hỏi, chỉ nhàn nhạt nhìn người hoàng thúc đang ngồi sau vãn ánh kia. Long bào vẫn rực rỡ như vậy, mái tóc chỉ mới điểm sợi bạc, y đang phê tấu chương, như thể không để ý tới hần tới. Một ly trà trôi qua, như không thể chịu đựng được không khí lạnh lẽo đây nữa, Thượng Quan Minh đành lên tiếng phá vỡ:

–“ A Họa, người vẫn còn giận hoàng thúc sao? “ – Phurong đế hỏi với giọng bất đắc dĩ.

–“ Thần không dám! “ – Nam Cung Vũ Họa xưng thần với Phurong đế, như thể hiện lòng trung hiếu, nhưng ý hiểu, hần là vẫn giận y.

–“ Chuyện năm đó, là lỗi của hoàng thúc, bây giờ người cũng lớn như vậy rồi, sao vẫn không hiểu cho nỗi lòng của hoàng thúc? “ – Phurong đế vẫn giữ xưng hô là ”hoàng thúc”, y thực sự rất thương yêu đứa nhỏ hoàng chất này.

–“ Chính vì hiểu nên thần không dám. “ – Nam Cung Vũ Họa vẫn đáp lời một cách cứng rắn như bàn thạch.

–“ A Họa, năm đó là vì thân bất do kỷ, hoàng thúc tin tưởng người không có ý định muốn hại Mạc nhi, nhưng năm đó sự việc ảnh hưởng quá lớn, hoàng thúc cũng là vì sức ép của Kim tử tướng. Hoàng thúc biết người oan khuất, nhưng nếu không để người đi thì hoàng thúc thực không còn cách nào khác...”

Thượng Quan Minh vừa giải thích, vừa nhìn vào đôi mắt Nam Cung Vũ Họa, một đôi mắt thật quá tĩnh lặng. Nam Cung Vũ Họa chỉ lặng lẽ nghe y nói, không hề có ý muốn chen ngang. Người cứ nói, ta cứ như vậy nghe là được rồi đi. Phurong đế từ sau vãn ánh đi ra, tới trước mặt hoàng chất, mặt đối mặt, mắt đối mắt, như hai nam nhân trước sóng to gió lớn.

–“ A Họa, hoàng thúc thực nhớ người. Hoàng thúc biết người giận, ngay cả quốc tang của Tiên đế người cũng không chịu về!... Nhưng A Họa, hãy tin hoàng thúc, đừng tức giận nữa...” – Phurong đế dùng giọng dỗ dành đối Nam Cung Vũ Họa, thật là hiếm thấy mà.

Đối với Thượng Quan Minh, thì Nam Cung Vũ Họa chỉ mãi là một tiểu hoàng thất bé bỏng trong lòng bàn tay. Y buông lời dỗ dành là điều rất bình thường giống như trước kia. Nam Cung Vũ Họa lại lặng im thêm một ly trà, bất giác vươn tay đánh mạnh vào vai Thượng Quan Minh:

-“Hoàng thúc, chú ý phong phạm đế vương của ngài đi!”

Dứt lời, cả Tàng Thư Các vang vọng tiếng cười của hai nam nhân hào sảng.

Thật ra, hắn đã tha thứ cho Thượng Quan Minh rất lâu rồi. Còn ngày mà Tiên đế băng hà, hắn cố tình không hồi kinh là chỉ diễn cho những kẻ nào đó muốn xem, để chứng minh cho chúng thấy mối quan hệ của hắn cùng hoàng thúc thực rất căng thẳng, cũng là để bọn họ bớt chia mũn nhọn về phía chính mình. Nam Cung Vũ Họa là một thế tử chứ không phải một hoàng tử. Nhưng hắn lại nhận được sự sủng ái còn hơn cả một hoàng tử. Mà vấn đề chính là vị hoàng thúc này lại vì hắn mà không lập thái tử, khác nào nói hắn cũng là ứng cử viên mà lại còn rất sáng giá cho ngôi vị hoàng đế kia nha. Mũn nhọn lẫn mũn vuông, mũn nào cũng chia vào hắn. Nhưng thực tâm, hắn lại lười để ý tới cái ngài vàng kia. Cho tới tận bây giờ, hắn còn đồng ý lưu lại nơi này, đồng ý giúp hắn cầm quân, cũng là vì mẫu thân hắn – trường công chúa Thượng Quan Bình Nhi.

Mẫu thân hắn mất sớm, khi hắn lên 15 tuổi mới được phụ thân Nam Cung Tứ đưa cho một phong thư. Đó là di thư của Thượng Quan Bình Nhi. Trong thư mẫu thân dặn hắn, không nên có lòng tham giành lại ngôi vị hoàng đế, mà nên ra sức phò tá cho tân đế Thượng Quan Minh. Ngài vàng là thứ độc được, người không có sẽ thêm khát tới nhẩn tâm tàn bạo để tranh, nhưng khi có được rồi, sẽ phải gánh vác một gánh nặng nhọc, còn phải sống trong cô độc cả đời. Mẫu thân không muốn hắn cô độc, không muốn hắn phải khổ, không muốn hắn trở thành thứ nhẩn tâm. Mẫu thân chỉ muốn hắn hạnh phúc, được tự do tự tại sống cuộc sống của chính mình. Nhưng tân đế lên ngôi, không thể đấu được với những kẻ âm mưu lão luyện. Mẫu thân lo sợ thay hoàng đế của mình, vì vậy mà ngài muốn ta ở bên cạnh phò trợ y. Cũng chính vì bức di thư kia, mà Nam Cung Vũ Họa đã không còn tức giận với Thượng Quan Minh đã đuổi hắn đi nữa.

Trong trí nhớ của Nam Cung Vũ Họa, mẫu thân hắn là một phụ nhân phi thường thanh lệ mỹ dung, tuy không nghiêng nước nghiêng thành như Tiên hậu, nhưng lại hiền từ như Tiên đế. Nàng rất thích vẽ tranh, đặc biệt là chân dung phụ quân của nàng, cũng chính vì thế mới đặt tên cho hắn là “Họa”.

Hai nam nhân lại hàn huyên đôi câu rồi cùng nhau rời đi viên Thượng uyển. Tối nay y mở tiệc tía vườn hoa đây. Một phần là vì không khí mùa hè ban đêm rất trong lành, thanh mát. Một phần là vì muốn đợi, đợi một người mà lẽ ra nên xuất hiện từ lâu.

Hai người song song đi vào viên Thượng uyển, nơi đây dùng những viên đại dạ minh châu để chiếu sáng cùng nguyệt quang non. Mùi thơm của rượu cùng điểm tâm đã bay xa xa, ngay cả tiếng cười nói của nam nữ cũng vang vọng đầy sức sống. Dường như mọi nhân vật cần tới đều đã đông đủ. Từ hoàng hậu, thực phi, hiền phi, tới ba vị hoàng tử và tiểu công chúa, cùng Kim Tể tướng, Vạn thừa tướng, Ngô tướng quân, Tần thượng thư và các quan viên khác cũng đã tới cùng gia quyến chính thất. Khương công công theo sau, liền cao giọng hô to:

-“Hoàng thượng giá lâm, thế tử Trần Lạc vương đến!!!”

Hai hàng người nghe thấy tiếng hô cao vút vậy liền cung kính, cúi rạp người thi lễ, ngay cả các hoàng hậu cùng các phi tần cũng vội vã đi tới trước mặt hành lễ:

-“Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

-“hahah, miễn lễ hết đi! Tối nay các ái khanh cứ thoải mái, mừng cho thế tử Trần Lạc vương trở về.” –

Phượng đế sang sảng, không hề che dấu tâm tình vui vẻ.

Phượng đế bước đi nhanh về phía vị trí, cũng không quên kéo theo Nam Cung Vũ Họa ngồi xuống. Những lời mở đầu vẫn là khen ngợi, ca tụng nhân vật chính không ngớt, rồi lại mời rượu qua lại không ngừng. Nam Cung Vũ Họa vẫn treo bên miệng nụ cười nhàn nhạt khách sáo. Không khí thật quá nồng ấm mà nhiệt thành, nhưng ẩn giấu bên trong là bao suy tính riêng, mưu đồ riêng.

Kẻ nào cũng cho rằng, hoàng thượng mở tiệc tối nay là vì muốn giúp Nam Cung Vũ Họa chọn thế tử phi. Nếu không thì sao lại cho phép đưa cả chính thất nữ nhi tới tham dự đây? Nếu có thể nắm được trong tay kim bài này rồi còn sợ gì không có chỗ đứng đây? Cao hứng thật cao hứng nha!! Ca vũ cũng lần lượt biểu diễn, các tiểu thư cũng thi nhau hiển nghệ để gây sự chú ý của hắn. Nhưng thật khó, vì hắn vẫn luôn giữ một nét lạnh nhạt như cũ, hân khí trên người chỉ có tăng thêm không có giảm. Thật ngu ngốc!

Ba tuần rượu cũng qua, cuối cùng đám triều thần dưới kia mới phát giác tới hoàng thượng của họ. Phượng đế ngồi trên cao kia, bỗng trở nên trầm tư, đáy mắt là một tia cảm xúc khó xác định. Hoàng thượng không hài lòng sao? Hay ngài khó chịu điều gì? Phụ hoàng không phải rất cao hứng sao? Sao tự dưng lại trầm tư như vậy?

Nam Cung Vũ Họa cũng để ý tới, liền cất lời hỏi han:

-“Hoàng thúc, ngài là đang ghét bỏ A Họa sao?” – Nam Cung Vũ Họa như tỏ vẻ khó hiểu.

-“Không, không, không có. Trẫm thương A Họa không hết sai lại ghét bỏ người nha?”

-“Vậy sao? Hoàng thúc người sao lại trầm ngâm như vậy? Nếu có đại sự gì, có thể cùng A Họa và triều thần giải sầu đi?” – là hắn đang thăm dò tâm tư hoàng đế.

Cả viên nghe thấy điều bản thân muốn biết thì khẽ nín thở, chờ đợi hoàng thượng nói ra tâm tư, nhất là các hoàng tử, kẻ nào chả muốn có thể được lọt

vào mắt phụ hoàng chính mình. Ngay cả gia quyến quan lại cũng không hề ngu dốt, họ biết đây là cơ hội để lấy điểm cho hài nhi nhà chính mình ghi điểm. Thật hiếm có cơ hội như này nha.

Thượng Quan Minh tâm này một nhịp, mới nhận ra là chính mình vừa thất thố. Y lại đưa mắt nhìn bầu trời đã tối muộn, tâm lại thờ dài chán nản. Có lẽ hôm nay vẫn chưa phải lúc sao?

-“ A Họa thật biết lo lắng cho trẫm. Trẫm thực có phúc mà. Lại, lại cùng uống rượu thưởng ca vũ thôi. Trẫm hôm nay thật cao hứng!! hahaha “ –
Thượng Quan Minh cố cười thật sáng để đánh lạc hướng sự chú ý của mọi người nơi đây.

Nhưng người nào mà không nhận ra là Phụng đế đang cố ý. Họ cũng chỉ có thể cung kính không bằng tuân mệnh. Rồi lại thêm vài vòng rượu, tiếng nói cười lại rôm rả... Bỗng, từ trên tầng không đêm kia, những cánh màn côi đỏ thắm tựa tiểu phi tiểu, tự ngự vũ vân phong mà rơi xuống trong viên Thượng uyển.

Người người lại ngơ ngác, ngược nhìn lên .....

#Airen.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Cô, Đứng Ngủ Nửa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Trong khi cả viên Thượng uyển đều ngược nhìn lên bầu trời, ngắm một màn màn côi bay lượn, lòng ai cũng tự khen: hoàng thượng thật tâm huyết, chỉ là chào đón hoàng thất thôi mà công phu như vậy! Có kẻ cười tới nở hoa trong tâm, có kẻ lại chỉ cười ngoài miệng mà tâm đã hận muốn chết kẻ nào kia. Nam Cung Vũ Họa cũng chỉ khẽ liếc mắt mấy cánh hoa trên bàn, đỏ thắm như vậy đúng là động lòng người. Ngọc thủ không ngừng nâng ly rượu ngửa lên uống cạn. Phụng đế ngơ ngác, tâm càng căng cứng. Là tới rồi sao?

Bỗng cả không trung vang vọng lên tiếng nói như xa mà lại như gần:

-“ Tiên Linh sơn, đại đồ đệ Nghiêm Phạm/nhị đồ đệ Nghiêm Phát. Mạo muội phá đám yến tiệc của Phụng đế, tới đây trao trả công chúa! “ – hai giọng nam nhân như ẩn như hiện, vọng qua vọng lại trong không gian.

Nghe thế, cả viên Thượng uyển người khó hiểu, kẻ khó tin. Phụng đế càng lộ rõ vẻ trầm tư mà có chút mong đợi. Nam Cung Vũ Họa khẽ siết chặt ly ngón tay. Thượng Quan Miên, Thượng Quan Mặc đồng dạng nhủu mày đầy dò xét giữa không trung. Thượng Quan Mộ lại nhẹ nở nụ cười phong lưu không kiêng dè. Thượng Quan My – tiểu công chúa của Phụng đế, mỹ nhan càng thêm cau có. Phi tần, quần thần đều khó hiểu, tâm treo thêm ngược thấp thòm.

Công chúa sao?? Là vị công chúa nào đây?! Là công chúa của hoàng thượng sao?

Nói thì lâu, nhưng chỉ qua nửa ly trà, một chiếc kiệu phong cười gió bay tới, từ từ đáp xuống giữa viên. Bốn phía chỉ bao bằng những dải lụa thắm, thêu nổi những đóa mận côi. Bốn nam nhân bạch y, tóc buộc đuôi ngựa. Phía trước lại có hai mỹ nam nhân hộ tống một thanh y, một lục y, tóc cũng vẫn cao chỉ cùng một cây trâm ngọc cùng màu để giải. Hai nam nhân hộ tống phía trước quả thực là thanh cao khí tiết bất phàm.

Kiệu phong đáp mặt đất, người người đều tập chung tới cảnh trong kiệu mà hít một ngụm khí lạnh.

Là một chanh y cô nương đang ngủ trên một chiếc giường nhỏ trải màn côi. Chiếc chăn mỏng vắt ngang nửa người, khuôn mặt đeo một miếng lụa trắng che đi đôi mắt, đôi mày, nửa cái trán của nàng. Chỉ thấy thấp thoáng nửa cái mũi cao cao, đôi môi anh đào mộng. Đường như nàng đang ngủ đi?

Phụng đế nhìn đoàn người mới tới, chuyển tầm mắt từ nữ nhân đang ngủ trong kiệu lại đưa mắt nhìn hai nam nhân thanh y, lục y kia, tâm có chút thả lỏng. Cuối cùng cũng đến.

Nam Cung Vũ Họa khó hiểu. Chả nhẽ đây là món quà hoàng thúc muốn tặng hân? Nhưng trông không có gì là do y sắp xếp. Hắn quay sang dò xét từng biểu cảm trên gương mặt Phụng đế, thấu tóm cả nét thoải mái vừa thoáng hiện qua trong đáy mắt y.

Thượng Quan Miên, Thượng Quan Mặc, chỉ khẽ liếc mắt nhìn nữ nhân trong kiệu, lại chăm chăm nhìn hai nam nhân phía trước kia. Thượng Quan Mộ lại luôn chăm chăm nhìn chanh y nữ tử đang nhắm đôi mắt ngủ ngon như thể cả thế gian có ra sao cũng không liên quan tới nàng. Không biết là vị hoàng muội nào đây? Cả viên Thượng uyển xôn xao lên tiếng bàn tán “ Cô nương kia là ai? Họ là ai? “...

Trong tiếng xôn xao, Phụng đế vẫn là người lên tiếng trước:

-“ Các người là người của Tiên Linh sơn? “ – Thượng Quan Minh dò xét.

-“ Đúng vậy! Lần đầu ra mắt Phụng đế. “ – Nghiêm Phạm, Nghiêm Phát cùng hơi khom người, như chào hỏi, trên khóe miệng vẫn giữ nụ cười hòa ái.

-“ Trẫm không biết, Phụng Quốc ta thì có liên quan gì tới người của Tiên Linh sơn các người? “

-“ Phụng đế khách sáo rồi. Thực thì Phụng Quốc cũng không có liên quan gì tới Tiên Linh sơn chúng ta, chỉ có Tiên Linh sơn chúng ta liên quan tới Phụng Quốc của ngài thôi! “ – người muốn giả vòng lòng vòng, vậy ta cũng không vội, Nghiêm Phát thầm nhủ.

-“ Vậy, mời hai vị nói cho rõ! Nếu nói láo, thì dù là Tiên Linh sơn trẫm cũng không tha “ - Thượng Quan Minh lạnh giọng.

-“ Khách khí, khách khí rồi! Hôm nay hai huynh đệ chúng ta tới đây là muốn trả người... ” – Nghiêm Phàm chậm rãi đáp.

-“ Trả người? “ – cả viên Thượng uyển lại một phen không yên.

-“ À, là như vậy, 16 năm trước, Tiên đế của Phụng quốc các người có một tiểu nữ nhi, vì không muốn nuôi dưỡng nàng trong hoàng cung vì sợ sẽ có kẻ ám hại. Nên khi có duyên gặp được sư phụ ta đã đem nàng gửi gắm cho y. Mà sư phụ ta là vị bán tiên tu luyện trên Tiên Linh sơn, đạo danh Hàn Nghiêm. Tiên đế đã nhờ sư phụ nuôi dưỡng tiểu công chúa đây tới năm 16 tuổi thì đem nàng trở về hoàng cung, nhận tước quy tông. Nay tiểu công chúa đã được tròn 16, Tiên Linh sơn ta phụng mệnh trao trả nàng về hoàng gia. Kính mong Phụng đế tiếp nhận cho?! “ – Nghiêm Phàm từ tốn kể lại, như một câu chuyện xưa không hề giao động.

Lại một lần nữa cả viên Thượng uyển nổi lên làn sóng xôn xao:

-“ Há? Là tiểu công chúa của Tiên đế? Không phải của hoàng thượng? ”

-“ 16 năm trước? lúc đó Tiên đế đã là thọ 50 rồi, còn có thể có tiểu công chúa sao? “

-“ Nói vậy nàng cũng là đồ đệ của vị bán tiên Hàn Nghiêm đi? “

-“ Liệu là thật sao? Tiên đế đứng mảnh như vậy sao? “

-“ Không phải Tiên đế đã từng thề sẽ chỉ có một nữ nhân là Tiên hậu sao? Vậy tiểu công chúa này là sao đây chứ? “

-“ Hoàng thượng đã biết chuyện này không? “

-.....

Giữa làn sóng to của nghi hoặc, Nghiêm Phàm – Nghiêm Phát cùng đứng đó, vững trãi như từng bách họ vẫn nhìn thẳng về phía Phụng đế như chờ một câu trả lời. Trong kiểu phong kia, tiểu nhân nhi vận chanh y vẫn say ngủ, thật không hiểu nàng là quá ham ngủ hay là đang giả vờ ngủ

Phụng đế mày không nhăn một cái, gương mặt nghiêm nghị nhìn thẳng đôi nam nhân. Thần sắc không đoán được y đang nghĩ gì. Là ngạc nhiên hay đang nổi giận? Là vui mừng hay đang dò xét đúng sai?

Nam Cung Vũ Họa nghe vậy tâm rung động, ngoài mặt vẫn bình thản như nước, nhưng sóng lòng lại vỗ mạnh không yên. Nữ nhân kia là nữ nhi của Tiên đế, vậy khác nào là thân cô cô của hắn đây? Thân cô cô sao? Một thân cô cô mới 16 tuổi, còn nhỏ hơn cả hắn? Một thân cô cô thành linh xuất hiện sau suốt 16 năm? Là thật hay giả đây?

Thượng Quan Miên, Thượng Quan Mạc, Thượng Quan Mộ, Thượng Quan Mộ lại càng rung mình. Nữ nhi của Tiên đế?? Hoàng cô của bọn họ? Thật là chuyện cười?!

Mỗi người một tâm tư, mỗi kẻ một tâm kế! Nhưng họ đều có chung một điểm, không hiểu hoàng thượng của họ sẽ làm gì đây?

Im lặng hơn một ly trà, Phụng đế mới cất lời hỏi:

-“ Người nói, các người là người của Tiên đế, vậy có gì để chứng minh? “ – Thượng Quan Minh lấy lại vẻ uy nghi của bậc đế vương, trấn áp mọi ồn ào xung quanh.

Nghiêm Phàm bạc môi vẫn giữ nụ cười ôn ngọc, ngọc thủ lại nhẹ nhàng lấy ra từ tay áo một vật gì đấy vàng vàng, liền giơ cao lên không trung:

-“ Chiếu chỉ của Tiên đế .... “ – không nhanh không chậm nói ra từng chữ.

Lại một trận hít khí lạnh, Khương công công vội vã chạy tới tiếp chiếu, rồi chạy lại trình cho Phụng đế. Cả sân viên rơi vào trầm mặc.

Thượng Quan Minh giờ chiếu ra, liền nhìn thấy ngọc ấn xưa của Tiên đế, còn có nét bút của ngài. Quả thực là tiên đế hạ bút. Phụng đế đứng bật dậy, vội đi thẳng tới trước Nghiêm Phàm, hai tay cung kính dâng chiếu cho y, lại lùi về sau ba bước, miệng hô to: “ Thần nhi tiếp chỉ! Tiên đế thiên tuế! “

Nhìn thấy hoàng thượng hành lễ, như một lời khẳng định, chiếu chỉ này là thật. Đồng loạt bá quan quần thần phi tần hoàng tử, nô tài cũng vội vàng bước ra, quỳ rạp trên đất nghe chỉ. Nghiêm Phàm ung dung giơ chiếu lên, đồng dục tuyền:

-“ Phụng thiên thừa vận, Tiên đế chiếu viết. Khi các người nghe được di chiếu này của ta cũng là lúc ta đã tạ thế, cũng là lúc tiểu công chúa của ta trở về. Trước đây, ta ban cho công chúa khuê danh là Thượng Quan Vận Phụng, nay ta phong nàng làm nhất phẩm công chúa lấy hiệu là Khuynh Thiên. Ban

cho nàng Lộ An cung, cùng quyền nhiếp chính bên cạnh hoàng đế, không bao giờ được phép gả công chúa tới ngoại quốc với mục đích chính trị. Khâm thủ! “ – Nghiêm Phàm tuyên xong, khép lại chiếu chỉ.

-“ Tiên đế thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế! “ – toàn trường hô vang.

Lộ An cung chẳng phải là cung điện của Lư An Nhi Tiên hậu sao? Lộ An cung được Tiên đế xây dựng quá sức tỉ mỉ, đông ấm, hè mát, xuân hoa nở rộ. Ngay cả hoàng hậu còn không được ngự lại ban cho tiểu công chúa mới trở về.

Thật quá cá kình, ngay cả quyền nhiếp chính cũng ban cho nàng. Từ xưa tới nay chỉ có Tiên hậu Lư An Nhi là có thể cùng Tiên đế nhiếp chính. Nay lại thêm một tiểu công chúa 16 tuổi cùng hoàng thượng nhiếp chính đi.

Thật sự là vô thiên vô hạn sủng ái nàng mà. Còn hơn cả Bình Nhi trưởng công chúa. Còn phong nàng là nhất phẩm công chúa đây. Quá là không nhỏ!

Qua một màn kinh thiên động điện, Phượng đế lại trở về an vị, người nào người nấy cũng trở về chỗ ngồi. Sự chú ý lại một lần nữa đổ dồn lên tiểu nữ nhân đang an giấc say nồng trong phong kiệu kia. Gió hạ thổi khẽ, làm tung bay những mảnh lụa quanh kiệu, trong kiệu một loại phong cảnh thật tuyệt mỹ.

Giữa một giường mân côi thắm đỏ, Vận Phụng vẫn không động tĩnh như tỉnh dậy sau một loạt những động tĩnh to lớn như vậy? Nàng là bị vấn đề gì? Còn đôi mắt nàng là bị làm sao mà phải che lại? Chẳng lẽ cũng là có vấn đề gì? Một tiểu công chúa bị phế toàn tập như vậy sao? Nhưng lại là tiểu công chúa của Tiên đế vận Phụng Quốc từ nay có lẽ chẳng còn bình yên nữa đi.

~~~~~

=3=. Bây giờ cùng tại Long Quốc.=3=

-“ Bệ hạ, Phụng tinh đã xuất thế! “ - Là thần tướng Doãn Trọng.

=3=. Đồng tại Hoàng Quốc.=3=

-“ Hoàng thượng, Phụng Hoàng đã xuống núi! “ - là quốc sư Lôi Ưông.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Cô, Đừng Ngủ Nửa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

=3=. Quay lại với Phụng Quốc.=3=

Giữa viên Thượng uyển, vẫn trong làn xôn xao không ngớt, những nghi kỵ nổi lên khiến lòng người càng không yên. Bỗng từ đám quần thần, một bị quan nhân bước ra. Trông lão nhân này tuổi đã ngoài 50, mái tóc đã bạc gần hết, với những nếp nhăn hằn sâu nơi khóe mắt để chứng minh cho những bão tố lão đã trải qua trong cuộc đời là không hề ít. Là trang phục của tể tướng, tóc tai gọn gàng, quả thực là mẫu mực. Lão nhân bước ra đối lễ với Phụng đế, cung kính lên tiếng:

-“ Hoàng thượng, theo thần thấy vẫn chưa thuyết phục! Dù kia là di chiếu của Tiên đế nhưng vẫn có thể là giả? Thần kính mong hoàng thượng suy xét kỹ hơn? “ – lời Kim Trục vừa nói nghe như kẻ trung quân, nhưng lại có ý tạt vào mặt đoàn người của Tiên Linh sơn.

Phụng đế tỏ vẻ có chút suy tư liền đáp:

-“ Tể tướng nói cũng có lý! Không biết các vị có vật gì khác để chứng minh thân phận của vị cô nương đây? “ – Thượng Quan Minh cố ý dùng là “ cô nương “ để biểu đạt bản thân hẳn cũng không tin nàng là công chúa.

Nghiêm Phất nghe vậy liền nhanh tay, vỗ ngọc thủ hai tiếng “ bốp, bốp “. Lập tức đằng sau lưng bọn họ liền xuất hiện thêm hai hàng bạch y nam nhân, tay khiêng ba chiếc hòm lớn, hòm nào cũng to cỡ một người chui vừa. Hòm được đặt xuống, Nghiêm Phất đánh giọng nói:

-“ Đây là ba chiếc hòm chứa đồ dùng của tiểu công chúa. Chắc các vị vẫn còn nhớ, khi Tiên đế còn tại thế, thường hay xuất cung vào ngày thất tịch là mùng 7 tháng 7 âm để tới chùa Hộ Quốc lại Toại Sơn cầu phúc. Cũng là từ 16 năm trước, khi Tiên đế có tiểu công chúa đây, cũng là ngày thất tịch năm đó, ngài đã có duyên gặp được sư phụ và gửi gắm nàng tiểu công chúa cho y. Và cũng từ đó, các năm tiếp theo, Tiên đế không chỉ đến chùa Hộ Quốc ngày mùng 7 tháng 7 để cầu phúc mà còn là đi thăm tiểu công chúa của y. Mỗi năm, Tiên đế lại mang một báu vật khác nhau tới để làm quà tặng cho tiểu công chúa. Nên trong chiếc giương đầu tiên này, chính là 11 món bảo vật được Tiên đế làm quà tặng cho tiểu công chúa. Nếu không tin, các người cứ tự nhìn kiểm chứng! “

Dứt lời, Nghiêm Phất, bật mở nắp hòm đầu tiên. Ánh sáng từ bên trong phát ra, khiến đồng loạt những kẻ đang chăm chăm nhìn cũng phải mù. Khương công công vội vã đi tới bên chiếc hòm được mở, chỉ liếc mắt một cái liền khiến lão công công như hấn cũng khẽ rung mình. Trên khuôn mặt già nua

không kìm nén nổi ngạc nhiên và hoài niệm. Khương công công là người đã theo hầu bên Tiên đế, việc gì lão cũng biết, chỉ riêng việc về tiểu công chúa này là lão chưa từng được nghe. Nhìn kỹ những vật phẩm trong hòm một hồi, Khương công công cao giọng đọc lên một cái danh sách:

– “Một áo choàng lông huyết hồ. Một bộ kim quang Tiên Nữ Tán Sắc. Một chiếc vòng tay lưu ly ngũ sắc. Một đoàn sáo lục ngọc. Một chiếc bạch ngọc bảo tiên phiến. Một chiếc huyền ngọc tử linh trầm. Một viên ngũ sắc dạ minh châu. Một viên Huyết Lệ Chi Phúc. Một chiếc Kim Tì Y. Một đoàn kiếm Vô Tự. Và .... Và ... “ – Khương công công bỗng ngập ngừng. – “Và ... một lệnh bài miễn tử! “

– “Hả?!!! “

– “Sao có thể chứ?!!!! “

– “Thiên aaa!!! “

Khương công công dứt lời, toàn trường thực sự là trấn động, như thể có một hòn đá rơi xuống đầu họ cái “bùm”!!!

Áo choàng huyết hồ cùng bộ kim quang Tiên Nữ Tán Sắc còn có chiếc vòng tay lưu ly ngũ sắc vốn là nữ trang của Tiên hậu, nay lại nằm trong tay một tiểu công chúa.

Chiếc đoàn sáo lục ngọc cùng bạch ngọc tiên phiến cả Kim Tì y còn có đoàn kiếm Vô Tự đều là của Tiên đế khi xưa vẫn luôn mang bên mình, nay cũng ở trong tay một tiểu công chúa.

Những vật như huyền ngọc tử linh trầm, ngũ sắc dạ minh châu, huyết lệ chi phúc, đều là những cống phẩm vô giá nhất của các nước ngoại giao nhân các kỷ sinh thân của Tiên đế, vậy mà cũng ở trong tay nàng đi?

Nhưng những thứ trên đều có thể nhầm mắt bỏ qua, có thể nói là giả. Nhưng vật đáng nói ở đây là “lệnh bài miễn tử”!!! Quả thực không thể làm giả!. Nếu đã là thật thì vị công chúa đang ngủ kia, chắc chắn là thật đi!..

Bàn tán bàn tán lại bàn tán! Xôn xao xôn xao lại xôn xao. Kê nào kê nấy giờ đều tập trung vào sắc mặt một người, chính là hoàng thượng của bọn họ. Thượng Quan Minh vẫn yên lặng, mặt không chút biểu cảm. Ngay cả Nam Cung Vũ Họa, người nên vui mừng nhất vì tìm thấy một thân cô cô của chính mình, nay lại càng thêm tĩnh lặng. Một ly trà rồi lại một ly trà trôi qua. Đoàn người từ Tiên Linh sơn vẫn không hề nhúc nhích, Nghiêm Phàm Nghiêm Phát vẫn giữ trên khóe môi một nụ cười hòa ái, cùng im lặng như chờ đợi. Cuối cùng vẫn là Phượng đế lên tiếng trấn áp:

– “Thật ngại quá! Trầm thất thổ rồi! Nhân đây cũng là tiệc tẩy trần cho thể tử Trần Lạc vương là tiệc chào đón Khuynh Thiên công chúa trở lại. Để tỏ lòng cảm kích, kính các vị một li. “

Dứt lời, Thượng Quan Minh nâng ly rượu, uống cạn! Bá quan quần thần trông thấy, đều tĩnh ý, nâng chén đối đoàn người của Tiên Linh Sơn, không ngớt “cảm tạ, cảm tạ! “. Rồi lại đối Phượng đế “Chúc mừng, chúc mừng “. Mất cười miệng cười cứ như là tìm thấy người thân của chính mình đi.

– “Quả là song hỷ lâm môn! Thần kính hoàng thượng, cũng kính thể tử Trần lạc một li. “

Người nói là Ngô Trọng – Ngô tướng quân. Y nâng li rượu đối hoàng thượng cùng đối Nam Cung Vũ Họa đang âm trầm, rồi uống cạn. Kính qua kính lại, lúc này Nghiêm Phàm mới lên tiếng:

– “Thất lễ, thất lễ. Tiên Linh sơn đã đem trả công chúa đúng ước hẹn. Mà gia sư của chúng ta cũng có vài lời nhắn nhủ riêng với Phượng đế! Không biết ngài có sẵn lòng cùng chúng ta đàm luận chút không? “ – Nghiêm Phàm rộng lượng mở lời.

Là có ý kêu gọi bãi tiệc nha. Ở đây thật ồn ào, sẽ khiến Phiêu Nhi của chúng ta thức dậy mất. Hayaa.

– “Được! Giờ cũng đã muộn, các ái khanh đều lui về nghỉ ngơi đi, mai còn phải thiết triều! “ – Phượng đế không ngần ngại đuổi khách.

– “Phụ hoàng!!!! “ – Thượng Quan Miên có chút bất mãn.

– “Các con cũng lui về nghỉ ngơi đi. Cả A Họa nữa. Hôm nay cũng muộn rồi. ... “

Phượng đế khoát khoát tay, giọng đầy bất đắc dĩ. Người hiểu ý đều nhanh chóng lui về. Nam Cung Vũ Họa có chút chần chừ khề liếc Phượng đế một cái thì nhận được ánh mắt trấn an.

– “Người đâu, mau chuẩn bị Lộ An cung cho Khuynh Thiên công chúa! Bãi giá! “

Dứt lời, Phượng đế cũng không nhanh không vội đi tới bên Nghiêm Phàm, hai người một trung niên một thiếu niên đứng đối mặt với nhau cho tới khi cả viên Thượng uyển không còn ai hết, chỉ còn lại vài tên nô tài cùng đoàn người Tiên Linh Sơn. Nghiêm Phàm giờ mới lên tiếng:

– “A Phát, đệ ôm Phiêu nhi đi trước đi, ta có chuyện cũng cần đàm đạo với Phượng đế! “ – Nghiêm Phàm nghiêm chỉnh ra lệnh, mắt vẫn không ngừng đối đầu mắt với Phượng đế.

Nhận lệnh, Nghiêm Phát ôm lấy Vận Phụng đi theo vài tiểu công công dẫn đường tới Lộ An cung. Đặt nàng công chúa vẫn đang say ngủ lên chiếc giường lớn, rồi phân phó người đặt ba chiếc giường gọn lại, cuối cùng là phát tay để tất thảy đều ra ngoài. Nghiêm Phát không nói lời nào chỉ lặng lẽ ngồi bên giường lớn, nhìn lại gương mặt bị lụa che phủ đi một nửa kia, đáy mắt y xẹt qua một tia không nữ.

Phiêu nhi, 16 năm rồi, có muội bên cạnh như đã thành thói quen. Giờ thiếu vắng muội, ta không biết có thể trở lại như ngày muội chưa tới không!

Phiêu nhi, ở hoàng cung này đầy dẫy những âm hiểm, cùng độc ác, ta mong sao muội có thể dùng thiện tâm để đối nhân xử thế, đừng làm sự phụ thất vọng, đừng làm phụ hoàng muội thất vọng, đừng làm chúng sư huynh thất vọng.

Ta không mong muội bị tổn hại một phân, cũng không muốn muội tổn hại người khác một phân. Có thể tha thứ liền tha thứ. Có thể bỏ qua liền bỏ qua đi... Phiêu nhi!

Nghiêm Phát đưa tay, khẽ vuốt sườn cằm tròn bóng của Vận Phụng, trong ánh mắt là muôn vàn yêu thương.

Quả thực, 16 năm không nhiều cũng không ít để giữa người với người sinh ra tình yêu thương, chân mến. Dù nói thế nào cũng là sư huynh muội, tình cảm 16 năm không thể nói tách rời là tách rời, chính vì thế mà họ chọn thời gian Vận Phụng đi vào giấc ngủ để đưa nàng đi. Họ sợ nếu nàng thức, thì dù là muốn đi cũng không thể đi được. Phụng mệnh sư phụ, phụng mệnh Tiên đế. Nay đã trả nàng lại thì chính là phải dời xa nàng.

Vận Phụng như cảm nhận được có ai đụng chạm, liền chun chun mũi một cái đáng yêu. Nghiêm Phát chỉ nhẹ cười âu yếm.

16 năm qua, sư phụ và bọn hắn chỉ dạy nàng cách đối nhân xử thế, lấy cái thiện để cảm cái ác. Tuy có dạy nội công nhập môn cơ bản nhưng cũng không hề để nàng luyện đến thâm sâu. Vì bản chất trong con người nàng, chất chứa bên trong Phụng tam nhãn kia đã có một luồng nội lực tà ác rồi, nếu để nàng luyện tới thâm sâu, khác nào bắc thang cho Phụng Tam nhãn phá phong ấn.

16 năm cũng chỉ dạy nàng tuyệt kỹ khinh công, để trèo sơn lướt bể. Sư phụ cũng dạy nàng một chiêu thức gọi “ Hồng Vũ Tán Hoa “, chiêu cũng như tên, chỉ là để phóng ra những cánh hoa hồng bay lượn trong gió thổi, sức sát thương không có, chủ yếu là tung hỏa mù để chạy trốn. Ngoài ra sư phụ còn dạy nàng y thuật. Tuy không thể cao siêu như sư phụ nhưng trong thiên hạ đảm bảo không ai có thể vượt qua y thuật của nàng. Điều này là vì sư phụ muốn cho nàng học cứu nhân độ thế, vẫn là muốn trau dồi bản tính thiện lương của nàng đi.

Nhưng quả thực, 16 năm chung sống với Vận Phụng, nhìn nàng lớn lên, chúng ta đều hiểu rõ bản chất của nàng, thực sự quá ngây thơ, dù là 16 tuổi hay 6 tuổi nàng vẫn như đứa trẻ lên 5 thôi. Vận Phụng đối với ai cũng chân thành quan tâm. Khi bị đau nàng liền kêu đau, khi đói nàng liền kêu đói. Khi muốn khóc nàng liền khóc, khi muốn ngủ, nàng liền ngủ... Yếu đuối như vậy! Nhưng lại là mối nguy hại cho cả chúng sinh đi?

Tâm tự thở dài một cái thườn thượt, Nghiêm Phát điểm nhẹ cái mũi nàng lần cuối rồi xoay người thật nhanh để không lưu luyến nàng nữa mà rời khỏi Lộ An cung.

Phiêu nhi, tự bảo trọng!

.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Cô, Đừng Ngủ Nửa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Đồng thời gian tại viên Thượng uyển, Nghiêm Phàm cùng Thượng Quan Minh cũng vừa dứt cuộc đấu mắt. Nghiêm Phàm vẫn là khỏe miệng ôn hương, ngọc thủ giờ lên một phong thư không hề:

– “ Những gì cần nói và cần lưu tâm đã được gia sư viết hết trong đây, thỉnh Phụng đế xem kỹ. “

Thượng Quan Minh nhận lấy phong thư, là một phong thư có chút dày. Ngoài mặt vẫn là vẻ nghiêm nghị của quân vương. Vừa đúng lúc, Nghiêm Phát trở lại, vội vàng đi tới bên Nghiêm Phàm:

– “ Sư huynh, Phiêu nhi chưa tỉnh. Chúng ta vẫn là nên nhanh chóng đi thôi! “

Nghe vậy Nghiêm Phàm không chần chừ, đối Phụng đế hành lễ, rồi quay người rời đi. Nghiêm Phát quay đi lại có chút chần chừ, dừng lại một chút:

– “ Phiêu nhi là môn hạ của Tiên Linh sơn, kính mong Phụng đế có thể hảo hảo bảo vệ muội ấy. dù là một li một lai cũng đừng để muội ấy chịu ủy khuất gì! Tiên Linh sơn chúng ta cảm tạ muôn phần! “ – một câu nói nhẹ nhàng nhưng lộ lộ sự uy hiếp. Chỉ cần Phiêu nhi chịu một chút ủy khuất, thì Tiên Linh sơn sẽ không bỏ qua cho Phụng Quốc đế.

Hừ! Quả thực là quá lớn mặt đi. Phụng đế đứng chôn chân nơi đó, nhìn theo hai bóng hình một thanh một lục biến mất giữa bầu trời đêm. Tâm cuối cùng có thể thở lỏng. Cuối cùng thì vẫn là đến rồi. Kiếp nạn này quả thực là khó tránh vậy sao?

Khi hai thân ảnh đã biến mất, Thượng Quan Minh cất vội bước hướng tới Lộ An cung.

Lộ An cung, y vẫn còn nhớ, ngày đó được Tiên đế cho phép bước vào đây đã là cả một niềm khao khát. Không phải chỉ bởi vì sự sa hoa lộng lẫy của nơi này thuộc hàng thượng đẳng trong tam quốc, mà còn vì khí hậu của nơi đây thực quá tuyệt. Dù thời tiết có thất thường thì trong cung vẫn là nhiệt độ mát mẻ nhất.

Thượng Quan Minh nhẹ bước vào Lộ An cung, liền phát tay cho cung nhân đều lui hết, một mình bước vào tẩm điện, tiến tới bên chiếc giường tạc khắc phượng hoàng tung cánh cực lớn. Mần lụa tròn rù xuống từ trên cao, như có như không che phủ một tiểu nhân nhi chanh y đang say ngủ bên trong. Thượng Quan Minh đưa tay vén nhẹ màn lụa, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh người đang ngủ. Như nhớ đến cái gì, Thượng Quan Minh lấy phong thư vô đề trong ống tay áo ra, mở ra từng tờ giấy tuyên thành. Càng đọc đôi mày y càng nhíu chặt. Quả thực tò mò đi.

Đọc xong tờ cuối cùng, Thượng Quan Minh vò nắm giấy trong tay, nhẹ vận nội lực lỏng bàn tay, “phùng” - nắm giấy liền hóa thành tro bụi, tán đi trong không khí. Đưa đôi ung mâu nhìn tiểu nhân nhi vẫn đang đánh cờ cùng Chu công, thật tò mò, dưới lớp lụa trắng kia, là dung nhan ra sao? Lòng tò mò khiến ngọc thủ Thượng Quan Minh bất chí bất giác gio lên, hướng tới mảnh lụa trắng vô duyên kia. Nhưng bàn tay còn chưa tới nơi, người trên giường bỗng ngồi bật dậy. Vận Phụng chun mũi khó chịu, tiện tay tháo luôn mảnh lụa trắng xuống.

Vận Phụng mở to đôi mắt huyền, lay lay tinh quang, long lanh như chứa nước, đảo qua đảo lại ngược nhìn quanh cái địa phương hiện tại. Thiên aa~, cũng quá hiệp người quá đáng đi. Sa hoa như vậy, lộng lẫy như vậy... Còn hơn cả căn biệt thự của Hàn gia kiếp trước mà nàng ở nha... Đôi mắt Vận Phụng không che giấu chút kinh động. Lại đưa mắt sang bên cạnh liền thấy một nam nhân gần tứ tuần đi, mặc long bào cao quý, tóc điểm vài sợi bạc, ung mâu đang chăm chăm nhìn nàng. Thiên aa~, cái cổ đại này chỉ toàn mỹ nam hay sao?? Ăn cái giống gì mà gen dữ vậy nhaa...

Thượng Quan Minh cả kinh khi nhìn vào đôi mắt đang chăm chú đánh giá chính mình kia. Đôi mắt ấy, còn đẹp hơn đôi mắt của Tiên hậu, nó giống như một hồ nước luôn dập dờn sóng, nó cũng giống như một bầu trời đêm chứa đựng cả một khoảng không tinh tú. Thật muốn nhảy vào đôi mắt nàng, muốn chìm đắm trong ánh mắt nàng đi...

Một ly trà trôi qua, Thượng Quan Minh vẫn chìm đắm trong đôi mắt của Vận Phụng đối diện kia, Vận Phụng nhíu nhíu mày khó hiểu. Nam nhân này bị sao vậy?? Bị hóa đá rồi sao?! (tg... còn hơn cả hóa đá. Lão ý chết trong ánh mắt mỹ nhân nha.”D). Vận Phụng đưa tay, lay lay người Thượng Quan Minh, miệng không ngừng kêu “này, này, này”.

Bị động tĩnh lay tỉnh, được một giọng nói mềm mại, ngọt ngào gọi về, Thượng Quan Minh giật mình hồi thần. Lại nhìn lướt qua một lượt dung mạo nàng. Quả thực là thiên tiên hạ phàm, da tuyết, mặt nhỏ, môi đào, mũi thanh, mi mày thoát tục. Nhất là đôi mắt kia thật quá nguy hiểm đi! Tâm thần thán một câu thất thố. Hắng giọng một tiếng lại lấy về vẻ uy nghi của đế vương lúc trước, nghiêm nghị đối nàng lên tiếng:

“Trẫm không phải này nọ, này kia, trẫm cũng có tên! “ – giả vờ uy nghi trước mặt tiểu nữ nhân đi.

“Trẫm?... “ – Vận Phụng như sáng tỏ điều gì – “Ngươi là Thượng Quan Minh đi?” – nàng hỏi ngược lại mà như khẳng định.

“Lớn mặt! Tục danh của trẫm mà ngươi, cái tiểu nữ nhân cũng dám kêu? “ – giả vờ đe dọa đi.

Vận Phụng trầm tư vài giây, liền nhìn thẳng Phượng đế, trưng ra vẻ mặt “chết không sợ” càng lớn giọng hơn như quát thẳng y:

“Hừ!. Ngươi là Thượng Quan Minh thì chính là Thượng Quan Minh đi chứ nhẽ là Thượng Quan cầu Thượng Quan mèo gì sao? Chỉ là cái tên thôi, ngươi cũng nhỏ mọn vậy! Cha mẹ đặt tên là để gọi chứ để làm gì? Với lại, phụ hoàng nói, hoàng đế Phượng Quốc là đệ đệ của ta, hoàng đế còn phải gọi ta một tiếng “hoàng tỷ” nha. Ngươi là Thượng Quan Minh thì chính là hoàng đế Phượng quốc, ngươi còn chưa có thỉnh an tỷ tỷ ta đâu. Phụ hoàng còn nói. Ta không cần gọi hoàng đế là hoàng đế, phụ hoàng gọi hần là A Minh, ta liền gọi theo phụ hoàng, liền kêu ngươi A Minh đấy! Ngươi có ý kiến??? “

Vận Phụng hùng hổ, xỏ xàng một tràng không nghỉ. Thượng Quan Minh chóng mặt với đống lí lẽ của nàng. Thầm than, phụ hoàng bắt công, vậy mà để nàng làm hoàng tỷ của y. Y đường đường là hoàng đế của một nước, cũng sắp tứ tuần, nay lại phải gọi một tiểu nữ nhân 16 tuổi là hoàng tỷ, so về vai vẻ còn thấp hơn nàng một bậc đi. Phụ hoàng thật quá đáng đi. Hừ!

“Hoàng tỷ? Được, ta thỉnh hoàng tỷ đây.. “ – vừa nói Thượng Quan Minh vừa chấp tay như tạ lễ.

Vận Phụng thấy vậy, bỗng sượng chín trong lòng. Haya... thất thố thất thố rồi. Một nam nhân gần tứ tuần lại tạ lễ với tiểu nữ nhi 16 như nàng. Quá nặng rồi! Bình tĩnh suy nghĩ lại, hoàng tỷ thì hoàng tỷ, phụ hoàng nói là tỷ thì chính là tỷ đi. Phụ hoàng cũng nói, nàng có thể tin tưởng vị hoàng đế Thượng Quan Minh này. Nghe phụ hoàng nói thì y là người được chính tay ngài bồi dưỡng, hừm... nhìn kỹ thì cũng ra đáng phết đi!

“Được rồi, được rồi, A Minh không cần nữa! Ngươi, đừng để trong lòng. Ta mới ngủ dậy nên có chút khó tính. Bỏ qua đi. Hahaa..” – vẫn là chỉ biết cười chừ thôi.

Thấy nụ cười ngây ngô trên môi nàng, Phượng đế ngẩn người. Tận sâu trong tâm lại rạo rực một xúc cảm khó kiểm soát. Trong thư vị bán tiên Hàn Nghiêm kia có nói rằng, Vận Phụng được bọn hần nuôi dưỡng để trở thành người thiện tâm thiện nghĩa. Quả thực nhìn vào đôi mắt nàng, nụ cười của nàng, từng cái nhăn mũi nhăn mày đều toát lên một tấm lòng thiện tâm khả ái. Một tiểu nữ nhân mỏng manh, ngây ngô như vậy thực sự là đại họa của cả Thần Nguyên đại lục sao?! Nhưng tổ tiên cũng đã có câu “Hong nhan, họa thủy”, mà nàng đâu chỉ là “Hong nhan”. Phụ hoàng, người sao lại để lại một vấn đề nan giải như vậy cho thần nhi đây?

Thấy Thượng Quan Minh cứ bất động chìm đắm trong tâm tư của chính hần, Vận Phụng lại nhẹ lay tỉnh hần:

“A Minh. A Minhhh...”

“Àn? “ – Phượng đế bất giác lạ hồi thần, thầm tự trách tới nay chính mình đã thất thố quá nhiều lần.

-“Ngươi đang giận ta sao?” – Vận Phụng mở to đôi mắt nhìn Thượng Quan Minh chăm chăm.

-“Không. Không có! Ta là đang nghĩ... à, lúc này ta nghe hai vị sư huynh của ngươi kêu ngươi là Phiêu nhi? Khuê danh của ngươi chẳng phải Vận Phụng sao?”

Thượng Quan Minh cố né ánh mắt như hổ đen của Vận Phụng, não chuyển hướng nhanh sang chuyện khác. Cũng không còn dùng “trầm” với nàng nữa. Dù gì hắn cũng không muốn mang cái vẻ đế vương để đối với sự ngây thơ của nàng. Quá là khập khiễng đi.

-“À, phụ hoàng đặt khuê danh cho ta. Còn Nghiêm Nghiêm lại đặt đạo danh cho ta là Hàn Phiêu!” – Vận Phụng thích thú đáp lời.

-“Nghiêm Nghiêm??? CHÍNH là vị bán tiên Hàn Nghiêm sao?”

-“Àn. Chính là y nha.”

-“Vậy sao ngươi không kêu y là sư phụ?”

-“Bởi vì ta không thích!” – Nói tới vị bạch y lão sư phụ của nàng, nàng liền chun cái mũi cáu kỉnh lại. Hàn Nghiêm quả thực là mỹ nam siêu cấp không thể đo lường. Nàng không tài nào có thể gọi y là sư phụ đi.

Thượng Quan Minh khẽ rung động trong tâm. Quả thực dù chỉ một cái chun mũi cũng khiến lòng người chao đảo đi. Vị Hàn Nghiêm kia nói đúng, vẫn là nên che lại đôi mắt nàng đi.

-“Vừa ngủ dậy, ngươi có đói không? Ta liền kêu ngự trù làm đồ ăn mang tới!” – Thượng Quan Minh chân tình hỏi han, ở trước mặt Vận Phụng, Phụng đế không thể nào dùng tới sự uy nghi của bậc đế vương, chỉ có thể bày ra bộ dạng chân thành, chăm sóc nàng.

-“Àn. Cũng có chút đói!”. – Vận Phụng xoa xoa cái bụng rỗng, cũng tại hai vị sư huynh kia, khiến nàng đói chết mà.

-“Khương công công, đi chuẩn bị ít món ăn đêm cho Khuynh Thiên công chúa!” – Thượng Quan Minh hắng lớn giọng ra ngoài cửa tẩm cung.

Lập tức liền cái một tiếng đáp bán nam bán nữ đầy cung kính “ân, hoàng thượng”. Chỉ một ly trà người bê đồ ăn đến trước tẩm điện tấp nập. Thượng Quan Minh vẫn khư khư ấn Vận Phụng trên giường, dùng màn lụa phủ quanh giường kia, giấu nàng bên trong không để ai thấy. Rồi lại tự tay bê từng đĩa đồ ăn vào tẩm điện, xong xuôi liền cho toàn bộ người hầu đều lui xuống. Hành động tương trưng như vô ý đây lại khiến cung nô cả kinh. Hoàng thượng của bọn họ vậy mà tự tay hầu hạ vị công chúa mới về kia dùng thiện khuya sao? Đây là sự sùng ái ra sao? Ngay cả hoàng hậu cũng chưa từng có, hay dù là vị phi tần được sủng ái nhất cũng chỉ được hoàng thượng âu yếm thôi đi.

Sống trong cung không ít cũng nhiều phải biết nhìn mặt người mà sống. Vị Khuynh Thiên công chúa này không thể động, càng phải cẩn thận sống cho hợp mắt nàng đi.

Trong lúc đám cung nô nom nớp lo sợ cho tương lai thì trong tẩm điện, Thượng Quan Minh đang dịu dàng nhìn tiểu nữ nhân trước mặt ăn ăn và ăn. Nàng đói vậy sao? Vận Phụng nhìn thấy đồ ăn, liền cầm đũa, gấp lia lia, thực sự là rất đói. Hôm nay nàng ngủ qua luôn bữa chiều nên giờ nàng thực đói. Tốc độ ăn như lủ quét đi. Hai khắc trôi qua, 7 món ăn đều được nàng ăn sạch sẽ. Thật no nha. Vị hoàng đế đệ đệ này thật tốt..

Giương đôi mắt tròn tròn nhìn Thượng Quan Minh, Vận Phụng không ngần ngại nói “đa tạ”. Thượng Quan Minh chỉ cười hiền dịu nhìn Vận Phụng không đáp. Vận Phụng có chút ngứa trong lòng, không biết nên làm gì đành tìm một chủ đề để hỏi:

-“A Phàm A Phát ca đều đi rồi sao?”

-“Đều đi cả rồi...” – Phụng đế đáp lời như lẽ đương nhiên.

-“Các huynh ấy có nói gì với ta không?”

-“Không có! Họ chỉ nói với ta là...” – là có ý lấy sự chú ý của nàng đi.

-“Là gì vậy?” – Khiếu tò mò được khơi dậy rồi.

-“Là... chính là kêu ta hảo hảo bảo vệ hoàng tỷ ngươi, không được để hoàng tỷ ngươi chịu chút ủy khuất nào đi. Nếu không Tiên Linh sơn các ngươi sẽ san bằng Phụng Quốc của ta nha.” – Phụng đế có tỏ ra hờn dỗi.

-“Nha?? Là vậy sao? Hahaha... các huynh ấy vẫn còn có chút lương tâm yêu thương ta!”

Các huynh ấy vẫn như vậy. Từ nhỏ đã sợ nàng phải chịu ủy khuất. Luôn bảo bọc nàng như chân bảo vậy. Haya, mới xa nhau liền thấy nhớ quá đi!

Thượng Quan Minh thấy nàng thất thần liền lợi dụng lúc này ngắm nhìn nàng một lần nữa rồi hảo tâm kêu nàng nên ngủ sớm. Vận Phụng nghe tới ngủ cũng cảm thấy có chút buồn ngủ. Liền ngoan ngoãn nghe lời nằm xuống, để Thượng Quan Minh kéo chăn cho nàng, còn để hắn vỗ cho nàng ngủ nha... Thiên aa~, Vận Phụng ta thật sung sướng nha... Lúc ở Tiên Linh sơn, có Nghiêm Nghiêm, có hai vị sư huynh yêu thương. Nay về hoàng cung liền được vị cửu ngũ chí tôn đây cưng chiều đi. Hay! Phải cảm tạ lão thiên gia thật nhiều điiii.

Vận Phụng nhanh chóng đi vào giấc ngủ. Thượng Quan Minh nhẹ giọng kêu Khương công công cho người vào dọn dẹp. Cung nô ra vào cẩn thận, lén lút quan sát nhưng vẫn không thể thấy được nhan sắc của vị Khuyên Thiên công chúa kia ra sao. Quá đúng là thánh nhan khó cầu mà.

#Airen.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Cô, Đừng Ngủ Nửa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

. ~ phủ Trần Lạc vương ~. ~

Nam Cung Vũ Họa tựa mình trên ghế trong thư phòng, mắt chẳng buồn mở, chỉ nhàn nhạt hạ lệnh đối nam tử đang cúi người trước mặt:

– “Ành, đi điều tra cho rõ một chút, xem xem người nào lại có thể lớn mật như vậy? Dàn dựng cũng thật kì công.”

– “Àn, chủ tử!”

Ảnh nhận lệnh, lập tức biến mất như một con gió, không còn chút tăm hơi trong thư phòng. Nam Cung Vũ Họa khẽ liếc mắt về một góc phòng, nơi có ánh sáng chập chờn của dạ minh châu soi tỏ. Nơi đấy treo một bức tranh của một phụ nhân xinh đẹp mà hiền từ. Nàng đang cười, cười cùng hoa cỏ đất trời.

Mẫu thân, nếu nàng ta quả thực là công chúa của Tiên đế, thì nàng ta sẽ có mấy phần giống với mẫu thân đây?!

~. ~ Phụng Nghi Cung ~. ~

Vẫn là sự nghiêm nghị của hoàng gia, hoa văn phụng hòa phi vũ khảm quanh những cột trụ, trên bức tường mạ vàng. Ánh nến, ánh quang của dạ minh châu từ trong cung hắt ra không ngớt. Cung nhân như đã được lui ra hết nghỉ ngơi, chỉ còn lại một tiểu công công giữa sân lớn để giữ của đại điện.

Trong đại sảnh của Phụng Nghi cung, bao phủ bởi một màu hoàng kim chói lóa, người phụ nhân được xưng danh là “mẫu nghi thiên hạ” vẫn cao cao tại thượng ngự trên Phụng vị. Phụng hậu là một nữ nhân cũng đã qua tam tuần xuân thì, nhưng làn da vẫn nhẵn mịn không tí vết, mái tóc vẫn cầu kì cùng Phụng mào toát lên vẻ quyền lực của chốn hậu cung. Phụng bảo chói lọi, dường như là chưa kịp thay đổi từ khi trở về từ bữa tiệc tại viên Thượng uyển. Phụng mầu sắc bén như dao, thấp thoáng hiện lên một tia lo lắng.

Hay cho một Tiên đế, vậy mà còn một công chúa. Còn ban cho nàng ta bao nhiêu là sủng ái như vậy! Đúng là lão cáo tinh, đến chết rồi vẫn tính toán tốt như vậy, lo lắng cho đứa cháu Nam Cung gia cũng thật chu toàn. Nàng ta là thân cô cô của Nam Cung Vũ Họa, khác nào công khai thêm đôi cánh cho một con hổ như hấn đây?

Đáng ghét! Ngại vị vốn là của hài nhi của ta thì mãi mãi kẻ nào cũng dùng lòng cướp! HỪ.

Thượng Quan Mặc, đứng bên cạnh quan sát, thấy Kim Ngọc Trân đầy trầm tư, không nhịn được lên tiếng:

– “Mẫu hậu, ngài cũng tin nàng kia là công chúa của Tiên đế sao?” – đây là một nghi hoặc to chừng không thể gạt bỏ.

– “Tin? Hay không tin? Thì bây giờ cũng không thể không tin. Dù là thật hay không thật thì nàng ta cũng đã xuất hiện. Sự xuất hiện của nàng ta đối với chúng ta quả không đơn giản, mà phải là một hòn đá cản trở rất lớn!” – đáy mắt Phụng hậu xẹt qua một tia bất mãn.

– “Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?? Trừ khử nàng ta?”

– “Tuyệt đối không được!” – Phụng hậu gần giọng – “Chúng ta chưa biết nàng ta là người như nào, vẫn nên quan sát thêm.”

....

– “Vội lại, người không thấy phúc lợi trong tay nàng đang nắm sao?! Không chỉ là vàng bạc châu báu mà còn cả quyền lực!!” – Phụng hậu khẽ liếc Thượng Quan Mặc một cái sắc lẹm.

– “Ý mẫu hậu là... muốn đoạt những thứ đó của nàng?!”

– “Mặc nhi ngọc của ta, chúng ta không đoạt, vì có đoạt cũng không thể đoạt. Mà là chúng ta sẽ nắm chúng trong tay...”

Phụng hậu vừa nói, ngọc thủ vừa xò ra liền nhẹ nhàng nắm lại. Đáy mắt hai mẫu tử lóe lên một tia tinh quang đầy mưu kế.

Phải! Quyền lực của nàng ta làm sao có thể đoạt, vậy phải nắm chặt lấy nó thôi. Mà muốn nắm được chúng, thì cần nắm được nàng ta. Hừ, dù là nàng ta

là thật hay giả thì có sao, quyền lực và địa vị của nàng ta thì vẫn là sự thật không thể bỏ qua.

~. ~ Bích Diệp cung ~. ~

Cảnh như tên. Toàn bộ từ trong ra ngoài của Bích Diệp cung là một màu “bích điệp biếc”. Khiến cho người ta cảm thấy một hơi hướng trong lành thanh mát, khiến người ta nghĩ rằng chủ nhân nơi này chắc hẳn là người thanh nhã, đằm đằm. Nhưng cảnh lại đối lập với người bên trong, những tiếng đồ vật bị vỡ vang lên không ngớt. Là vì rơi vỡ hay là bị đập vỡ đây?? Nghe âm thanh “choang, choang” vọng ra, tất thấy cung nhân bên ngoài biết ý liền tự tức lui ra khỏi điện.

Trong đại sảnh Bích Diệp cung, một người phụ nhân xinh đẹp mặn mà đang điên loạn cầm những bình hoa, li chén nện xuống sàn, khiến chúng vỡ “choang choang”. Kim Diệp Trần hóa điên, đập phá không ngừng. Dunug nhan mỹ mạo vì tức giận mà nhăn nhó, tóc tai toát loạn, y phục cũng xộc xệch đi một nửa, còn đầu về đoan trang thường ngày. Thượng Quan Miên, đứng bên cạnh không nói chỉ lặng nhìn mẫu phi của y đập phá. Khuôn mặt như có như không chút cảm xúc, như thể đây đã là cảnh tượng quen thuộc. Được một lúc, thấy Kim Diệp Trần như đã thấm mệt, Thượng Quan Miên tiến tới đỡ nàng về vị trí chủ vị, ân cần lên tiếng:

– “Mẫu phi, sao phải tức giận như vậy chứ? Tồn hại sức khỏe lắm. –” Đẩy mắt y hiện lên vẻ thương xót.

– “Sao lại không tức giận được đây? Đã nhiều năm như vậy, mẫu tử chúng ta chờ nhiều năm như vậy, đến cuối cùng lại xuất hiện một Khuynh Thiên công chúa!!!” – “Thực phi tức tối không hề che giấu.

– “Mẫu phi, ngài lo xa quá rồi! Cũng chỉ là một công chúa từ hoang sơn xuất hiện, nàng ta thì sẽ ảnh hưởng gì tới chúng ta được đây?” – “Thượng Quan Miên tỏ vẻ khinh thường

Chỉ là một nữ nhân, chẳng lẽ có thể cùng hấn tranh ngai vị đi? Nực cười!

– “Miên nhi, mẫu phi lo lắng. Nàng ta là thân cô cô của Nam Cung Vũ Họa, chắc chắn sẽ cùng một phe với hấn. Nàng trong tay nàng ta không chỉ có địa vị mà còn cả quyền lực! Là quyền lực đấy Miên nhi!!” – “Thực phi lo lắng khuyên giải.

– “Mẫu phi, dù nàng ta có là thân tiên thì “chân mệnh thiên tử” vẫn là nhi thần, ngài đừng quá lo lắng. Nếu mẫu phi lo lắng nàng ta là thân cô cô của tên Nam Cung kia vậy nhi thần cũng khiến nàng ta thành cô cô của chính mình. Như vậy là không sợ nàng ta toàn lực hỗ trợ hấn đi?” – “Thượng Quan Miên đầy tự tin lên giọng, đẩy mắt lóe lên một tia mền mại.

– “Miên nhi...” – “Kim Diệp Trần ghen ngào kêu tên y, đôi tay lại càng siết chặt tay y như sợ sẽ tuột mất.

Khuynh Thiên công chúa sao? Là khuynh thiên đảo địa sao? Tiên đế cũng thật khỏe, sắp xếp đường tốt như vậy cho đứa cháu Nam Cung gia mà...

~. ~ Hiền Tâm Cung ~. ~

Mọi thứ nơi đây đều thật hiền hòa giống như tên gọi, ngay cả chủ nhân của nơi đây cũng thực hiền lương. Hiền phi nằm trên chiếc giường lớn, bốn phía phủ màn lụa màu hồng nhạt. Ngô Liễu – vị Hiền phi mang thân thể yếu ớt nhưng lại được Phượng đế sủng ái vô cùng.

Chuyện xưa kể rằng, Phượng đế hồi trẻ trong một lần vi hành, bị kẻ xấu ám hại hạ xuân được, và vị Hiền phi kia chính là giải được đêm đó của y. Khi tỉnh lại, Phượng đế đã bị dung mạo thanh thoát, trong trẻo của nàng bắt mắt hồn nên quyết định đưa nàng vào cung, một bước được lập làm Hiền phi – một trong tứ phi đầy cao quý.

Năm đó, Ngô Liễu mới chỉ 14 tuổi, cho tới nay nàng ta chỉ mới qua tam tuần một, hai tuổi, nhưng vẫn giữ được vẻ đẹp như thiếu nữ 20. Cung nhân truyền tai nhau về sự lương thiện, tốt bụng của nàng, thật xứng với địa vị “Hiền phi”. Nhưng quá lạ một nỗi, là sau khi hạ sinh tam hoàng tử thì nàng ta ngã bệnh, cơ thể trở nên yếu đuối, thời gian đứng còn ít hơn thời gian ngồi, thời ngồi lại ít hơn thời gian nằm. Dù vẫn được Phượng đế yêu thương, sủng hạnh nhưng 18 năm qua cũng chỉ có mình tam hoàng tử - Thượng Quan Mộ. Hiền phi từ ngày nhập cung luôn an phận thủ thường, không tranh đấu với ai, ngay cả tam hoàng tử cũng giống như mẫu phi y, luôn sống phóng khoáng, không hề tham dự triều chính.

Đêm nay, Ngô Liễu nằm trên chiếc giường lớn, như chờ đợi ai. Bỗng trong tấm điện yên tĩnh vang lên thanh âm ôn nhu dịu dàng của nam tử:

– “Mẫu phi, ngài khó ngủ sao? Để nhi thần kêu người đi nấu canh cho ngài..?” – “Thượng Quan Mộ từ ngoài đi vào đã ân cần hỏi han.

– “Mộ nhi à, mẫu phi không sao!” – “Hiền phi khẽ đáp với đôi mắt đẹp trấn an.

Thượng Quan Mộ, nhẹ cất bước tới bên giường Ngô Liễu, ngồi xuống bên người nàng, nắm lấy bàn tay nõn nà yếu ớt ấy. Hiền phi chỉ nhẹ cười ảm áp.

– “Mộ nhi, hôm nay người có thêm một cô cô rồi, có vui không?”

– “Không vui!” – “Thượng Quan Mộ nhăn trán.

– “Sao vậy??”

– “Nàng ta là cô cô của cái tên “Liệt Diễm” kia chứ đâu phải cô cô của ta! Hừ”

Nghe Thượng Quan Mộ giận dỗi, Hiền phi lại càng thêm cười ảm áp. Tình cảm huynh đệ giữa Thượng Quan Mộ với Nam Cung Vũ Họa ra sao, nàng ta

còn không rõ đi! Sau khi công cháu Bình nhi qua đời, chính là một tay Ngô Liễu nàng nuôi dưỡng cả hai hai từ đây thôi. Nghĩ lại chuyện xưa, nàng chính là nợ Tiên đế một cái ân tình khó trả nên nuôi dưỡng hoàng tôn của là lẽ đương nhiên. Nghĩ tới đây, Hiền phi lại đưa đôi mắt nghiêm nghị nhìn Thượng Quan Mộ:

-“ Mộ nhi, đừng quên lời mẫu thân dặn, cả đời này, chúng ta chỉ có thể đi bên cạnh A Họa thôi, người hiểu chứ? “

-“ Ân, nhi thần hiểu! Mẫu phi, người mau nghỉ ngơi đi. . . “ – Nói rồi Thượng Quan Mộ lập tức đứng dậy, buông rèm rời đi, không để Hiền phi nói thêm một lời.

Mẫu phi, vì sao người có thể bao dung như vậy? Không chỉ yêu thương một mình hài tử của người mà còn có thể nuôi dưỡng hài tử của người khác? Mẫu phi, vì người, mà đời này ta chỉ có thể đi bên cạnh tên “ Liệt Diễm “ kia. Ta thật ủy khuất mà. . . Nhìn lên tầng mây cao ngun ngút, thở dài một hơi bất đắc dĩ. A Họa, rốt cuộc vẫn là mẫu phi thương người hơn thương ta!! Hừ đáng ghét. Ta phải ghi khắc nợ này!!!

Một lòng oán niệm, tam hoàng tử hồi phủ.

Một đêm tĩnh mịch. Một đêm nổi sóng. Số mệnh Vận Phụng từ đêm nay sẽ là một trang hoàn toàn khác. Tương lai kia là hạnh phúc hay đau thương vẫn cần nàng bước đi mới tới.

#Airen.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Cô, Đừng Ngủ Nửa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Chỉ trong một sáng sớm, cả hoàng cung Phụng Quốc đều truyền tai nhau về sự “ ôn nhu, ân cần, dịu dàng “ của Phụng đế đêm hôm qua. Cung lớn các nhỏ, kẻ truyền một kẻ truyền mười. . .

-“ Người thực không được chiêm ngưỡng nha, sự ân cần chăm sóc đầy của hoàng thượng là lần đầu tiên đây “ – tiểu thái giám ắt.

-“ Đâu phải chỉ là ân cần, mà còn là ôn nhu đỉnh đỉnh. Từ khi được hầu hạ gần bên hoàng thượng, ta chưa từng thấy ngài như vậy. “ – tiểu nô tì gấp kể lại đây ngưỡng mộ.

-“ Đây là các người còn không biết, hoàng thượng giấu vị công chúa này thực quá kĩ. Đêm qua ta vào dọn bàn ăn trong tấm điện của vị công chúa đấy. Ta thấy hoàng thượng còn cố ý muốn che chắn đi không để ai ngó thấy nàng ta nha. . . “ – tiểu công công bính kể lại đây tò mò.

-“ Có chuyện vậy sao? “

-“ Ta thật tò mò dung mạo của vị công chúa này nha! “

-“ Người không nhớ sao? Tiên đế đích thân truy phong nàng ta là Khuyển Thiên công chúa nha! “

-“ Hả là nàng ta rất khuyển đảo đi?!! “

- . . . .

Cung nhân, nô tài đều biết, chỉ một lát là cả hậu cung cùng biết. Hoàng hậu nghe xong chỉ nhủ mảy. Thực phi biết tin liền đập vỡ một bát hạt sen. Hiền phi nghe thế lại nụ một nụ cười hiền từ. Hoàng thượng, vậy mà ngài cũng có một ngày lại nâng niu một nữ nhân khác như vậy!

~. ~ Lộ An cung ~. ~

Sắp si giờ tị, nắng đã lên cao, chiếu rọi qua những màn lụa, Vận Phụng rung rung đôi mi, mờ mờ đôi mắt. Trờ mình, đảo đảo mắt mơ hồ ngó xung quanh. Chói mắt, chỉ toàn hột và hột lấp lánh. Lại quạ, Vận Phụng hoảng hốt ngồi bật dậy. À, từ đêm qua nàng đã chuyển về hoàng cung ờ rồi, vẫn nên cố tập quen với khung cảnh chói lọi đây thôi.

Vận Phụng lười biếng, nằm lại trên giường lớn. Cao giọng kêu tên Thượng Quan Minh:

-“ A Minh!! A Minhhhhhhhhhhh. . . “

Đáp lại Vận Phụng chỉ có sự yên tĩnh của căn tấm điện rộng lớn. Nhưng chỉ sau một li trà yên ắng, ngoài cửa lại vang lên một tiếng “ két “ – cửa được mở ra, có người bước vào.

-“ Công chúa! Người dậy rồi sao? Nô tì tới hầu hạ người rồi giường đây! “

Thanh âm của một thiếu nữ 14, 15, có chút dè dặt, có chút sợ hãi. Nàng ta còn chưa biết tính khí của vị công chúa này ra sao nha nên không dám lớn mật. Vận Phụng nghe có người cất tiếng, liền có chút sức sống, ngồi thẳng lại tựa vào đầu giường:

-“ Tiến vào đi! “ – Vận Phụng nhẹ nhàng kêu nàng ta tiến tới.

Cung nữ kia không dám chậm trễ, liền một mạch đi đến bên giường lớn, đôi tay thoăn thoắt vén lên lớp màn lụa phập phồng. Một khắc kia, khi tiểu cung nữ lờ lếc một cái nhìn Vận Phụng, liền lập tức sa vào một vùng trời đầy hoa. Đôi mắt kia khiến người ta muốn ngã vào. Thật là đẹp!

Tiểu cung nữ như chìm đắm trong dung nhan tuyệt thế tuyệt luân của Vận Phụng, rơi vào ánh mắt như hàng vạn tinh tú của nàng... đến ngần ngợ không thể tự thoát ra. Vận Phụng thấy tiểu cung nữ ngơ ngác thì ngả hắng giọng “ ư hừm “, nghe tiếng nàng ta liền hồi thần, lập tức quỳ rạp xuống, cúi đầu thấp thật thấp chờ nhận hình phạt:

-“ Nô tì đáng chết, cầu công chúa xử phạt! “

Vận Phụng nghe nàng ta nói cầu xử phạt thì lại có chút không vui, nhả mảy một cái. Quả đúng là chế độ quân chủ lập hiến mà. Nhìn mặt nàng độc ác vậy sao? Đây cũng đâu phải lỗi lầm gì... Haya.

Nhìn tiểu cung nữ vẫn một mình quỳ rạp cúi đầu không nhúc nhích, Vận Phụng thở ra một hơi bất lực, mới lên tiếng nhẹ nhàng:

-“ Thôi, người đứng dậy đi, ta không có nói sẽ phạt người! Mau mau lại giúp ta dời giường... “

Tiểu cung nữ nghe vậy, mới thả lỏng tâm, nhanh chóng đứng dậy, đi tới hầu hạ Vận Phụng dời giường. Đầu tiên là rửa mặt, tiếp đến là chải đầu. Nhìn gương mặt chính mình trong gương bạc, Vận Phụng trong tâm khẽ cảm thán, ngày trước ở cùng Nghiêm Nghiêm và hai vị sư huynh, luôn bị nhan sắc “ trời cho “ của các y bức tới muốn thẹn cả người đi. Nay không có Nghiêm Nghiêm, không còn ai che lấp vẻ đẹp của nàng nữa.. hahah! Chắc nhan sắc của nàng cũng thuộc hàng nhất nhì đi. Thật là cao hứng mà!!

Cái dung mạo này cũng thật tốt. Càng lớn càng xinh đẹp như vậy, da tuyết, mặt nhỏ, môi đào, mũi thanh, mi mảy thoát tục. Khí chất cao ngạo, trong sáng như vậy chả trách đêm qua A Minh, còn có tiểu cung nữ đây sáng nay cũng nhìn tới thất hồn lạc phách đi. Ngay cả chính nàng cũng muốn điên loạn vì mỹ mạo của chính mình mà..

Nhìn vào trong gương bạc, Vận Phụng khẽ liếc bóng hình nhỏ nhắn của tiểu cung nữ đang chải tóc bên cạnh nàng. Nàng ta đáng người nhỏ nhắn hoạt bát, mặt mũi cũng thực thanh tú, dễ thu hút người nhìn. Trong đôi mắt nàng ta bây giờ lại hiện lên xúc cảm đầy ngưỡng mộ. Là đang ngưỡng mộ Vận Phụng nàng sao? Vận Phụng thấy được sự chân thành trong đáy mắt nàng, cũng không đành lòng xem nhẹ, liền lên tiếng hỏi:

-“ Em tên gì? “

-“ Dạ! Em kêu là Thu nhi. “ – tiểu cung nữ giật mình đáp.

-“ Thu nhi à? Là A Minh phái em tới hầu hạ ta sao? “

-“ Ân. Là hoàng thượng phân phó em tới đây.” – Thu nhi nhanh nhẩu đáp.

-“ Em là thân tín của A Minh? “ – Vận Phụng có chút dò xét.

Nha đầu này bước vào nàng liền biết, nàng ta không tầm thường. Bước đi nhẹ nhàng như người luyện võ. Ánh mắt toát lên sự mưu trí, tận trung như vậy! Nàng ta chắc không phải ám vệ bên người A Minh đi.

-“ Công chúa.... “ – Thu nhi ngập ngừng – “ Cũng bởi vì hoàng thượng lo cho người nên .... “

-“ Được rồi! Ta đâu có trách em. Nhưng em nên nhớ, đã tới chỗ ta thì em nên cũng hiểu cần phải trung thành với ai... Nếu ngoan thì cái gì em cũng có, nhưng nếu để ta phát hiện được điều gì không được hay ho thì ngay cả một mảnh chiếu, cũng không có đâu!!! “ – Vận Phụng phút chốc trở nên nghiêm nghị, lời nói ra biết bao uy lực, như quân lệnh vững chãi, lại như một lời hứa hẹn chắc nịch. Ánh mắt hiện lên một tầng sương mờ đầy nguy hiểm.

Thu nhi nghe ra sức uy hiếp, liền gật đầu lia lịa, miệng nhỏ liền ngừng đáp “ Ân, công chúa “.

Lại tiếp tục Thu nhi để chải tóc, vấn tóc, nhân cơ hội Vận Phụng liền cùng nàng ta tám chuyện phiếm. Hỏi ra mới biết, vị hoàng đế đệ đệ của nàng cũng không phải người chung thủy gì. Hậu cung của y cũng có hơn vài chục vị phi tần. Ngoại trừ vị hoàng hậu cao cao tại thượng kia thì chỉ có hai vị quý phi cao quý nằm trong tứ phi là Thực phi và Hiến phi, vẫn là còn trông hai địa vị là Đức phi và Hạnh phi.

Thực phi là tỷ muội cùng cha khác mẫu với Phụng hậu, đều là thiên kim nhà Kim tể tướng. Nhìn bên ngoài là tỷ muội tương trợ nhau, nhưng khi cả hai nàng ta cùng sinh hạ long chủng thì nội bộ đã trở nên đấu đá. Ngay cả Kim tể tướng cũng phải hoang mang, đau đầu vì không biết phải phò tá đứa cháu nào nên đành chia mỗi đứa một nửa. Thực phi có nét đẹp mặn mà rất thu hút người khác phái. Quả thực là “ hồng nhan họa thủy “ mà.

Còn Hiến phi, lại là một vị quý phi hiền lành. Thực sự là hiền lành sao?? Chỗn thâm cung này mà vẫn có người Hiền lành sao? Vận Phụng nửa tin nửa ngờ. (tç: - - bà hiền thật nha, bốn tác giả chính là để bà hiền lành). Hiến phi là thiên kim của Ngô tướng quân, nàng vào cung năm 14 tuổi, một bước được lập làm Hiến phi. Sau khi hạ sinh Tam hoàng tử liền trở nên ốm yếu, cơ thể như suy nhược hẳn đi. Nhưng suốt 18 năm qua vẫn đều được Phụng đế yêu thương sủng hạnh vạn phần.

Nghe Thu nhi nói thêm thì A Minh có 3 vị hoàng tử và 1 vị công chúa, theo thứ tự: Thượng Quan Miên, Thượng Quan Mạc, Thượng Quan Mộ và Thượng Quan Mỹ. Tiểu công chúa Thượng Quan Mỹ là thân nữ nhi của Phượng hậu, từ nhỏ đã được nuông chiều sinh hư. Rất ngang ngược và không hề coi ai ra gì. Thật quá mất mặt hoàng thất đi. Vị đại hoàng tử là hài nhi thân sinh của Thục phi cùng nhị hoàng tử là hài nhi thân sinh của hoàng hậu, nhìn bề ngoài là huynh đệ tương trợ nhưng bên trong lại là đối đầu gay gắt. Đại hoàng tử âm trầm, bất động thì nhị hoàng tử lại hoạt náo, năng động. Cả hai đều khiến người sợ, kẻ kính. Chỉ riêng tam hoàng tử là người thoải mái, không tham gia triều chính, y như một hoa hoa công tử luôn cười mở cười đùa cùng chúng nhân. Ai ai cũng quý mến.

Vận Phụng nghe xong thâm tắc lưỡi! Đúng là đủ vị một nồi canh mà.

#Airen.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Cô, Đứng Ngủ Nửa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Nghe Thu nhi huyền thuyên thêm nhiều chuyện bát quái trong cung, bỗng Vận Phụng nhớ tới một người nào đó liến lên tiếng cất ngang lời nói của Thu nhi:

– “Thu nhi, hay em nói ta nghe về Nam Cung Vũ Họa đi, phụ hoàng từng nói rằng, ngài rất yêu thích hoàng tôn này...” – Vận Phụng quả thực tò mò.

– “Công chúa, chuyện về thế tử Trần Lạc vương, Thu nhi cũng không biết nhiều. Thế tử được trao cho quân lệnh rồi đưa ra biên ải 10 trước và vừa trở về hôm qua giống công chúa nha!” – Thu nhi thành thật trả lời.

– “Đưa ra biên ải 10 năm trước sao??” – Vận Phụng có chút bất mãn, lúc đấy hấn cũng chỉ là một đứa trẻ đã phải đưa đi chịu khổ như vậy!

– “Phải nha công chúa. Cả tam quốc đều nói rằng, hoàng thượng sủng ái thế tử còn hơn cả 3 vị hoàng tử. Quả thực là sủng ái mà, 12 tuổi đã được trao cho quân lệnh, rồi suốt 10 năm lập bao nhiêu chiến công lẫy lừng cho Phượng Quốc như vậy, chắc chắn hoàng thượng càng thêm sủng ái ngài ấy đi.” – Thu nhi không khỏi không che dấu được niềm ngưỡng mộ trên gương mặt nhỏ nhắn.

Sủng ái ư? Đấy hấn đi chịu khổ như vậy là loại sủng ái gì đây? Thật khó hiểu! Nếu không nhầm thì vẫn sẽ có hiềm khích, những nghi kỵ giữa những người cầm quyền. Giống như Hàn Phiêu Phiêu nàng kiếp trước, quyền lực trong tay quả thực là không nhỏ, nên những mối hiềm khích tập trung nơi nàng càng không ít.

– “Công chúa, chắc người chưa biết, thế tử Trần lạc vương còn được tam quốc xưng tụng là “Liệt Diễm Chiến Thần” nha. Người nghe người sợ luôn đấy!”

– “Liệt Diễm sao?” – Vận Phụng có chút khó hiểu.

– “Àn! Một phần là vì tính cách của thế tử rất lãnh liệt. Nghe nói, những nữ nhân có ý đồ tiếp cận thế tử, đều bị ngài ấy âm thầm xử lý, chết như nào cũng không biết. Cho tới bây giờ, bên cạnh thế tử không hề có bóng dáng của nữ nhân, ngay cả một nha hoàn cũng không có.”

– “HẢ?” – hấn không phải là gay chứ??? (tặc - - ừ, ông gay nên mới hốt đứa ô môi như bà)

– “Còn nữa nha công chúa. Phần còn lại là vì dung mạo của thế tử rất diễm lệ, rất câu hồn nhá. Người ta nói rằng, thế tử thừa hưởng tới chín phần mỹ nhan của Tiên hậu ngày xưa! Mà Tiên hậu trước kia nổi danh khuynh đảo thế nhân ra sao, chắc công chúa cũng biết mà...” – Thu nhi nhún nhún đôi vai gầy nhỏ.

Tiên hậu, quả thực Vận Phụng đã từng được nghe Tiên đế kể về, nhưng đa phần đều là kể về đức tính hiền từ, bao dung, thánh thiện hơn cả Phật Tổ của bà thôi. Còn tiên nhan của bà, thì Vận Phụng chưa từng được chiêm ngưỡng.

Nghĩ tới đứa hoàng chất Nam Cung Vũ Họa này, Vận Phụng chợt nhớ tới người thân kiếp trước. Kiếp trước, chỉ vì một tai nạn nàng liền thành đứa trẻ không mồ côi người thân. Ở kiếp này, cũng có chút may mắn hơn là còn có một người thân là hấn. Tuy Vận Phụng được sinh ra từ Phượng đàn, cùng với Thượng Quan gia là không hề một chút liên quan. Nhưng Vận Phụng nợ Tiên đế một đoạn tình cảm, tình thân, nay Tiên đế đã băng hà, nàng liền dùng đoạn tình cảm, tình thân này trao cho con cháu thân sinh của Tiên đế đi. Còn về Thượng Quan Minh, so ra thì cũng là đồng dôi xa thôi.

Nghĩ tới nghĩ lui, bất chi bất giác Vận Phụng nở một nụ cười nhẹ nhưng lại tỏa ra muôn vàn hào quang, khiến cho Thu nhi bên cạnh mắt vài giây mất hồn. Quả thực là “khuynh thiên”. Thâm nào, hoàng thượng lúc phân phó có dặn dò chính mình rằng, không được để người ngoài nhìn thấy dung nhan công chúa. Còn cả, trừ khi đi ngủ thì phải luôn nhắc nhở công chúa đeo lụa che mặt. Thiên a~~, hoàng thượng là đang độc chiếm tiên dung thần mạo đấy mà... Mà cũng đúng, dù là nam nhân nào thì cũng có lòng độc chiếm cái đẹp cho riêng bản thân mà thôi. Ích kỉ, quả ích kỉ mới là nam nhân.

Lay hoay mãi, Thu cũng giúp Vận Phụng chải được một kiểu tóc khác cầu kì mà “sang chảnh”. Ngắm cái đầu tí mỉ của chính mình trong gương bạch, Vận Phụng nhăn mày.

-“Thu nhi, có thể không chải đầu kì cục như vậy không? “ – nàng than vãn như đứa trẻ làm nũng.

-“Không được! CÔNG chúa, giờ người đã là nhất phẩm Khuynh Thiên công chúa cao cao tại thượng rồi, không thể làm qua loa để làm mất thân phận được!! “ – Thu nhi nghiêm nghị giảng giải.

-“Vậy... Thu nhi, có thể giảm bớt mấy cái trâm cài không?? Đầu ta rất nặng!!! “ – lại làm nũng.

-“ Công chúa, người không thích bộ kim quang này sao? Vậy nô tì đổi bộ khác! “ – Thu nhi nhanh tay gỡ bộ kim quang đang cài trên tóc Vận Phụng.

Thiên aa~, nàng là muốn giảm bớt chứ không phải đổi nha. Vận Phụng nhanh tay hơn, ngăn cản đôi tay Thu nhi đang làm hành động muốn cấm bộ trâm khác lên tóc nàng, giọng nói có chút ảo não:

-“Thu nhi, em tha ta đi! Được rồi, để ta tự cài đi! “

Nói rồi, Vận Phụng đưa mắt, lia qua một hộp to kim quang lấp lánh chói mắt trên bàn, lòng thầm mắng toàn đồ dung tục. Lựa đi lựa lại, Vận Phụng cuối cùng cũng tạm vừa ý với hai chiếc trâm vàng đơn giản. Một chiếc được chế tác theo hình một đoá mận cô nỏ rộ, phần nhụy hoa lại được gắn một viên chân châu kim quang. Chiếc còn lại chỉ là một thân nham nhụi, đầu trâm lại gắn với một sợi chân châu nhỏ, dài chạm vai, đừng đưa qua lại. Trông hai cây trâm khác nhau nhưng cứ như là cùng chung một bộ. Cắm trâm hoa bên trên, trâm chân châu bên dưới, phần tóc phi thiên còn lại cũng chỉ dính rải rác những hạt châu kim quang đơn giản.

Đến phần thoa son kẻ mày, Vận Phụng lại lắc đầu từ chối. Da dẻ nàng vốn trắng tựa tuyết nên cũng không cần phủ phấn, càng cố phủ chỉ càng khiến độ mịn màng thêm thô kệch. Thu nhi chỉ đành kẻ cho nàng chút mày, chút mắt nham nhụi vì dù gì lát nữa, đôi mắt đôi mày của công chúa cũng phải che lại thôi nha. Thu nhi lại điểm chút má hồng, lại to chút thêm son hồng phơn phớt cho Vận Phụng. Mọi thứ đều chỉ nham nhụi.

Thu nhi nhìn mỹ nhân trong gương mỉm cười, công chúa không chỉ mỹ mạo mà tính tình cũng thật sự dễ chịu, nàng không tham trang sức, trưng diện như các quý phi các, chỉ đơn giản như vậy cũng đủ đáng yêu rồi.

Cuối cùng là lựa y phục. Vận Phụng nhìn một lượt những y phục nhất phẩm cho công chúa mà đau đầu. Quá rườm rà, quá hoa hòe, quá nặng nề. Chán nản, cuối cùng đành lôi hòm đồ của chính mình từ Tiên Linh sơn đem ra lựa.

Nói cũng thật kì lạ, kiếp trước, nàng vốn không thích mặc quần áo màu quá nổi, vì đứng ở cương lĩnh CEO tập đoàn thế giới nên thời trang cũng chỉ có vài màu như đen, trắng, xám xanh. Nhưng từ khi đến thế giới này, nàng đâm ra rất thích màu cam, mà dần dà còn thích màu đỏ thắm của vườn hoa mận cô nỏ mà Nghiễm Nghiễm trồng. Vì đỏ thắm quá nóng mắt, nên Vận Phụng lựa chọn y phục màu chanh nhạt. Đôi lúc chính nàng còn cảm thấy màu sắc này rất tươi tắn cũng rất ngọt ngào đi.

Vận lên mình bộ y phục mà chanh nhạt hàng ngày, Vận Phụng mới cảm thấy bản thân mình trở lại. Dù năng động, đủ sức sống, đủ ngọt ngào rồi. Vận Phụng lại ngắm nghía chính mình trong gương bạc từ đầu đến chân. Dù chỉ là thay đổi kiểu tóc cầu kì hơn một chút, trang sức cũng đắt giá hơn một chút nhưng nàng dường như không còn nhận ra chính mình nữa. Mỹ nhân trong gương cũng thật quá khuynh đảo tâm can rồi đi! (tg: bà tự luyện: D bốn tác giả chỉ là con viết lời chân thật).

-“ Công chúa, để nô tì giúp ngài đeo lựa! “ – Thu nhi đã cầm sẵn mảnh lựa trắng nhỏ trên tay.

-“ ẶN! “ – Vận Phụng vui vẻ chấp thuận.

Trước khi đi, Nghiễm Nghiễm tặng nàng chiếc khăn lựa trắng này. Y nói rằng, ở nơi nhân gian này có rất nhiều thứ dơ bẩn, không sạch sẽ, không đứng đắn, nên y mới đưa nàng chiếc khăn này để che đi đôi mắt nàng, để bảo vệ đôi mắt nàng không bị vậy bẩn (tg: v tất cả chỉ là dối trá). Y còn nói, y không thể ở bên nàng, bảo vệ nàng nên y muốn chiếc khăn này thay y bảo vệ nàng, bên cạnh nàng.

Vận Phụng từ nhỏ đã được Hàn Nghiễm nuôi dưỡng nên mọi điều y nói, nàng đều nhất nhất nghe theo, nhất nhất làm theo. Vậy nên Hàn Nghiễm nói, muốn nàng đeo, nàng liền đeo. Tình cảm Vận Phụng dành cho Hàn Nghiễm, dường như là một sự tôn thờ, yêu kính vô pháp vô thiên vô luân thượng (tg: nam9 chưa còn chưa xuất chinh đã có đối thủ rồi:V).

Đeo lên chiếc khăn lựa trắng, tuy có thể thấy mờ mờ sau một màu trắng, nhưng Vận Phụng vẫn cần người nắm tay dìu đi. Khẽ đưa tuyết noãn ngọc thủ lên, liền nhận thấy một bàn tay nhỏ nhắn khác đỡ lấy. Là tay cả Thu nhi, tuy mịn màng nhưng những vết chai sần do luyện kiếm vẫn không thể che giấu được.

Cửa lớn tầm điện mở, rồi cửa lớn tầm cung mở. Một chủ tử cao quý bước ra, cũng chính là một cuộc đời mới mở ra. Lộ An cung tất thấy nô tài nô tì đều quỳ rạp người trên đất, miệng không ngừng hô lớn “ Khuynh Thiên công chúa thiên phúc, thiên thiên phúc!! “.

#Airen.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Cô, Đừng Ngủ Nửa!!!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Vận Phụng được Thu nhi dìu từng bước đi, ra đến đại sảnh liền nghe thấy tiếng cung nô thỉnh an kinh thiên động địa như vậy, Vận Phụng chỉ nhẹ nhàng phát phát tay, ra lệnh “tất cả đều đứng lên đi”. Cung nô nghe vậy cũng răm rắp nghe theo nhanh chóng chỉnh tề đứng hai hàng. Kẻ nào kẻ nấy đầu đều cúi cho thật sâu, như sợ ngừng lên sẽ rước thêm tai họa. Thu nhi bên cạnh nhẹ nhắc bên tai Vận Phụng rằng tất cả đều đã đứng lên thẳng hàng. Vận Phụng mờ mờ nhìn qua lớp khăn lụa cũng đã thấy, nay cũng chỉ nhẹ nhàng hạ lệnh:

– “Các người không cần sợ hãi như vậy, ta không có ăn thịt các người đâu! Ta chỉ có một quy định duy nhất, đó chính là lúc ta đang ngủ, ta rất ghét bị làm phiền. Nếu các người có chuyện gì cần giải quyết gấp liền trực tiếp tới hỏi Thu nhi...”

– “Công chúa...” – Thu nhi thụ sủng nhược kinh, chỉ trong vòng một buổi sáng mà nàng ta đã được công chúa tín nhiệm như vậy sao!

– “Được rồi, được rồi! Bây giờ là giờ nào rồi!? A Minh đã bãi triều chưa?”

Vận Phụng không muốn đổi co liên chuyển sang chuyện khác, vừa lúc nghĩ tới muốn đi gặp hoàng đế để tán ngẫu nha. Chúng cung nô khẽ rung mình, vậy mà vị công chúa này dám kêu hoàng thượng hai tiếng “A Minh” nha!! Mật này chắc chắn là do hoàng thượng ban rồi, nếu không sao lại lớn như vậy đây!?

– “Công chúa, đã qua giờ tị được ba khắc! – một tiểu thái giám ôn ền đáp lời.

– “Công chúa, chắc hoàng thượng cũng sắp bãi triều rồi. Nô tì nghe nói hôm nay còn có cả thế tử Trấn Lạc vương cùng vào triều...” – một tiểu cung nữ khác mạnh dạn hơn bẩm báo.

Nghe vậy, Vận Phụng cũng không tỏ ra chút quan tâm nào, tự tâm lại suy tính chút ít, rồi lại lãnh đạm phân phó:

– “Ấn! Được rồi, các người lui xuống đi. Trưa này ta không dùng thiện tại tâm cung đâu nên không cần chuẩn bị! Các người cứ ăn trước đi...”

– “Ta ơn công công chúa!” – lại nữa, lại đồng loạt hô to tới rung chuyển đất trời.

Cuối cùng, Vận Phụng chỉ phát nhẹ tay để chúng nô tài nô tì cùng lui ra. Rồi nàng lại cùng Thu nhi dạo bước về phía Đại điện. Cứ như vậy thong thả đi qua mấy cái cửa lớn, rồi mới ra khỏi Lộ An cung, tiến thẳng đại điện nơi Thượng Quan Minh đang thiết triều. Lòng Vận Phụng bỗng nổi lên hứng thú, muốn nhìn xem chút, một buổi thiết triều cô đại là như thế nào uy nghi nha?! Còn cả ngai vàng của hoàng đế nữa, nàng cũng muốn ngồi thử. Cái thứ ghê tai họa đã khiến bao triều đại ngập trong máu tanh vô tội. Thật cao hứng nhaaa..

Vận Phụng được Thu nhi dìu qua một hoa viên, tuy không thể nhìn thấy không gian rộng lớn nơi đây, nhưng Vận Phụng vẫn có thể ngửi thấy một mùi hương ngào ngạt quanh đây. Là hoa trà mi! Vận Phụng khựng bước, lên tiếng hỏi Thu nhi:

– “Thu nhi, hoa trà mi nơi này sắc gì vậy?”

– “Công chúa! Hảo thánh giác. công chúa nha, Trà mi ở viên này là tử sắc.” – Thu nhi khâm phục sát đất, công chúa lợi hại.

Trà mi màu tím, sự thủy chung không lời. Bạch Sâm, là em không xứng hay vì anh không thật lòng?

Một khắc quay về quá khứ, tìm Vận Phụng lại nói một nhịp tang thương về tiền kiếp. Dù biết càng đứng sẽ chỉ càng đau lòng, nhưng Vận Phụng không biết làm thế nào để cắt bước đi. Đôi chân như chôn cứng tịa giữa viên này, muốn đi nhưng là không có sức để đi, chỉ mãi đứng đây, hít hà mùi hương phảng phất của thiên nhiên, tự lòng gặm nhấm nỗi chua xót. Thu nhi biết ý, thấy công chúa nhà mình im lặng, cũng chỉ im lặng theo. An phận đứng đó, đỡ lấy tay Vận Phụng không dám nhiều lời.

Một ly trà trôi qua, Vận Phụng vẫn bất động trong miền kí ức xa vời, Thu nhi thì lại đảo mắt xa xa, liền nhìn thấy ngay một thân ảnh phụ nhân vận cẩm y rực rỡ, thuê hoa lan bằng chỉ bạc đang tiến lại. Theo sau nàng ta là hai nha hoàn có chút vênh vao. Thu nhi giật mình nhận ra, nàng ta là vị phi tần đáng sợ chốn hậu cung – Thục phi. Theo sau nàng ta là hai nha hoàn thiếp thân chưa ngoa có tiếng trong cung, còn hơn cả nô tì bên người hoàng hậu. Nhận thấy các nàng ngày càng tới gần phía chính mình, Thu nhi khẽ lay tay Vận Phụng rồi thì thầm bên tai nàng:

– “Công chúa, phía trước là Thục phi nương nương đang đi tới hướng chúng ta, ngài có muốn gặp không? Nếu không thì chúng ta lập tức dời đi, tránh lại gặp phiền phức!” – Thu nhi có chút lo lắng.

– “Ấn? Thục phi nương nương? Là vị Kim Diệp Trân – Kim nhị tiểu thư của Kim tử tướng đấy sao?”

Vận Phụng có chút ngừng lại như suy nghĩ điều gì, rồi lại tiếp tục nói:

– “Nếu nàng đã tới thì cứ đối diện thôi! Đẳng nào cũng phải diện kiến đối phương, không sớm thì muộn. Nếu nàng ta đã có chủ tâm đến trước thì ta cũng mở lòng tiếp nhận. Chỉ cần nàng ta không quá đáng quá, ta cũng lười so đo...”

Đúng thế nha. Đối phương là có sẵn lòng hướng tới chính mình, thì sao mình lại mở lòng tiếp nhận. Nếu không nhận thì lại bị người ta nói là lòng dạ hẹp hòi thì uống quá mà. Mà Vận Phụng nàng là người rất rất rất rộng lượng đây.

Nghe Vận Phụng hạ lời như vậy, Thu nhi cũng dần trấn an lại chính mình. Tâm treo cao để phòng đối với người tới. Hoàng thượng đã phân phó, phải bảo

vệ Khuynh Thiên công chúa thật tốt, nếu nàng sút mẻ một phân thì tương đương với cái đầu trên cổ Thu nhi nàng cũng sẽ rơi xuống. Mặt khác, từ lúc bắt đầu tiếp xúc với vị công chúa này, Thu nhi nàng đã có cảm giác rất đối thân quen với công chúa. Khi thấy Vận Phụng là một con người hòa ái dễ gần, thiện lương lại không cầu nể, công chúa không hề xưng “bổn cung” với đám cung nô, mà chỉ dùng “ta” như nói lên sự ngang hàng giữa các nàng với nhau, đó là một sự tôn trọng vô hình mà một chủ tử dành cho cấp dưới của chính mình. Nhất là sự trong sáng trong đôi mắt công chúa, nó khiến cho bất kể ai khi nhìn vào cũng sinh ra một cảm giác muốn bảo vệ, muốn đem nàng bao bọc thật chặt. Xét về cả nghĩa vụ và tình cảm, Thu nhi tình nguyện dùng cả mạng sống để bảo vệ công chúa của chính mình.

Nhìn trước mắt đã thấy Thục phi hiện ngang đứng đó, Thu nhi, cần trọng hành lễ đối nàng ta:

– “Thục phi nương nương, vạn phúc! “ – Không siểm nịnh, rất đúng mực thỉnh an.

Vận Phụng nghe nàng ta thỉnh an cũng rất hài lòng. Tâm đang định hô to cao hứng thì bỗng bên tai lại vang lên một tiếng nữa nhân chanh chua the thé:

– “Lớn mặt! Ngươi là kẻ nào?! Nhìn thấy Thục phi nương nương sao không hành lễ?!” – chua, quá chua rồi.

– “Lớn mặt! Nô tài nhỏ bé như ngươi mà dám vô lễ với công chúa như thế?!” – Thu nhi cũng không kém, quát lại à ta đây uy lực.

– “Công chúa?? Ngươi là công chúa nào chứ? Cho dù có là công chúa thì cũng phải hành lễ trước Thục phi nương nương!! “ – vẫn chua, chua quá chua rồi.

Vận Phụng thầm khen trong lòng, Thu nhi này cũng quá can đảm đi. Suy nghĩ một chút Vận Phụng liền hiểu, đây chắc là vở kịch do cái nàng Thục phi này cố ý dàn dựng, mục đích là gì thì chưa rõ. Với vị trí là “Thục phi nương nương” thì có gì trong hoàng cung này quá hai khắc không đến tai các nàng ta đây, nhưng nàng ta lại để một nô tài sĩ nhục nhất phẩm công chúa như nàng đây qua thực là cố ý đi. Haya, Vận Phụng này vừa trở về chưa được 12h đồng hồ, sao đã kết thù với ai rồi chứ??

Vận Phụng vẫn im lặng, không lên tiếng!. Thục phi nương nương kia cũng im lặng không hề có ý muốn ngăn cản những lời nói xác xược của nô tì của mình. Cả viên hoa chỉ còn văng vẳng hai tiếng cãi qua cãi lại của Thu nhi cùng tì nữ chua ngoa kia.

Đồng thời gian đó, tại Đại Điện nguy nga lộng lẫy, nơi Phụng đế đang thiết triều cùng các đại thần. Bất ngờ một lão công công chạy từ ngoài vào đầy hốt ha hốt hải, ngay giữa buổi bàn luận xôn xao. Thình lình mọi con mắt trong đây đều tập trung theo dõi trên người lão công công ấy, đầy nghi hoặc. Phụng đế nhíu mày tỏ vẻ không hài lòng, vì sao lại thất thố như vậy chứ? Chỉ vài giây sau y liền có câu trả lời. Vị công công quỳ rạp giữa đại điện, gấp gáp bẩm:

- “Bệ hạ, không xong rồi!! Là Khuynh Thiên công chúa với Thục phi nương nương ở viên Trà mi đang gây gổ!! “

Thượng Quan Minh càng nhíu mày chặt, không cần đến hình tượng, lập tức đứng dậy, di giá tới viên Trà mi.

#Airen.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Cô, Đừng Ngủ Nữa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Phụng đế vội vã di giá, quần thần cũng lục tục theo sau. Ai nấy lại không muốn xem, một màn kịch hấp dẫn đây. Một vị công chúa vừa trở về liền gây chuyện, lại còn là với vị Thục phi có tiếng “khó chơi” kia. Nam Cung Vũ Họa cười lạnh trong lòng, không biết vị hoàng cô kia lại gây chuyện sớm như vậy. Mỗi người một suy tính, nhưng đều chung một mục đích, là muốn xem thái độ của Phụng đế đối với vị công chúa kia nha.

~. ~ Trà mi viên ~. ~

Vẫn còn văng vẳng tiếng cãi lộn của hai thiếu nữ.

– “Còn không mau quỳ xuống hành lễ với Thục phi nương nương?” – à nô tì ấy vẫn cao giọng chanh chua ra lệnh.

– “Hỗn xược, Khuynh Thiên công chúa mà phải quỳ sao?” – Thu nhi cũng đâu phải vừa.

Vận Phụng vẫn không lên tiếng xen vào, chỉ đứng im nghe họ lời qua tiếng lại.

Kim Diệp Trần cũng im lặng, khóe miệng kéo lên một nụ cười tâm cơ. Được một lát, Kim Diệp Trần liếc mắt xa xa liền thấy một đoàn người đang tiến lại. Đi đầu là Phụng đế, theo sau là hai vị hoàng tử cùng tên thế tử Nam Cung gia, theo sau nữa là đoàn các triều thần. Tâm càng cao hứng, lần này liền khiến nàng (Vận Phụng) mất mặt đi. Nghĩ là làm, Thục phi vung tay thật mạnh, “ba” – một tiếng, giáng cho nô tì chua ngoa của chính mình một bạt tai.

Tiểu cung nữ đang cao hứng hóng hách, bỗng nhận một cái bạt tai đau điếng, nghiêng ngả cả người, ngã ra đất. Đưa đôi mắt uất hận nhìn thẳng vào Thục

phi như muốn hỏi “ vì sao “:

-“ Nương nương. ... “ - à ừy khuất lên tiếng.

Thục phi được đà, cổ lớn tiếng mắng nhiếc:

-“ Hồn xược! Ngươi thật làm bốn cung mất mặt. Ngươi dám dī hạ phạm thượng với Khuynh Thiên công chúa? Là ai cho ngươi cái gan lớn như vậy hả? Hay là ngươi chê bản thân mình sống quá dài?”

Tiểu cung nữ nghe vậy liền bừng tỉnh, hóa ra nữ nhân trước mặt này là Khuynh Thiên công chúa lừng danh mới trở lại đêm qua. Á vội quỳ rạp trên đất, không ngừng dập đầu xin tha:

-“ Công chúa khai ân, nương nương tha mạng! Nô tì đáng chết, nô tì có mắt như mù. ... Cầu xin hai vị chủ tử tha mạng! “ – Vừa cầu xin vừa khóc lóc.

Thục phi khẽ thấy đoàn người kia đã đến gần, liền quay ra đối hướng Vận Phụng quỳ mạnh xuống nền đất, khoe miệng ẩn hiện một nụ cười tự đắc, đầu cúi càng thấp nhưng giọng nói lại vang vọng thật cao:

-“ Công chúa, là thần thiếp quản giáo không nghiêm, cầu ngài trách phạt! “ – giọng nàng ta cao vụn vút nhưng lại chất chứa đầy ăm năn, như bị người khác khi dễ.

Cả một quá trình nói thì lâu mà diễn ra nhanh như chớp. Thoảng cái đã nghe thấy tiếng Thục phi quỳ gối nhận lỗi. Vận Phụng có chút không tỏ. Vừa định lên tiếng thăm dò liền nghe thấy đằng xa có tiếng nam nhân vọng lại đầy khẩn trương:

-“ Mẫu phi!!! “ – Thượng Quan Miên từ đằng xa nhìn thấy tất cả nhưng không rõ sự việc bên trong nên cứ nghĩ mẫu phi hẳn bị khi dễ, càng vội vàng chạy lại phía các nàng.

Thu nhi bừng tỉnh, quay người nhìn phía sau thì thấy cả một đoàn người toàn những quần thần tai to mắt lớn của triều, đang hùng hổ đi về phía các nàng. Thu nhi có thể thấy được, sắc mặt của hoàng thượng đang đen lại, chắc là đang rất tức giận đi. Nhưng là tức giận ai đây? Công chúa hay Thục phi? Còn có thể từ Trần Lạc vương, hẳn vẫn mặt lạnh như vậy, không có chút nào lo lắng cho công chúa sao?! Công chúa dù gì cũng là thân nhân duy nhất của hắn đi. Trống lòng thầm đánh một tiếng không ổn. Thục phi này thật không đơn giản, vậy mà lại diễn trò để hoàng thượng cùng các quan viên trong triều thấy như vậy, khác nào nói công chúa là người tính khí không tốt đi! Thật quá đáng. Thu nhi vội ghé vào tai Vận Phụng thì thầm:

-“ Công chúa, hoàng thượng tới! Còn có ... đại hoàng tử, nhị hoàng tử, Trần Lạc thế tử, cùng các đại thần trong triều nữa! “ – Ngừng một lát, Thu nhi lại tiếp – “ Nô tì nghĩ là hoàng thượng vừa bãi triều là có kẻ đã tới kêu oan với ngài rồi. ... “ – Thu nhi lo lắng.

Nghe Thu nhi nói xong, Vận Phụng mới vỡ lẽ. Hóa ra mục đích của vị Thục phi này là muốn nàng xấu mặt sao? Không chỉ có hoàng thượng mà còn có tất cả triều thần sao!? Cũng thật đông đủ mà. Cung đầu, không phải Vận Phụng chưa từng xem mà phải nói nàng từng cuồng mấy bộ phim cung đấu nha. Nhưng khi nó được thực hiện trên chính mình thì nàng mới cảm thấy ..... quá thú vị đi!!!

Thiên aa~, ông biết nàng đang nhảm chán nên cho nàng chút thú vui sao!! Cũng tốt, cũng tốt. Lấy lại một chút cảm giác đầu trí của kiếp trước, danh tiếng CEO Hàn Phiêu Phiêu đâu chỉ có hư danh đâu đây!.. Muốn chơi liền chơi đi.

Đang mải nghĩ vờn vờ trong đầu, bất giác bên tai đã vang lên tiếng hô cao giọng của Khương công công:

-“ Hoàng thượng tới!! “

-“ Thần thiếp tham kiến hoàng thượng! “ – Thục phi vẫn quỳ trên đất, được Thượng Quan Miên đỡ một bên nhưng trên gương mặt tràn đầy ừy khuất, làm như không dám đứng dậy.

Đám quần thần tới hết nhìn Thục phi lại nhìn sang vị công chúa đang đứng đó, đáng dấp thiết tha không quá lờ lợt với bộ chanh y nhẹ nhàng, tóc vẫn có chút cầu kì nhưng trang sức lại hết sức đơn giản. Nhưng khi thấy nàng đeo mảnh lụa trắng trên mặt, lòng ai nấy đều nảy lên sự khinh thường với Vận Phụng. Hóa ra cũng chỉ là một công chúa bị tật ở mắt. (tg_ . huhuhuhu đôi mắt bốn tác giả khắc họa đẹp chết người nay bị chúng coi thường chứ T_T. bốn tác giả không muốn sống nữa).

Thượng Quan Minh tiến tới, nhìn qua một lượt tình huống hiện tại, vội vàng tiếp lấy đôi tay Vận Phụng từ Thu nhi, giọng nói đầy sự không hài lòng lệnh cho Thu nhi kể lại mọi sự. Thu nhi răm rắp kể lại mọi việc, nghe xong Phụng đế đứng đờ đờ, không hề để ý hình tượng mà lớn tiếng trừng phạt:

-“ Hừ, cũng thật lớn gan! Người đâu, tới, đưa á điều nô này đi cho trảm. Cắt lưỡi, cắt đứt gân chân gân tay, sung vào quân kỉ! “

Phụng đế vừa dứt lời, liền có ba bốn thị vệ bước ra chấp lệnh, á nô tì chưa ngá nghe vậy sợ hãi miệng không ngừng van xin “ cầu hoàng thượng tha mạng, cầu thục phi cứu mạng! “. Nhưng mọi sự cũng đã không còn kịp. Quần thần xung quanh khẽ rung mình, hoàng thượng đây là đang lấy lại công đạo cho vị Khuynh Thiên công chúa sao?! Đấy mắt Thượng Quan Miên, Thượng Quan Mạc lóe lên một tia độc ác xen lẫn chút âm mưu. Nam Cung Vũ Họa vẫn lảng lảng theo dõi vạn sự, lại ngầm đánh giá vị tiểu hoàng cô đang được hoàng thượng nâng niu trong tay. Trong qua thật sự là một thiếu nữ nhẹ nhàng, phiêu diêu. Khiến người nhìn có cảm giác, bất cứ lúc nào nàng cũng có thể bị gió thổi bay, thật muốn dang rộng đôi tay mà bảo vệ, bao bọc lấy nàng. Thầm nào hoàng thúc hẳn lại nâng niu nàng như vậy.

Khi tưởng như hình phạt chỉ dừng lại ở đó, thì Phụng đế lại tiếp tục trách móc đối Thục phi đang quỳ:

-“Thục phi, nàng vào cung không phải chỉ một hai ngày, vậy mà một cái nô tì cũng không thể dậy dỗ. Trẫm phạt nàng, về Bích Diệp cung đóng cửa tự suy nghĩ một tháng! Hừ. “

Một tháng! Có nặng quá không? Vận Phụng khẽ giật tâm, A Minh là đang muốn bảo vệ nàng đi. Quả thực là đệ đệ tốt nha!! Toàn thể quần thần đồng loạt “đùng, đoàng” trong tâm. Sao có thể đi, đây là hoàng thượng đang bảo vệ vị công chúa đây sao? Sáng nay, dù bọn họ có nghe thấy lời đồn về sự ân cần của hoàng thượng nhưng cũng là chưa tin. Nhưng nay được chứng kiến tận mắt vẫn là thụ sủng nhược kinh mà.

Có người thăm thán phục Vận Phụng, có người lại càng căm ghét hận chết nàng rồi.

-“Phụ hoàng/ Hoàng thượng. ....?!” - Thượng Quan Miên cùng Kim Trục cùng lên tiếng định cầu tình nhưng liền bị chính Thượng Quan Minh bẻ gãy lời nói:

-“Làm sao? Các người thấy hình phạt này còn nhẹ sao? Vậy trẫm liền dùng hình phạt xứng đáng hơn? Người đâu. . .“

Cả hai khẽ thấp thỏm, định lên tiếng phân tranh nhưng lại bị người khác cướp lời, Vận Phụng điềm đạm đối Phụng đế lên tiếng:

-“A Minh, người làm gì vậy chứ!? Nếu là ta bị nhốt thì chắc chỉ ba ngày là buồn chết ta rồi, người nhốt nàng ta một tháng như vậy không phải là muốn nàng ta rục xương luôn! “

Một trận hút khí lạnh không hẹn trước vang lên!! Thiên aa~, vị công chúa này đang cầu tình thay cho Thục phi đi? Lại còn to gan gọi nhũ danh của hoàng thượng. Thiên aa~ thiên aa~ mặt lớn, mặt quá lớn rồi... Chấn kinh này còn chưa qua, chấn kinh khác lại tới. Phụng đế, bỗng thay đổi sang ôn nhu, ân cần đối Vận Phụng:

-“Hoàng tử, nàng ta có tội, đáng phạt! “

-“Nhưng A Minh, nàng ta có tội gì chứ!? Lúc này cũng chỉ có cái người nô tì kia chưa ngoa mắng ta thôi, Thục phi nàng ta cũng đâu có lên tiếng lớn nhỏ gì đâu?! Nàng đâu có làm gì nên tội đâu. A Minh, đừng phạt nàng ta, oan cho nàng ta... “— Vận Phụng dùng chút nũng nịu, không bằng lòng.

Người không đủ tâm cơ nghe lời Vận Phụng đều sẽ nghĩ nàng là người đơn thuần, lương thiện, là đang lấy ơn báo oán. Nhưng người có đủ tâm cơ nghe liền hiểu, Vận Phụng đây là đang vạch tội Thục phi. Chính vì Thục phi không nói lời nào, đồng nghĩa với việc ngầm đứng sau để tùy ý nô tì của nàng ta sỉ nhục Khuynh Thiên công chúa. Tội của Thục phi không chỉ là “không làm tròn trách nhiệm” mà đã thành “đi hạ phạm thượng”. Mà “thượng” mà nàng ta “phạm” đây lại rất rất rất cao đi.

Phụng đế nghe xong nhú mày, bụng một bồ căm hận Thục phi rồi việc gây họa. Phải chăng y đã thả nàng tự do quá chón đi? HỪ

Thượng Quan Miên cùng Kim Trục nghe xong tâm treo lại càng cao, trống lòng đập liên tục nhưng vẫn là không dám ho he. Là nàng vô tình hay cố ý đây? Thục phi thâm nghiên răng trong lòng. Tiện nhân!

Nam Cung Vũ Họa, Thượng Quan Mặc nghe vậy lại đồng dạng khẽ cười lạnh vì Thục phi ngu dốt. Lại đồng dạng đưa ánh mắt về phía Vận Phụng, lòng đầy nghi hoặc và hứng thú. Rốt cuộc là nàng quá lương thiện, độ bao dung quá lớn lao, hay là vì tâm cơ nàng quá sâu đây?!

Còn riêng Vận Phụng, chủ nhân của lời nói thì trong tận tâm can đều là lòng tốt nha. Sự phụ từng nói, tha thứ được liền tha thứ, buông bỏ được liền buông bỏ. Nay Thục phi cũng chưa có làm gì hại tới nàng, thì nàng cũng rộng lòng tha thứ thôi. Nghĩ vậy, Vận Phụng lại lên tiếng cầu tình:

-“A Minh, đừng phạt Thục phi nữa mà ... “

-“Được được, tất cả đều nghe theo hoàng tử người. Nhưng trẫm là hoàng đế nhất ngôn cửu đỉnh nên không thể thu hồi được, chỉ có thể giảm nhẹ cho nàng ta thôi. Nếu hoàng tử đã lên tiếng thì trẫm giảm cho nàng ta ba ngày xăm hối đi!! “

-“Tạ ơn hoàng thượng!! “— Thục phi cùng Thượng Quan Miên lại hành tạ lễ.

Phụng đế ngó xung quanh các đại thần, lại ngó tới Nam Cung Vũ Họa, vẫn là khuôn mặt không chút cảm xúc đó, thật khiến lòng y ngứa ngáy mà. Lấy lại sự uy nghi của bậc quân vương, Thượng Quan Minh hắng giọng phân phó:

-“Buổi triều hôm nay tạm đến đây, sáng mai lại bàn tiếp, các ái khanh lui về đi. Miên nhi đưa mẫu phi con về cung đi. Mặc nhi, A Họa cũng lui về đi. Để hôm sau trẫm sẽ chính thức đề các người ra mắt với hoàng cô. “

Thượng Quan Miên lạnh đạm điu bên Kim Diệp Trân, lúc quay đi, đáy mắt y lại nổi lên gợn sóng nhỏ.

Thượng Quan Mặc tràn đầy cao hứng, y muốn đi thật nhanh để kể cho mẫu hậu nghe về sự ngu dốt của Thục phi hôm nay. Quả thực là hiếm thấy nàng ta ở thế hạ phong đi.

Nam Cung Vũ Họa nghe vậy, lòng có chút không can tâm, nhưng cũng có thể chỉ liếc Vận Phụng một cái đầy tò mò rồi quay người dời đi. Ngọn lửa hứng thú với nàng đã được nhen nhói chút ít. Thượng Quan Vận Phụng! Bề ngoài xuất trần như thế, không khỏi khiến lòng người nổi sóng. Bản chất nàng thực sự lương thiện hay là tâm cơ sâu tới nỗi không thể dò đây? Nếu là tâm quá sâu, vậy mục đích nàng tới đây là vì cái gì?

Nhìn qua một lượt người đã đi khỏi, Thượng Quan Minh lại ôn nhu đối Vận Phụng hỏi han:

–“ Hoàng tử, lúc này Thu nhi nói người muốn tìm ta có chuyện? Là chuyện gì vậy!?!? “

–“ À – Vận Phụng như nhớ ra điều gì, khóe môi lại cao hứng kéo lên một nụ cười rục rờ, nháy mắt khiến tâm Thượng Quan Minh ngừng một nhịp – “
Là vậy, ta muốn tìm A Minh ăn cơm!!”

–“ Ăn cơm?? “ – Phụng để có chút sức.

Nàng vậy mà chỉ đi kiếm hoàng đế như hán để ăn cơm? Chỉ vì một việc nhỏ vậy sao?

–“ Ân! Là ăn cơm nha. Ta không quen ăn cơm một mình nên đi tìm A Minh để ăn cơm chung cho vui nha.. Như vậy mới ăn ngon được! “ – Vận Phụng cao hứng ra mặt, cái miệng không ngừng kéo cao để lộ hàm răng trắng.

Thượng Quan Minh như hiểu ra, thâm tâm lại có dòng nước ấm áp chảy qua. Cũng lâu rồi Thượng Quan Minh cũng không cùng ăn cơm với ai. Các phi tần cũng chỉ toàn những chiêu lấy lòng khiến hán càng thêm sầu não. Càng nhìn nụ cười trên môi Vận Phụng, lòng Thượng Quan Minh càng mềm nhũn, kim lòng không đau liền đồng ý:

–“ Ân! Vậy chúng ta đi ăn cơm thôi!.. Khương công công, tới ngự thiện phòng! “

Ba người vui vẻ quay lưng. Vận Phụng được chính Thượng Quan Minh đi kèm từng chút một. Thu nhi lòng mừng thầm theo sau. Quả nhiên, hoàng thượng vẫn để công chúa ở trong lòng rất cao mà. Vậy là không lo sau này có người khi dễ công chúa nữa.

#Airen.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Cô, Đỉnh Ngủ Nửa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Tại Phủ Trần lạc vương ~. ~

Trong thư phòng của thế tử Trần Lạc. Nam Cung Vũ Họa vẫn lười nhác tựa trên ghế, mắt dường như nghe Ảnh cung kính đứng đó báo cáo:

–“ Chủ tử! Nô tài đã đi điều tra. Khuynh Thiên công chúa quả thực là công chúa của Tiên đế. “

–“ Thật sự là công chúa của Tiên đế? “ – Nam Cung Vũ Họa có chút không kiên nhẫn.

–“ Ân! Quả thực là vậy. Nô tài đã đi tới tận chùa Hộ Quốc, vị chủ trì của chùa cũng xác nhận, 16 năm trước, Tiên đế đã trao một tiểu oa nhi mới sinh cho vị bán tiên Hàn Nghiêm nuôi dưỡng hộ. Từ đó mỗi năm về sau, Tiên đế đều tới chùa Hộ Quốc thăm nàng, còn cùng vị bán tiên kia hẹn ước, khi công chúa đủ 16 tuổi liền đem nàng trở lại Hoàng cung. Cho tới 4 năm trước, Tiên đế băng hà, cũng không còn có thể đi thăm công chúa nữa, nên vị bán tiên kia cũng không mang nàng tới chùa Hộ Quốc nữa. “

Ảnh càng nói chi tiết, tâm Nam Cung Vũ Họa càng khó chịu. Nàng thật sự là thân cô cô của hán đi? Đáng ra nghe được tin này hán nên mừng rỡ mới đúng. Nhưng vì sao, hán cảm giác như tìm mình bị bóp nghẹt. Tại sao nàng lại là thân cô cô của hán? Ảnh thấy chủ tử bỗng im lặng, y ngừng lên thì chỉ thấy hán vẫn đang nhàn nhã tựa mình trên ghế, mắt chẳng buồn mở nên cũng không thể đoán được tâm tư của hán lúc này. Cố trấn an sóng trào trong lòng, Nam Cung Vũ Họa mở hờ đôi mắt, liếc Ảnh một cái sắc lẹm rồi thấp giọng hỏi thêm:

–“ Vậy..... bản tính nàng ra sao? “ – Thiên aa~~, sao hán lại hỏi vấn đề này nha?

Nam Cung Vũ Họa thăm mắng chính mình bị bệnh, tại sao phải quan tâm tính cách nàng ta đây? Ảnh lại càng bất ngờ, tâm đánh một nhịp khó hiểu, đây là chủ tử đàn tìm hiểu nữ nhân sao?! Lòng không ngừng nghi hoặc nhưng y vẫn là cung kính trả lời:

–“ Ân, chủ tử. Theo lời các vị sư trong chùa thì ngày trước công chúa tính khí rất vui vẻ, thân thiện và hòa đồng, hơn nữa nàng cũng rất thông tuệ. Có mấy lần vô ý còn giúp những người dân tới cầu phúc khai thông đạo lý. Công chúa rất nghe lời Tiên đế và vị bán tiên Hàn Nghiêm. Mỗi lần công chúa tới chùa, đều giúp các tiểu hòa thượng quét sân, đốt nhang, còn tự tay nấu ăn cho Tiên đế. Họ nói là các món ăn chay công chúa làm quả thực rất ngon và lạ miệng nhưng tiếc là công chúa đã không còn tới nữa. “

–“ Nàng... thực sự tốt vậy sao? “ – Nam Cung Vũ Họa bất chi bất giác thốt ra.

–“ Ân! Đây là lời những vị hòa thượng ở chùa Hộ Quốc nói lại. Nô tài nghĩ, hòa thượng thì không nói dối! “ – chủ tử kỳ lạ quá rồi.

Nghe vậy, tâm Nam Cung Vũ Họa càng trùng xuống. Nhẹ phát tay để Ảnh lui ra, nhưng chính mình lại tự chìm đắm trong những suy tư riêng. Thượng Quan Vận Phụng, nàng thực sự có tấm lòng bao dung rộng lớn tới vậy sao? Vậy thì tại sao lại trở lại nơi này máu tanh này, nơi này thực không hợp với người có bản tính như vậy? Là vì di nguyện của Tiên đế sao? Hay là vì lý do gì khác?

Đang trầm miên trong dòng suy nghĩ, bỗng cả căn phòng yên tĩnh lại vang lên tiếng nói của một thiếu niên. Cánh cửa thư phòng mở ra, một thân nguyệt sắc hiện ngang tiêu soái đi vào, tay cầm một hũ rượu nhỏ nắp hồng. Tur Đồ Từ Ngôn tiến vào liền thấy một kẻ nào đó đang suy tư thì bật cười sáng:

– “Hahaha, A Họa, huynh là đang nhớ ta sao??” – Tur Đồ Từ Ngôn từ luyến chính mình.

– “Phải! Bản thể tử là đang vô cùng nhớ thương người nha...” – Nam Cung Vũ Họa chợt chuyển sang bản tính ngả ngớn.

– “Vinh hạnh vinh hạnh! Hahaha... Huynh trở về cũng chẳng tới tìm ta nên ta đành tự thân tới tìm huynh đây.” – Vừa nói, y vừa giơ cao hũ rượu hồng, ngụ ý cùng uống đi, rồi phi thẳng hũ rượu về phía Nam Cung Vũ Họa.

Nam Cung Vũ Họa trở mình, liền đón được hũ rượu, không chần chừ mở nắp uống một hơi. Thấy hân vận sáng khoải như vậy, Tur Đồ Từ Ngôn kéo cao khoe môi thích thú. Hơi rượu cay như đập tan những nỗi ưu phiền trong lòng hân. Lại phi trả lại hũ rượu. Tur Đồ Từ Ngôn bước vào liền đón được, cũng không kiêng dè, hớp một hơi. Tiến tới gần Nam Cung Vũ Họa, Tur Đồ Từ Ngôn lấy đà phi thân lên ngự lên chiếc bàn làm việc của Nam Cung Vũ Họa, cất giọng hỏi có chút tò mò:

– “Hôm qua huynh vừa mới về, liền kêu ÂnH đi điều tra một người mà còn là một nữ nhân??”

– “....” – Nam Cung Vũ Họa không đáp, chỉ im lặng như thừa nhận.

– “Lúc này ta gặp ÂnH, cũng đã nghe nói qua rồi...” – Ngừng một chút, Tur Đồ Từ Ngôn lại liếc tên mặt lạnh kia một cái.

– “.....” – Vẫn là im lặng.

– “Huynh không nói vậy thì ta nói. Nàng là Khuynh Thiên công chúa cũng mới trở về đêm qua đi. Còn là công chúa của Tiên đế, trên danh nghĩa là thân hoàng cô của huynh đi! 16 năm trước được Tiên đế gửi lên Tiên Linh sơn phải không?? ...”

Nam Cung Vũ Họa khẽ liếc kẻ đang tự luyến thuyên kia một ánh mắt sắc lạnh:

– “Người là muốn nói cái gì?”

– “Ta cũng không muốn gì...” – Tur Đồ Từ Ngôn nghiêm mặt tránh né ánh mắt giết người kia, lại tiếp – “Ta chỉ thật tò mò, không biết nàng ta là mỹ nhân phượng nào lại có thể khiến “Liệt Diễm Chiến Thần” đây động lòng nha!?” – mĩa chét người đi, đồ mặt liệt!

– “Nàng là thân hoàng cô của bản thể tử, bản thể tử quan tâm nàng chút đỉnh thì có can hệ gì người?”

Chết tiệt! Nam Cung Vũ Họa thật muốn tự vả chính mình. Hân thật lòng chấp nhận nàng là thân hoàng cô của chính mình sao?! Thượng Quan Vận Phụng! Ta không tin nàng là thân công chúa của Tiên đế. Đáy mắt hân lóe lên một tia kiên định không rõ.

Thấy Nam Cung Vũ Họa đáp tinh bơ, Tur Đồ Từ Ngôn cũng hết cao hứng trên đùa.

– “Vậy huynh đã được thấy nàng chưa? Nàng có xinh đẹp không? Hay đáng yêu không?”

– “Đã thấy! Không xinh, không đáng yêu!” – Nam Cung Vũ Họa ngang ngược khó ưa đáp.

– “Hừ, muốn giấu ta? Vậy ta sẽ từ tìm...”

Nói rồi Tur Đồ Từ Ngôn tỏ vẻ giận dỗi rồi đi. Hừ. Tên mặt liệt này vẫn khó ưa như trước. Tur Đồ Từ Ngôn ôm một mong đợi trở ra. Nàng vừa mới trở về kinh thành từ trên Tiên Linh sơn, vậy chắc chắn sớm muộn gì cũng sẽ phải xuất cung đi tham thú xinh quanh nha. Hahaha.

~. ~ Tại Hiền Tâm cung ~. ~

Thượng Quan Mộ yên vị bên giường của lớn, tay cầu chén cháo hoa. Hiền phi ngồi tựa vào đầu giường, vừa ăn cháo hoa do Thượng Quan Mộ đút vừa nghe Tú Nhi huyền thuyên kể lại chuyện sáng nay lên thấy được trong viên Trà mi. Tú Nhi là thiếp thân nô tì bên người Hiền phi, nàng ta còn lớn hơn tam hoàng tử hai tuổi nên rất cứng chặc trong cách sống, rất được Hiền phi coi trọng như nhi tử thân sinh.

Nghe Tú Nhi kể lại sự việc, hai mẫu tử Hiền phi không ngừng cười tùm tùm. Vị Khuynh Thiên công chúa này gan cũng thật to. Mà Thục phi kia gan lại càng to hơn. Nghe là biết Thục phi muốn hại người bất thành lại tự hại chính mình bị cấm túc mà. Thượng Quan Mộ không nổi kiêu chể, cười thỏa mãn:

– “Cuối cùng cũng có người có thể kiềm chế ả Thục phi kia! Bao năm nay nàng ta hô mưa gọi gió trong hậu cung còn hơn cả hoàng hậu! Nay đúng là đáng đời... Tiếc là ta không được thấy nét mặt cau có của ả ta.”

– “Mộ nhi... Con mau đi chọn quà ra mắt với tiểu hoàng cô mới đi. Ta nghĩ chi mai thôi, phụ hoàng các người liền để các người cùng ra mắt nàng.” – Hiền phi ân cần dặn dò.

– “Mẫu phi, ngài muốn con lấy lòng nàng sao?” – Thượng Quan Mộ bất mãn hỏi lại.

– “Đứa nhỏ ngốc này! Đây là cách để lại ấn tượng tốt trong lần đầu tiên gặp mặt nha. Nàng đã là thân cô của A Họa, thì ta cũng mong nàng có thể yêu

thương con cùng A Họa như nhau, giống như mẫu phi đã làm suốt 17 năm qua vậy! “ – Hiền phi từ tốn giải thích.

-“ Mẫu phi yên tâm, nhi thần sẽ chuẩn bị kỹ lưỡng. Mẫu phi nghỉ ngơi đi, nhi thần về chuẩn bị! “ – Thượng Quan Mộ thàn than khổ, mẫu phi vẫn là thương tên mặt liệt kia hơn y. Haya. . .

Nói rồi đứng dậy để Tú nhi giúp Hiền phi nằm xuống. Thượng Quan Mộ thấy nàng ta đã an ổn đi vào giấc ngủ mới quay gót dời đi. Bụng vẫn một tràn cao húng. Trên đường xuất cung, lại đảo bước qua Bích Diệp cung, liền nghe thấy những tiếng đồ vỡ “ choang, choang ” thật chói tai, lại thấy cung nô ào ào chạy toán loạn trong tầm cung. Lòng y lại thâm cười lạnh, Thục phi a Thục phi, mẫu phi ta vì ngươi chịu khổ cũng thật nhiều năm, nay ta cũng phải chớp thời cơ đây vô ngại chứ!! Hừ.

~. ~ tại Ngự Thiện phòng ~. ~

Hai người Vận Phụng và Thượng Quan Minh lại vui vẻ. Nàng một bên nói cười hòa ái, Phượng đế lại yên lặng lắng nghe hết thấy, tay cũng không quên giúp nàng chia thức ăn, rồi lại dứt từng miếng tới. Bởi Vận Phụng vẫn phải đeo mảnh lụa trắng che mắt nên không thể tự ăn cơm, Phượng đế cũng không khó chịu mà ngược lại rất dịu dàng với nàng. Quả thức quá chu đáo rồi.

Cung nô hết thấy đều mắt nhìn mũi, mũi hướng tim, tâm ai cũng tự niệm “ nô tài không thấy gì cả, không thấy gì cả!! “.

-“ A Minh, ta muốn xuất cung!.. “

-“ Nguy hiểm, không được! “

-“ Nhưng ta trước giờ chưa từng được ra ngoài thành? Ta muốn xem ngoài đây náo nhiệt ra sao nha! A Minhhh. “

-“ Vì náo nhiệt nên rất nguy hiểm “

-“ Nhưng ta muốn đi...! “ – bỗng nàng nghiêm giọng lại đối Phượng đế.

-“ Được, được. cho ngươi đi. Nhưng hoàng tử, ngươi phải gặp mấy hoàng chất của mình đã chứ?! “ – Thượng Quan Minh cố tình đánh lơ là đi ý nghĩa của Vận Phụng.

Vừa nghe tới các hoàng chất, Vận Phụng lại nhớ tới Nam Cung Vũ Họa. Dù gì nàng cũng đã quyết định sẽ yêu thương hắn như người thân duy nhất đời này, nên cũng cần gặp qua chứ đi! Nghĩ là làm, nàng lập tức gật đầu đồng ý với Thượng Quan Minh.

Không khí lại rơi vào âm áp của mâm cơm gia đình.

#Airen.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Cô, Đừng Ngủ Nữa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Ngày thứ hai trở lại hoàng cung, vẫn là gần giờ tị Vận Phụng mới mơ hồ tỉnh dậy.

Mắt vừa mở, tiêu cự vừa có lại, thì đập ngay vào trước Vận Phụng là hình dáng nhỏ nhắn của Thu nhi, nhưng trên mặt nàng ta lại chỉ một biểu hiện khản trương, lo lắng, hồn dỗi... Hồn loạn quá, rốt cuộc Thu nhi là đang bị gì vậy? Nghi ngờ vừa tới, Vận Phụng liền lên tiếng hỏi có chút ngáy ngủ:

-“ Thu nhi, em sao vậy? Mới sáng sớm... “

-“ Công chúa!! “ – Thu nhi gấp gấp cướp lời Vận Phụng

-“ Bình tĩnh bình tĩnh, ta vừa dậy, không gấp! Từ từ nói. “ – Vận Phụng vẫn bình thần nhìn nàng.

-“ Công chúa... Lúc sáng... Hoàng hậu nương nương có cho người sang mời công chúa... Tới bên đó!” – Thu nhi lúng túng cùng lo lắng đáp.

-“ Hoàng hậu?? Nàng ta gọi ta làm gì nha? “ – Vận Phụng nghi ngờ.

-“ Nô tì kia không nói! Chỉ nói rằng muốn mời ngài sang Phượng Nghi cung! “ – gấp, gấp lắm rồi nhaa.

Suy nghĩ lại một chút, hôm qua Vận Phụng nàng vừa trở lại thì đã đụng Thục phi, dù gì cũng là tì muội trong nhà, “ xấu muội thì hồ tì ” đi (tị: câu nguyên gốc của nó là “ xấu chàng thì hồ thiếp ” nha các gái yêu:3). Không lẽ hôm nay kêu nàng sang là để thị uy? Là muốn lấy lại chút mặt mũi sao? Thiên aa~, quả đúng là tì muội tình thâm nha. Đầu đá nhau tới long trời lệch đất như vậy, nhưng khi có người bị xấu mặt thì người còn lại sẽ hùng hổ ra oai đáp trả

đây. Haha ~

Càng nghĩ, tâm Vận Phụng càng thấy thú vị, trong ánh mắt càng thêm một phần mê hoặc. Thu nhi bên cạnh thấy trong ánh mắt chủ tử toàn là ý cười thì càng thêm sốt vó. Công chúa đây là làm sao nha? Ý cười rõ ràng như vậy, chẳng lẽ không lo lắng sao? Dù gì hoàng hậu cũng là kẻ nắm giữ hậu cung, đằng sau còn có Kim gia chống đỡ, ngay cả hoàng thượng cũng phải kiêng nể vài phần. Nay đắc tội với nàng ta, không biết hoàng thượng có ra mặt giúp công chúa không đây? Rồi, quá rồi rồi!!! Tâm Thu nhi càng đập loạn, lo âu không giấu nổi trong ánh mắt.

Vận Phụng để ý đến sắc mặt khó coi của Thu nhi thì có chút buồn cười, đành lên tiếng trấn an:

– “Được rồi. Em làm gì mà quỳnh hết lên thế? Mà nói ta nghe chút, là hoàng hậu cho người qua kêu từ lúc nào vậy?”

– “Công chúa, là từ sáng sớm lặn đó, cũng phải gần được hai canh giờ luôn rồi! (tg: 1 canh = 2 giờ)”

– “Vậy sao em không gọi ta dậy?” – Vận Phụng có chút trách móc yêu.

– “Công chúa, còn không phải là nô tì vào kêu ngài, còn lay ngài nữa, mà ngài vẫn ngủ ngon lành kia đâu!!!” – Thu nhi thực ỳ ạch khuất mà.

Không kêu nàng dậy được sao? Vận Phụng sức nhớ ra, quả thực là không thể kêu nàng dậy trong lúc ngủ được mà. Nghiêm Nghiêm có từng nói với nàng rằng, mỗi lần nàng ngủ đều như con heo chết vậy, dù có bị kẻ ác đâm cho một nhát cũng không biết đấy là đâu luôn đi Haya... Nhưng Vận Phụng biết, khoa học đã chứng minh, trừ khi là hiện tượng chết lâm sàng, thì không hề có hiện tượng nào cho thấy là ngủ tới nỗi kêu to gọi nhỏ, lay người dùng dùng mà cũng không dậy được cả! Thật quái lạ đi. Cũng tò mò nên đã có lần Vận Phụng hỏi Hàn Nghiêm là, vì sao nàng lại ngủ say đến vậy, mà mỗi lần nàng ngủ còn là rất nhiều nha, ít nhất cũng phải nằm tới sáu canh giờ. Thực sự là còn hơn cả heo mà!! Lần đó, Hàn Nghiêm lại như lảng tránh vấn đề, nói với nàng rằng: “Người nha, kiếp trước người chính là một con heo đi!” , nói rồi y lại búng cái mũi của nàng yêu chiều.

Nghĩ lại thời gian ăn ngủ quên trời quên đất, không ai làm phiền đấy, Vận Phụng chỉ biết thờ dài nhưng nhớ đây! Rõ ràng kiếp trước nàng là người nha, mà còn là một người cao cao tại thượng nha! Hừ. Vận Phụng biết, Nghiêm Nghiêm đang giấu giếm nàng điều gì đó, nhưng nàng cũng không hứng thú muốn truy tìm. Đời này, Vận Phụng chỉ muốn sống cuộc đời đơn giản mà hạnh phúc, làm một người bình thường thôi, tìm một phu quân bình thường. Nếu không thể tìm, liền trở về Tiên Linh sơn ăn đậu hũ các vị soái ca đi!! Hắc hắc!

Bỏ qua vấn đề đau đầu đi, Vận Phụng lại đưa tâm tới Thu nhi bé nhỏ, mặt mày nhăn nhó như quả nho khô kia. Thực đáng yêu mà! Sao người cô nhân gian lại nhỏ như vậy chứ? Chỉ là một cái hoàng hậu thôi mà... Nàng ta có thể ăn thịt nàng sao?! Không đành lòng để tiểu cung nữ của chính mình phải lao tâm lao lực lo lắng, Vận Phụng lại lên tiếng kêu nàng ta mau:

– “Được rồi, được rồi. Em còn không mau tới giúp ta rời giường để còn tới chỗ hoàng hậu nhìn một cái xem sao!”

– “À, công chúa. Thu nhi tới liền...”

Dứt lời, Thu nhi nhanh nhẹn đi tới bên cạnh Vận Phụng, hầu hạ nàng rửa mặt, lại đỡ nàng tới bên bàn trang điểm. Thời gian gấp rút, Thu nhi không dám chậm trễ, trễ nữa là thành trư luôn mất, chắc chắn hoàng hậu đang nổi giận dùng dùng chờ công chúa tới để trừng phạt đây... Đôi tay càng thêm nhanh hơn, chọn một kiểu tóc thực đơn giản nhất với phần mái trước vuốt hình thù trái đào, nửa tóc sau vấn thành hai trái quả, thêm vài lọn tóc nhỏ tết lại xoắn cùng phần tóc còn lại. Lại là một lớp trang điểm mỏng manh, nhẹ nhàng. Tiếp đến là lựa một bộ y phục thanh y cũng nhàn nhạt, họa tiết chỉ thêu vân phong bằng tơ bạc.

Tuốt tất rồi, ngắm nghía bản thân trong gương, Vận Phụng thần thâm trong lòng: “Thu nhi đây là coi nàng như tiểu thiếu nữ sao? Trông cứ như 12, 13 tuổi vậy! Nàng đã 16 rồi mà... Haya...”. Thu nhi đứng bên cạnh thâm ngáy người, quả thực công chúa, quá mức bức người đi. Thu nhi là cố tình chọn cách trang điểm này, vì nàng ta nghĩ rằng hoàng hậu nhìn thấy một tiểu oa nhi như vậy sẽ rủ lòng thương mà không trách phạt lâu. Nhưng nhìn công chúa như vậy, quả thực là bức người mà. Bức nam nhân phải làm ra hành động khi dễ (tg: ý là bức nam nhân phạm tội đó, còn tội gì thì các gái yêu cũng biết mà: v). Bức nữ nhân then quá muốn giết chết nàng ngay lập tức không chừng!! Hồng, hồng rồi... đồ sông đồ bể hết rồi! Nhưng cũng đã lỡ rồi thì phải theo thôi! Bước cuối cùng, Thu nhi giúp Vận Phụng đeo lên miếng lụa trắng, che đi nửa gương mặt trên. Vẫn may là đeo lên sẽ che đi phần nào bức người của công chúa nhaa..

Hài lòng với mọi thứ, Vận Phụng mới lên tiếng đi giá:

– “Được rồi Thu nhi, cũng mau đi thôi. Nãy giờ qua thêm hơn một khắc rồi (tg: 1 khắc = 15p).” – còn không đi nữa chắc nàng ta sẽ nhăn thành quả nho khô thật quá.

– “À! Công chúa.” – Thu nhi cung kính đáp lời.

Cẩn thận, đỡ Vận Phụng đứng dậy, từng bước ra khỏi cửa tấm điện. Bỗng một tiểu cung nữ từ đâu chạy lại, hốt hải chạy tới trước mặt hai nàng, quỳ rạp xuống đất. Trông có vẻ vội vã, lo sợ điều gì đó lắm, không hiểu nàng ta là làm sao đây? Thu nhi nghi ngờ đang định lên tiếng hỏi thì tiểu cung nữ kia đã tự khai:

– “Công chúa, công chúa! Bên ngoài... người đã tới rồi!” – tiểu cung nữ mặt mày tái mét, chữ được chữ không, hấp tấp nói.

– “Người tới? Là ai?” – Vận Phụng hỏi đầy nghi hoặc.

– “Công chúa. Là... Là.. hoàng hậu nương nương!” – thực sự là sợ tới vỡ mặt rồi.

Hoàng hậu? Vận Phụng cùng Thu nhi đồng dạng cả kinh! Nhưng Vận Phụng cả kinh là vì nàng không biết, hoàng hậu kia là tới với thiện chí hay ác ý. Còn Thu nhi càng cả kinh là vì nàng ta chắc chắn rằng, hoàng hậu là đang rất tức giận, đến tận đây để đánh đòn phủ đầu, gây khó dễ cho công chúa đi! Đáng giận mà. Nghĩ tới công chúa của chính mình sẽ bị khi dễ, Thu nhi lại vội vàng phản phó tiểu cung nữ trước mặt:

-“Ngươi, mau đi tìm hoàng thượng tới!!”

-“Ân, nô tì đi ngay!”

Vừa dứt lời, tiểu cung nữ kia liền chạy như bay ra khỏi viên. Thấy bóng nàng ta khuất dạng rồi, Thu nhi lại đối Vận Phụng cung kính nhắc nhở:

-“Công chúa! Ngài phải cố gắng chống đỡ... đến khi có người tới cứu...”

Vận Phụng nghe Thu nhi nói cũng đã hiểu rõ ràng. Nàng ta là muốn nàng cố chống đỡ để đợi hoàng thượng sao? Như vậy có phải lại mang phiền phức cho A Minh không? Đang định có lên tiếng đáp lời Thu nhi, Vận Phụng liền nghe thấy một âm thanh nữ nhân đánh thép vang vọng lại xa xa:

-“Kẻ nào dám tới cứu?”

#Airen.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Cô, Đừng Ngủ Nữa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Nghe âm thanh vọng tới, Vận Phụng liền biết người tới là hoàng hậu, trong giọng nói nghiêm nghị đánh thép kia, đang cố nén tức giận cùng oán hận thì phải. Cũng đúng thôi, nàng ta không tức giận Vận Phụng mới thấy lạ đấy. Hừ! Nếu người đã tới thì nàng cũng đỡ phải mất công đi lại nhiều. Tới liền tới đi, nước tới thì núi chặn, nhưng nếu tới khi dễ nàng thì chắc chắn là dùng hồng đi. Vận Phụng nàng ngay cả hoàng thượng còn phải kêu một tiếng “hoàng tỷ” thì một cái hoàng hậu há làm được gì? Một Thực phi hôm qua nháo cũng chưa có sượng tay chân mà, nay thêm một cái hoàng hậu, không nghiêng trời đổ đất cũng thật uống.

Nghĩ ngợi chút tâm tư, Vận Phụng hít một hơi sâu lấy lại tinh thần chiến đấu trên thương trường. Bàn tay được Thu nhi nắm đỡ, cảm nhận được rõ nỗi sợ trong lòng nàng ta ngày một nắm chặt hơn. Thu nhi này gan cũng nhỏ quá đi thôi! Bàn tay Thu nhi nắm lấy tay Vận Phụng càng chặt, nàng liền hiểu, hoàng hậu kia đang ngày càng tới gần đây mà.

Trong sân tắm điện của Lộ An cung, một nữ nhân cũng gần tới tứ tuần nhưng dung nhan vẫn được coi là muột mà, trẻ trung bước vào. Nàng ta tới, vận bộ Phụng bào cao quý, đội mào Phụng uy nghi, mỗi bước đi đều là quyền lực cùng quyền thế ngút trời. Kim Ngọc Trân là một hoàng hậu tí mỉ trong hình tượng, từng, từ chân tơ cho tới kẽ tóc, cái chớp mắt cũng phải đo đếm thời gian cho hợp thời. (tự ý là nói bà kỹ tính đấy, giống mấy bà mẹ chồng hiện đại V). Dưới ánh nắng, phản chiếu làn da nàng ta trắng như trứng gà, một lớp trang điểm đầy sắc sảo và tỉ mỉ. Một đầu tóc vấn cầu kì đến hoa mắt, một bộ trang sức vàng sừng sinh luôn lấp lánh ánh hào quang. Đi bên cạnh Phụng hậu là cung nữ thiếp thân Hạnh nhi, cũng là một vẻ ngạo mạn của bậc bề trên. Theo sau Phụng hậu là bốn tiểu cung nữ hèn mọn, kẻ cầm quạt, kẻ cầm đĩa điểm tâm. Quả thực là quá chu đáo rồi.

Mặc dù tâm vẫn đang treo cao nhưng lòng Thu nhi lại không kim lại nổi, thậm chí đánh giá đoàn người tới thật khoa trương. Đang trong cơn lo sốt sắng, bỗng cảm nhận được có một bàn tay đang vỗ nhẹ lên tay chính mình. Thu nhi giật mình nhận ra người đang an ủi nàng ta là công chúa.

Vận Phụng chỉ nhẹ mím cười, bạch ngọc thủ vỗ nhẹ hai cái lên bàn tay đang nắm chặt của Thu nhi để trấn an. Thu nhi này chắc vẫn chưa hiểu rõ phân nặng của Vận Phụng nàng trong cái hoàng cung này đây. Dù Vận Phụng lựa chọn sống như một đứa trẻ thơ thôi nhưng trí não của nàng là trí não của một CEO đứng đầu thế giới, cho nên những điều cần hiểu nàng đều hiểu, những thứ không cần hiểu nàng cũng vẫn hiểu. Còn những điều nàng chưa biết thì chính là nàng lười phải đi tìm hiểu...

Trước khi trở lại đây, nàng từng có lần vô tình đọc được di chiếu của Tiên đế để lại trên Tiên Linh sơn (tự ý cái di chiếu sắc phong Khuynh Thiên công chúa ấy nấy đưa), Vận Phụng đã đọc được một câu đó chính là: Tiên đế trao quyền nhiếp chính cùng Phụng đế cho nàng. Đây không phải là phụ hoàng muốn trao cho nàng quyền lực sao? Mà quyền lực này còn là ngang hàng cùng với vị cửu ngũ chí tôn kia! Về sau còn để Vận Phụng nàng làm “hoàng tỷ” của Thượng Quan Minh, đây chính là trao cho nàng địa vị đi, mà địa vị này càng không thấp, có thể nói là trên vạn người và không hề dưới một người, bởi vì Tiên đế cùng Tiên hậu đều đã qua đời, nên Thượng Quan Minh chỉ có một bậc bề trên là hoàng tỷ nàng. Vì Vận Phụng giờ đây là bề trên duy nhất, nên Thượng Quan Minh chắc chắn phải dùng lễ “kính trọng” để đối nàng là đương nhiên. Đến cả Phụng đế còn dưới nàng một bậc thì ở Phụng quốc này còn kẻ nào dám khi dễ nàng đây? Kẻ nào dám, chỉ có thể là kẻ không có não. Hừ!

Quả thực, cho tới tận bây giờ Vận Phụng cũng không hiểu, vì sao Tiên đế lại đặt trong tay nàng quyền lực và địa vị to lớn như vậy? Là vì sợ nàng bị người khác khi dễ? Vậy ngài không sợ nàng sẽ ý thế khi dễ người khác sao? Hay là vì Tiên đế yêu thương nàng tới mức vô pháp vô thiên vô luân thường? Nhưng không thể nào, Vận Phụng đâu phải con ruột của Tiên đế, sự gặp mặt giữa hai người bọn họ quá ít ỏi để nảy sinh thứ tình cảm yêu thương sủng nịnh vô hạn như vậy được? Rốt cuộc là vì điều gì?... Haya, nàng không biết và nàng lười không muốn biết! Nhưng kẻ có quyền thế càng cao bao nhiêu thì cuộc sống chính họ càng không thể thanh thản bấy nhiêu. Đó là điều Vận Phụng rút ra được từ Hàn Phiêu Phiêu. Và sự thật ngay bây giờ đã chứng minh, Vận Phụng vừa về hai ngày, liền đụng trúng hai nữ nhân ác liệt khó chơi của hậu cung. Số nàng thật thảm mà...

Nói thì lâu mà nghĩ thì thật nhanh, chẳng mấy chốc mà vừa than cho số phận chính mình thảm, bên tai Vận Phụng liền vang lên tiếng thỉnh an của Thu nhi:

–“Hoàng hậu nương nương vạn phúc, vạn vạn phúc! “ – được Vận Phụng trấn an, Thu nhi cũng lấy lại được bình tĩnh, cúi đầu lễ phép hành lễ.

Vận Phụng lại im lặng, chờ hoàng hậu lên tiếng trước, nhưng một li trà trôi qua vẫn không thấy nàng ta lên tiếng. Đứng ở đó, Phụng hậu lại càng thêm trầm mặc, phụng mẫu sắc bén, phóng ra từng tia cảm hận găm thẳng trên người Vận Phụng. Đánh giá Vận Phụng một lượt, lòng hừ lạnh khinh thường. Cũng chỉ là một cái tiểu dã nha đầu, cái gì mà công chúa của Tiên đế? Cũng chỉ là một dã chủng, Tiên đế chết rồi, ai mà thềm tin đây. Oán niệm trong lòng Phụng hậu càng tăng cao. Rồi lại nhìn thấy đôi mắt nàng bị che đi một tầng lụa trắng, Phụng hậu càng thêm hừ lạnh. “Hừ”, còn có tật ở mắt đi, vậy mà lá gan cũng thật to, dám để hoàng hậu một nước phải chờ đợi lâu như vậy, mà bản thân thì ngủ ngon lành tới tận giờ này đây, quả thực là không để hoàng hậu như nàng ta vào mắt mà. Ngày hôm qua nghe nói nàng xử đẹp cả Thục phi, còn làm chính mình tưởng nàng lợi hại như nào chứ! Hừm, thật quá phận.

Có chút ngứa ngáy trong lòng như kiến cắn, Vận Phụng không rõ ý tứ nàng ta là đang muốn làm gì chính mình, vì Vận Phụng cũng đâu có thấy được ánh mắt ác oán của Phụng hậu bây giờ. Lại thêm một li trà trôi qua. Vận Phụng vẫn rất kiên nhẫn chờ đợi Kim Ngọc Diệp lên tiếng trước. Thu nhi bên cạnh vẫn cúi đầu, cảm nhận được hơi thở muốn giết người từ Kim Ngọc Trân, cũng chỉ có thể thầm cắn răng cùng chờ đợi. Và cuối cùng nàng ta lên tiếng thật nhưng lại nói ra những mệnh lệnh như sấm rền:

–“Người đâu! Tới, đem cái công chúa này xuống và miệng 20 cái, đem cái tiện tì kia xuống đánh 20 đại bản cho bổn cung!!! “ – Kim Ngọc Trân dùng dùng ra lệnh.

–“Hoàng hậu nương nương... “ – Thu nhi vội vã lên tiếng định cầu tình, chưa nói được gì đã bị 2 nô tì khác, từ phía sau Phụng hậu đi tới kéo xuống, đáy mắt đầy lo lắng hướng về Vận Phụng.

Hoàng hậu này làm việc cũng quá nhanh rồi. Chẳng nói chẳng rằng liền đánh người. Muốn khi dễ nàng, thực hoang đường! Cảm giác được Thu nhi bên người đã bị kéo ra xa khỏi chính mình, Vận Phụng tâm khê trùng xuống, đáy mắt là một mảnh hàn khí lạnh liệt nhưng nay đã bị che đi. Dù là tình thế nào, nàng vẫn phải bình tĩnh mà đối phó. Như cảm giác được có hai người đang tiến về phía chính mình, chắc là hai cung nữ muốn lôi nàng xuống và miệng đây. Vận Phụng liền lấy lại tâm thế, điềm đạm mà lên tiếng đối Kim Ngọc Trân:

–“Hoàng hậu nương nương có phải không? Ngài tới chỗ của ta, không nói không rằng liền ra lệnh đánh người, đây là có lý gì?” – trước hết là cùng nàng ta đàm đạo lý lẽ, để xem nàng ta là có hay không có não!

–“Hừ, người cũng biết bổn cung là hoàng hậu, vậy mà sao không biết mở miệng thỉnh an?! “ – giọng điệu của kẻ bề trên, như cao thượng giải thích.

–“Ta quả thực không biết! “ – Là không biết vì sao phải thỉnh an người đây?

Vận Phụng cứng rắn trả lời như bản thân mình không sai. Nghe giọng điệu của Vận Phụng, Phụng hậu trong lòng càng cuộn cuộn lửa trào. Hổn xược, thật hổn xược. Nhưng ngoài mặt vẫn là giữ hình tượng mẫu nghi thiên hạ, đứng đắn tiếp lời nàng:

–“Đúng vậy, người mới về có hai ngày, chỉ lo đi gây nháo loạn khắp nơi, làm sao có thể biết đây? “ – phải mĩa Vận Phụng một câu cho hả dạ trước, rồi lại gán thêm từng chữ từng câu đối nàng – “Nếu người đã không biết, thì bổn cung liền dạy người biết! Như thế nào là mở miệng thỉnh an! “.

#Airen.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Cô, Đừng Ngủ Nữa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

. ~ tại Đại Điện ~. ~

Nơi Phụng đế đang cùng các quần thần đang say sưa đàm luận. Bỗng từ ngoài cửa điện lại hót hải chạy vào một tiểu cung nữ. Chạy tới giữa điện, tiểu cung nữ đồng dạng với tiểu công công ngày hôm qua cũng chạy vội chạy vã vào như vậy, liền quỳ rạp người xuống. Tâm các triều thần lại dương cao hoặc khí, không biết lại có chuyện gì xảy ra đây?

Phụng đế thấy vậy cũng nghĩ tới sự việc ngày hôm qua, mi tâm nhíu lại. Còn chưa kịp lên tiếng hỏi nàng ta có chuyện gì thì tiểu cung nữ đã hấp tấp lên tiếng trước:

–“Hoàng thượng! Cầu người mau tới làm chủ cho công chúa? “ – Tiểu cung nữ dòn dập lạy, đầu không ngừng đập xuống đất.

Công chúa? Là vị công chúa nào đây? Người người càng thêm hoặc khí, đáy mắt kẻ nào kẻ nấy nhìn nàng ta chằm chằm chờ để được giải đáp thắc mắc. Phụng đế nghe tới “công chúa “ sắc mặt lại càng khó coi:

–“ Ngươi mau nói là vị công chúa nào?! “

–“ Bẩm. Là Khuynh Thiên công chúa thừa hoàng thượng!! “ – dù đầu sôi lửa bỏng, nhưng nàng ta vẫn giữ đúng lời ăn tiếng nói.

–“ Nói! Nàng làm sao? “ – Phụng đế vỗ mạnh vào bàn, dùng dùng đứng dậy tra khảo.

–“ Bẩm. Là hoàng hậu nương nương, đang dùng dùng nổi giận với Khuynh Thiên công chúa ở Lộ An cung thừa hoàng thượng!! “ – Thời gian gấp rút, không thể kể rõ, đành rút ngắn mọi chuyện.

–“ Quá phận! Thật sự là quá phận rồi!! “ – Phụng đế, tức tối chỉ thốt ra được một câu sấm rền.

Lập tức đứng phắt dậy, vội vã đi giá Lộ An cung. Lại một lần nữa, tất thấy quần thần đều lục tục theo sau để xem trò vui. Kẻ nào kẻ nấy đều thầm cho rằng, lần này sẽ đến lượt vị Khuynh Thiên công chúa phải chịu phạt.

Nam Cung Vũ Họa nghe một màn trước mặt mà tâm lại cười thầm. Vị tiểu hoàng cô này thực rắc rối đi. Vừa về được hai ngày liền trên chóc ngay hai cái tổ ong của hậu cung. Phải nói là nàng là xui xẻo hay là gan quá lớn đây? Theo thông tin hần nhận được từ mật báo mấy năm nay thì hoàng hậu sống khó thủ thường, nhưng hậu cung trong tay nàng ta quản được yên ả như vậy không phải là thùng rỗng kêu to. Ngay cả Thục phi cũng bị nàng ta hãm cho phải yên phận. Đến cả Thượng Quan Miên biểu hiện xuất sắc như vậy nhưng vẫn là bị Thượng Quan Mặc đứng sau kìm lại, vậy nên đã lâu như thế rồi mà chưa chọn được thái tử đây. Thục phi bị Vận Phụng xử đẹp hôm qua, dĩ nhiên Phụng hậu tự sẽ thấy địa vị bị ảnh hưởng, nên chắc chắn là muốn ra tay trước để phủ đầu mà. Không biết lần này tiểu hoàng cô là lại bị người ta ép cho cái tội danh gì?! Lần này không biết vị hoàng thúc đây sẽ xử lý như nào đi!! Thật mỏi mắt mong chờ...

Thượng Quan Mặc, một bụng lo lắng. Lo lắng cho kết quả của cuộc cung đấu này nha. Nếu mẫu hậu chiếm thế thượng phong, tất nhiên y sẽ có thể ưỡn cao ngực, ngửa cao mặt mà đối phó với vị hoàng cô này. Cô công chúa này về sau không ít thì nhiều cũng phải nể mặt hần. Nhưng nếu là nàng chiếm thế thượng phong, thì sau này y quả thực phải khom mình uốn gối trước nàng sao!! Nhục, quá là sỉ nhục đối với một hoàng tử như y.

Kim Trục theo phía sau, tâm âm thầm cao hứng. Ngày hôm qua Kim Diệp Trần tìm người phụ thân này để khóc lóc, đòi lão phải lấy lại mặt mũi cho nàng. Thấy nữ nhi vàng khóc lóc tới tê tâm liệt phé, lão mới nghĩ tới việc tới nói chuyện cùng hoàng hậu. Dù sao cũng là tỷ muội trong nhà, càng phải cùng nhau phấn đấu, dù là tỷ hay muội thì cũng đều là mặt mũi Kim gia, không thể để kẻ nào sỉ nhục. Hoàng hậu nghe tới mặt mũi Kim gia mới chấp nhận giúp nhị muội chính mình đòi lấy thể diện. Dù gì cũng là hoàng hậu một nước, có Kim gia chống lưng, cả hoàng thượng còn phải nhường nàng ta vài phần thì vị công chúa kia cũng ít nhiều phải kiêng nể tới 5 phần. Hừ! Một đả nha đầu mà cũng dám đối địch với Kim gia sao?! Ngu xuẩn!

Văn võ bá quan theo sau tâm càng phấn khích, phấn khích vì muốn xem hoàng thượng là nghiêng về phía ai. Một phần quan viên muốn biết là để về sau còn biết đường mà nhìn mặt người. Phần còn lại muốn biết là để theo kịp xu thế thôi! (t; ý là mấy ông chỉ hống cho biết, để còn đi kể với người kahsc cho chính xác ý:V)

Phụng đế lại dẫn đầu đoàn người hướng Lộ An cung, sắc mặt dù cố tỏ vẻ trầm tĩnh ra sao cũng không giấu được sự vội vã trong từng bước chân. Kẻ nào mà không nhìn ra được tâm tình cực xấu lúc này của hoàng thượng, thì quả thực không đáng làm người đi...

Đi giá gấp rút trong hơn một li trà, cuối cùng cũng tới. Khương công công chưa kịp hô “ hoàng thượng tới “ thì Phụng đế đã giơ tay cắt ngang lão, một mạch bước vào Lộ An cung, lại thẳng một đường tới tẩm cung. Quần thần biết ý, tự thân dừng lại trước cửa hoa viên của tẩm cung, chỉ có Phụng đế, cùng Nam Cung Vũ Họa, Thượng Quan Miên, Thượng Quan Mặc tiến vào. Vừa bước qua cửa hoa viên, liền vọng ra hai tiếng “ ba, ba “. Thượng Quan Minh trong lòng cả kinh, tiếng động vừa vang lên, y liền nhìn thấy có người đang bị bạt tai – là Vận Phụng! Nam Cung Vũ Họa lòng bỗng lạnh xuống, sát tâm khê động khi nhìn thấy cảnh tượng giữa hoa viên. Thượng Quan Miên, Thượng Quan Mặc mặt không đổi sắc, khéo môi lại câu lên một nét cười thỏa mãn. Kim Trục đồng dạng thầm thỏa mãn. Đám quan viên dù đã dừng ở cửa nhưng việc nghe và nhìn thấy vẫn rất rõ ràng... Lòng càng hỗn tạp!

Giữa hoa viên, nữ nhân vận phụng bào kia đang ngồi nhàn nhã bên bàn đá, thường điểm tâm. Trước mặt nàng ta là cảnh một tiểu nữ nhi đang bị hai nô tì khác giữ chặt, ép quỳ gối trên đất. Còn kẻ đang giơ tay bạt tai nàng kia chính là nô tì thiếp thân của hoàng hậu. Hạnh nhi kiêu ngạo, bạt tai Vận Phụng liền hai cái “ ba, ba “ thật kêu. Đôi mắt ả là một màu rừng rực “ nhiệt huyết “ đánh người. Hừ, cái tiện nhân này đáng đánh, dám lên mặt với hoàng hậu nương nương đây!! Phụng hậu chăm chăm nhìn Vận Phụng bị vả miệng, lòng đầy thích thú. Tiểu đã chúng cũng chỉ là tiểu đã chúng, lại dám kiêu căng, muốn làm phụng hoàng sao? Đúng là nằm mơ! Hừ. Vận Phụng nhận hai cái bạt tai đau điếng, khuôn mặt nhỏ nhắn lệch hẳn sang một bên. Nhưng nàng không hề hé răng rên rỉ một tiếng.

Hạnh nhi lại giơ cao tay lên lần nữa, nhưng chưa kịp giáng xuống liền bị một giọng cao vút phía sau làm giật mình, vội vã thu tay:

–“ Dừng tay!! Còn không mau dừng tay!!! “ – Là Khương công công, lão oán hận nhìn Hạnh nhi.

Phụng hậu vội vã quay người lại, liền nhìn thấy nam nhân vận long bào, đang đứng ngay trước mặt nàng ta, còn nhìn nàng ta với đôi mắt đầy khó chịu. Dù là người tới thỉnh lĩnh, nhưng Kim Ngọc Trần vẫn phản ứng kịp, nhanh nhẹn hành lễ đối Phụng đế:

–“ Thần thiếp thỉnh an hoàng thượng! “

Chúng cung nô thấy Phụng đế tới, đồng loạt cùng nhau quỳ rạp xuống, không dám ngước mặt lên như sợ hãi chỉ cần ngước lên thì liền mất đầu như chơi.

Phụng đế nhìn Phụng hậu vẫn đang cúi đầu, nhún người hành lễ trước mặt, lại nhìn tiểu nữ nhân vừa bị bạt tai đang quỳ trên đất, còn chưa đứng lên kia. Hình như nàng bị hành hạ tới không còn sức lực sao?? Dù tâm lo lắng ra sao nhưng trên mặt Thượng Quan Minh vẫn là một mảng khó chịu, không

hài lòng. Y muốn chạy tới đỡ nàng ngay lập tức, nhưng một vị quân vương trước mặt quần thần vẫn cần một chút hình tượng đi. Bất đắc dĩ, Phụng đế nghiêm giọng lại, kêu Nam Cung Vũ Họa tới đỡ Vận Phụng đứng lên.

Nam Cung Vũ Họa, tâm đang nhen nhóm một tia sát ý không rõ nguyên nhân, vừa nghe Phụng đế kêu tới liền bắt chỉ bắt giắc bước ngay tới bên cạnh Vận Phụng. Một tay nắm lấy một bên vai nàng, một tay lại cầm lấy cổ tay nàng, dùng lực ép nàng vào người chính mình để đỡ nàng đứng dậy. Ôm lấy tiểu nữ nhân trong lòng, lần đầu tiên Nam Cung Vũ Họa cảm nhận được sự yếu ớt cùng nhỏ bé của nữ nhân. Dù chỉ là cảm phần tay của Vận Phụng, Nam Cung Vũ Họa cũng cảm giác được sự mềm mại ấy... Thật mềm! Bỗng tâm Nam Cung Vũ Họa khẽ giật, nội lực của nàng sao lại thấp như vậy? Chẳng phải nàng là đồ đệ của cái vị bán tiên kia sao? Lão ta đã dạy nàng cái gì suốt 16 năm qua?! Thực kì quái... Nam Cung Vũ Họa khẽ liếc tiểu nữ nhân trong lòng một cách đầy khó hiểu.

Vận Phụng được một đôi tay khỏe mạnh đỡ lên thì có chút hoang mang. Thực ra là nàng quý có chút lâu nên đầu gối hơi tê chút thôi. Vậy mà A Minh lại kêu Nam Cung Vũ Họa tới đỡ nàng. Vài giây trôi qua, dựa trong lòng hắn một lúc thì Vận Phụng liền lấy lại được tinh thần. Khẽ vỗ lên bàn tay đang nắm cổ tay chính mình hai cái để trấn an hắn, vì nàng nghĩ hắn đang lo lắng cho nàng. Nhưng dù hắn thật sự lo lắng cho nàng thì ngay giờ phút này hắn cũng đâu có nhận ra. Đẩy khẽ người Nam Cung Vũ Họa ra, thoát khỏi cái ôm của hắn, Vận Phụng lấy lại trọng tâm đứng vững, lấy lại tinh thần chiến đấu, toàn thân nàng bỗng chốc tỏa ra một lớp hàn khí nhẹ nhàng. Nam Cung Vũ Họa lại được một phen giật mình, nàng vậy mà lại tỏa ra hàn khí nặng nề như vậy? Chẳng phải nói nàng là người yếu đuối thiện lương sao? Thực sự ngày càng kì quái. Mí tâm hắn khẽ chau, đáy mắt hắn xẹt qua một tia thích thú.

Thượng Quan Minh thấy Vận Phụng đã có thể đứng vững trở lại, lo lắng khẽ buông, y mới an tọa trên chiếc ghế đá bên cạnh, hừ lạnh một tiếng, đối Phụng hậu vẫn đang nửa đứng nửa quỳ kia lên giọng trách cứ:

-“ Nói! Chuyện này là như thế nào? ”

-“ Bẩm, là do công chúa dĩ hạ phạm thượng với hoàng hậu nương nương thừa hoàng thượng!! ” – Hạnh nhi lạnh lạnh lên tiếng thay Phụng hậu.

-“ Dĩ hạ phạm thượng?! ” – Phụng đế cau chặt mi tâm.

-“ Bẩm, là sáng nay, hoàng hậu tới thăm công chúa, công chúa không có ý thức tự giác mở lời thỉnh an hoàng hậu nương nương, còn lên giọng kiêu ngạo đối hoàng hậu nương nương. Hoàng hậu vì giận giữ nên phạt công chúa 20 vổ miêng thừa hoàng thượng.” – Hạnh nhi tự tin bẩm báo lại, vì nàng ta tin hoàng thượng sẽ đứng về phía hoàng hậu, nhưng nàng ta đã lầm.

Nghe Hạnh nhi cao giọng kể tội Vận Phụng như kể công, Phụng đế trong lòng càng thêm hừ lạnh. Nam Cung Vũ Họa đồng dạng lòng càng thêm sát ý. Thượng Quan Miên. Thượng Quan Mặc dù ngơ ngác mặt không biểu cảm nhưng trong lòng đang cười đi. Đám quan viên ở xa xa kia nghe cũng rất rõ, lòng càng thêm mặc niệm cho vị công chúa mới trở về này. Thật xui xẻo đi. Chọc ai không chọc lại chọc phải hoàng hậu, chọc phải Kim gia. Haya...

Nhân vật chính là Vận Phụng nàng đây vẫn im lặng, là nàng đang chờ đợi hoàng thượng sẽ giúp đỡ hay là đang tính toán cách trốn tội với hoàng hậu??

Mỗi người một tâm tư, mỗi người một suy đoán. Phụng đế âm trầm không rõ là vui hay giận nhìn Phụng hậu, phong phạm của người quyền uy lại toát ra:

-“ Nói, đã đánh bao nhiêu cái? ”

-“ Bẩm, nô tì mới trừng phạt nàng có 4 cái! ” – Hạnh nhi đắc ý kể công.

-“ Tốt! ” – Phụng đế như gầm lên – “ Người đâu, tới, kéo điều nô này xuống cát lười, chặt hai tay, đem xung quân kĩ cho trẫm!! ”

Hạnh nhi cả kinh, Phụng hậu cả kinh, đồng thời thất thanh đối Phụng đế kêu lớn:

-“ Hoàng thượng...!!! ”

Nhưng lời còn chưa thốt ra, Hạnh nhi liền bị hai tên lính kéo xuống tự bao giờ. Kim Ngọc Trân đứng lên tiếng cầu xin nhưng lại bị Thượng Quan Minh cướp lời:

-“ Ngươi cũng thật lớn mật! Bất kính với bề trên, đây là những gì Kim gia đã dạy bảo ngươi sao?! ”

Thượng Quan Miên, Thượng Quan Mặc đứng cạnh khẽ chấn động tâm trí. Ngay cả Kim Trục cùng quan lại đứng xa xa đã sớm cả kinh, nay càng thêm chấn động!! Bề trên là sao? Phụng đế vội vã kéo Vận Phụng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, lại đối Phụng hậu tiếp lời:

-“ Ngươi có biết nàng là ai không?! ” – một giọng điệu như ôn tồn giảng dạy đạo lí.

-“ Là... công chúa của Tiên đế!! ” – Kim Ngọc Trân không cam tâm đáp lời

-“ Đúng, nhưng nàng còn là gì của trẫm, ngươi biết không?! ” – vẫn là ôn tồn.

-“ Thần thiếp... không biết! ” – Phụng hậu nghi hoặc đáp.

-..... - Thượng Quan Minh im lặng.

Một khoảng lặng tới rợn người...

–“ Là hoàng tử của A Minh... “ – Vận Phụng lên tiếng sau một hồi câm lặng.

Hoàng tử??? Vậy có nghĩa là sao đây?! Kim Ngọc Trân vẫn chưa hiểu. Đồng dạng, tất cả những người có mặt tại đây đều không hiểu. Phụng đế nhìn Vận Phụng với ánh mắt hài lòng, rồi mới nhẹ nhàng lên tiếng giải thích:

–“ Phụng Quốc này là do Thượng Quan gia ta cai trị. Mà nàng là công chúa của Tiên đế, là công chúa của Thượng Quan gia ta, còn là nhất phẩm công chúa... “ – Phụng đế ngừng lại.

Vẫn chưa hiểu...

–“ Ngươi được gả vào Thượng Quan gia chúng ta thì phải biết rõ đạo lý “ kính trên nhường dưới “ đi?! Nay Khuynh Thiên công chúa còn là hoàng tử của trẫm. Ngươi nghĩ xem, Khuynh Thiên công chúa theo vai vế trong gia tộc thì nàng là lớn hơn trẫm hay nhỏ hơn trẫm đây? “

Đừng! Đừng!!! Toàn trường cùng vỡ lẽ.

–“ Tất nhiên, là nàng vai vế còn cao hơn trẫm. Vậy ngươi nghĩ, nàng cần phải thỉnh an ngươi sao? “

Dĩ nhiên là không cần!! Mà người cần thỉnh an còn là hoàng hậu kia!!!

–“ Còn chưa nói tới, Tiên đế còn trao cho Khuynh Thiên công chúa quyền nhiếp chính cùng trẫm, cũng chính là nói, Khuynh Thiên công chúa chính là... nhiếp chính công chúa!!

Đừng! Đừng!! Đừng... Nhiếp chính công chúa sao!?

–“ Ngươi nghĩ, ngươi có đủ khả năng để trừng phạt hay dạy dỗ nàng sao? “

Từng lời nói của Phụng đế, sự đều đều trong giọng điệu của y, nhẹ nhàng như vậy nhưng lại như giáng từng đòn chí mạng, từng tia sét ầm ầm vào tâm mỗi kẻ có mặt ở đây! Kim Ngọc Trân, Nam Cung Vũ Họa, Thượng Quan Miên, Thượng Quan Mạc, Kim Trục, Ngô Trọng, tất thấy quan viên cùng cung nô có mặt nơi này, mọi ánh mắt, mọi sự chú ý chỉ đều tập trung lên người của nàng, lên người Vận Phụng!!! Lời Phụng đế nói ra, rõ ràng như vậy, khẳng định cả quyền thế lẫn địa vị của vị Khuynh Thiên công chúa là to lớn như vậy! Kẻ nào không hiểu thì thực uống phí kiếp làm người đây...

#Airen.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Cô, Đừng Ngủ Nửa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Phụng hậu trong lòng càng thêm kinh hoàng, nào vận chuyển nhanh chóng tìm cách giảm tội. Một mẫu nghi thiên hạ mà ngay cả một đạo lý đơn giản như “ kính trên nhường dưới “ cũng không hiểu thì quá mất mặt rồi. Nay còn bị hoàng thượng gắn cùng mặt mũi Kim gia... Không ổn! Kim Ngọc Trân tâm căng cứng, đồng dạng Kim Trục đứng ngoài còn căng chặt hơn!!!

Trong lúc mọi người còn đang ngập trong hoang mang và kinh sợ, Thượng Quan Minh lại từ tốn lên tiếng đối Kim Ngọc Trân:

–“ Ngươi là mẫu nghi một nước, nên đáng tội gì đây? “

–“ Hoàng thượng! Là thần thiếp sai lầm lớn. Nhưng cũng là vì thần thiếp chưa biết rõ, người không biết không có tội, mong hoàng thượng khai ân! “ – Phụng hậu khẩn thiết cầu xin, hiện tại chỉ có thể lấy lui làm tiến, chịu cái nhục này.

Quả thực người không biết thì không có tội. Nàng ta vậy mà cũng dám viện cái lý do đấy để bao biện cho lòng dạ hẹp hòi của chính mình sao? Phụng đế không hài lòng mà hạ lệnh tiếp:

–“ Được, trẫm có thể khai ân, tội chết có thể miễn, tội sống khó tha. Thượng Quan gia tộc cũng có gia quy riêng. Ngươi đâu, tới, đưa hoàng hậu xuống phạt 20 đại bản!!! “

–“ Hoàng thượng! “ – Kim Ngọc Trân thất thanh kêu lớn.

Kim Trục nghe vậy liền nhanh chóng chạy tới quỳ rạp trước Phụng đế, gấp gáp cầu tình thay nữ nhi:

–“ Hoàng thượng, cầu người khai ân. Hoàng hậu cũng chỉ là thân nữ nhi sao chịu được 20 đại bản?! Nàng còn là mẫu nghi của Phụng Quốc ta, chịu khổ như vậy còn đâu mặt mũi của hoàng tộc, của một quốc gia!?!? Hoàng thượng, cầu suy xét lại!! “

Kim Trục dút lòi, ngoài cửa lại chạy lại một toán quan viên cùng quý theo lão tể tướng, dưới chân Phụng đế, nhất tâm một miệng cùng hô to “ cầu hoàng thượng suy xét! “. Trước tình cảnh như vậy, sắc mặt Thượng Quan Minh vẫn không hề thay đổi, nhưng nào ai biết được trong lòng y đang cười đến nở hoa đây! Haha~ Kim Trục a Kim Trục, cũng có ngày người lại lép vế trước hoàng thượng này đây. Từ ngày Phụng đế lên ngôi, tể tướng Kim Trục luôn tự phụ bản thân lão làm quan hai triều, phe cánh đông đảo, luôn không để hoàng thượng là y vào mặt. Nay vì mặt mũi Kim gia, vì đưa con gái yêu quý gây họa lớn mà cam bái hạ phong đây sao? Hahaa~. Nhưng dù muốn ra oai với lão hồ ly này cũng phải nhìn trước nhìn sau, bởi đồng thuyền cùng lão cũng toàn kẻ khó chơi. Hừ, lần này tuy không thể về vang lăm nhưng cũng khiến lão giảm bớt uy phong đi. Nghĩ tới vậy, Thượng Quan Minh lại có chút mất hứng, muốn kéo dài thời gian nhìn lão già kia chịu ủy khuất, liền làm ra vẻ bất đắc dĩ đối Vậ Phụng trưng cầu ý kiến:

-“ Hoàng tử, hay người quyết định đi... Dù gì cũng là hoàng hậu làm ra việc ngỗ nghịch với người... “

-..... – Vậ Phụng có chút im lặng

Lại một lần nữa, tất cả mọi sự chú ý đều dồn lên người Vậ Phụng. Lòng người nào người nấy cũng đều nghĩ rằng, lần này hoàng hậu chắc chắn sẽ thoát được một kiếp. Bởi vì ngày hôm qua họ đều đã được chứng kiến, sự lương thiện, ngây ngô của nàng khi đối với Thục phi. Nên định ninh rằng nàng sẽ lại tha cho hoàng hậu. Nhưng không, họ đã sai!!

Từ giây phút Kim Ngọc Trân để cái nô tì của nàng ta bạt tai nàng thì cũng chính là lúc, Vậ Phụng nàng cùng cái hoàng hậu kia đã phân rõ danh giới! Một khi đã phân rõ danh giới thì việc gì phải tha thứ cho kẻ đã tổn hại mình. Nàng ta tổn hại nàng được lần một thì sẽ có lần hai. Còn đối với Thục phi ngày hôm qua, Kim Diệp Trân cũng đâu có tổn hại gì nàng đâu đây?! Nhưng Kim Ngọc Trân này thì khác. Nàng ta đã dám có gan gây chuyện trước thì cũng phải nhận được hình phạt thích đáng!! Nghĩ tới đây, tâm Vậ Phụng trùng xuống, lườm hân khí tỏa ra càng thêm nặng nề. Nam Cung Vũ Họa có thể cảm nhận được, nàng đây là định ăn miếng trả miếng đi!!

Một ly trà tĩnh lặng trôi qua, một giọng nói ngọt ngào mềm mại nhưng không kém phần uy quyền vang lên:

-“ A Minh! Phế hậu, biếm lãnh cung! “

Đoàng! Đoàng!... là tiếng sét đánh ngang tai hay tiếng tâm can ai nổ vỡ!?

Thượng Quan Minh lóe lên một tia thụ sủng nhược kinh trong đáy mắt! Nàng là đang làm sao vậy?

Nam Cung Vũ Họa cười thầm trong lòng, vui sướng khi có người gặp họa.

Thượng Quan Miên, Thượng Quan Mạc chấn động tâm trí.

Bá quan tại đây, lòng như đê vỡ, trào nước. Có một cảm xúc gì đó đang dâng lên trong lòng họ. Là kinh sợ? Là kinh động? Một nữ nhân lương thiện, ngây ngô mới hôm qua thôi nay sao lại có thể nói ra lời nói như vậy? Ngực khí khiến người khiếp đảm, là phong phạm của nhà đế vương đi.

Vẫn là Thượng Quan Minh hồi thần đầu tiên, lên tiếng nghi hoặc:

-“ Hoàng tử, người đây là .....? “

-“ Thượng Quan Gia tộc có quy củ có nề nếp. Tiên đế Tiên hậu đều đã băng hà, Thượng Quan gia đây, bốn công chúa ta là lớn nhất! Đừng nói là chuyện thù thù cho hoàng tôn hoàng cháu, kể cả là sự hưu thê thì bốn công chúa cũng có một nửa quyền quyết định. Một thê tử không làm tròn bổn phận, hỗn xược với bề trên như vậy, người còn cần làm gì?! “

Vậ Phụng đánh thép, dùng cả danh xưng “ bốn công chúa “, càng tăng thêm sự cứng rắn trong giọng nói, từng câu từng chữ như dao nhọn, cứa từng nhát từng nhát vào tâm của những kẻ bề tôi nơi đây. Hừ, hoàng hậu thì sao? Cũng chỉ là con dâu của Thượng Quan gia thôi, mà Thượng Quan gia này thì chính là do nàng quyết định đây.

Không tốt! Tâm Phụng hậu, Kim Trục, Thượng Quan Mạc bỗng rung lên một hồi kêu báo động.

Thượng Quan Minh nghe Vậ Phụng hùng hổ tuyên cáo, lòng càng thêm nở hoa đi. Đây là nàng đang dùng uy quyền của gia tộc để giải quyết chứ không phải quyền lực của triều đình để giải quyết!! Thông minh, quả thực thông minh! Hừ, Kim gia đã từ lâu luôn kiêu căng, ngạo mạn khiến Phụng đế không thể hợp mặt rồi, nhưng bao năm qua vẫn là lực bất tòng tâm không thể trị được chúng. Nay Vậ Phụng trở lại, chưa tới hai ngày liền khiến Kim gia tự động suy giảm oai phong đây. Hừ, đã vậy thì y cũng phải làm cho tới rồi... Cao hứng trong tâm cũng không thể để lộ ra ngoài mặt được. Phụng đế già vờ tỏ vẻ khó hiểu, hỏi lại Vậ Phụng:

-“ Hoàng tử, người là muốn trẫm... hưu hoàng hậu sao? “

-“ A Minh, điều bốn công chúa muốn là người phải hưu đi cái thứ thê tử lòng dạ nhỏ mọn, tâm bất chính này. Nhưng vì người là hoàng đế một nước, dầu sau cũng không thể hưu chính thê nay đã là hoàng hậu kia được, nên chỉ còn cách phế hậu, biếm lãnh cung là thỏa đáng nhất thôi! “

Vậ Phụng vẫn giữ lấy phong phạm uy quyền của người đứng đầu gia tộc, từ tốn giải thích cùng Thượng Quan Minh. Phụng đế càng khoa trương hơn, giả vờ suy xét đắn đo, gương mặt ngày càng nhu hòa khiến người ta nghĩ rằng y là đang đồng ý với ý kiến của Vậ Phụng.

Thấy sự thỏa hiệp trên nét mặt của Phụng đế, Thượng Quan Mạc tâm càng bất an, không cam lòng, cấp bách bước lên khẩn thiết cầu tình:

-“ Phụ hoàng, cầu ngài niệm tình nhiều năm qua, không có công lao cũng có khổ lao vì phụ hoàng mà quản lý an thỏa hậu cung, cũng chưa từng làm ra sai

làm gì to lớn. Cầu hoàng cô rộng lượng khai ân, mẫu hậu lần này không thấu đáo, lỡ chọc giận hoàng cô! “

–“Người lên tiếng là ai? “ – Vận Phụng lạnh nhạt lên tiếng.

–“Hoàng chất là nhị hoàng tử - Thượng Quan Mạc! “ – Thượng Quan Mạc cung kính đáp.

–“Ngươi là mang họ Thượng Quan, mà hôm nay bỗng công chúa chính là người bị khi dễ, mà ngươi lại đứng ra xin xỏ cho cái người họ Kim kia? Khuyết tay hướng ra ngoài cũng thật dài đi!!! “ – Vận Phụng nằng là cố ý phân biệt đây, là cố tình chọc tức cái Kim gia đang quỳ gối kia.

–“Hoàng cô, mẫu hậu dù gì cũng là thân sinh của hoàng chất! Tình mẫu tử sao có thể nói cắt là đứt?!” – Thượng Quan Mạc cố nén ủy khuất, cung cung kính kính cùng nằng đàm luận.

–“Được! Vậy ngươi nói, bỗng công chúa vì sao phải tha thứ cho mẫu hậu của người đây? “

–“Hoàng cô, dù sao đây cũng là lần đầu tiên phạm lỗi làm lớn như vậy của mẫu hậu. Mẫu hậu vốn là người đoan trang, chi thư đạt lễ. Có thể lần này là do mẫu hậu bị người khác có ác tâm xúi giục nên mới làm ra sai lầm như vậy. Hoàng cô mới trở về chưa tiếp xúc nhiều với mẫu hậu, nên có phần chưa rõ, kính xin hoàng cô khai ân lần này!! “

Thượng Quan Mạc mặt ngoài là tao nhã cầu xin, lời nói là lí lẽ sáng ngời, nhưng trong bụng lại là một bờ ủy khuất. Phải chịu đựng, phải chịu đựng! Thượng Quan Mạc vội cúi gằm mặt xuống như thể là chân thành cầu khẩn nhưng thật ra là muốn che giấu đi tia thị huyết trong ánh mắt. Thượng Quan Vận Phụng, rồi sẽ có một ngày ta nắm lấy ngươi trong tay!

Vận Phụng nghe y giải thích cũng chẳng mấy may gì, chỉ hờ hững buông ra một câu: “thế sao? “

Thượng Quan Minh từ nãy giờ đều là một bên ngồi xem Vận Phụng “ xử án “, một bụng đã nở không biết bao nhiêu hoa, vừa nghe được nằng buông câu hờ hững, tâm càng thêm cao hứng tỏ mồm: nằng đây là muốn tha hay không muốn tha đây?

Nghĩ còn chưa xong, thì một thanh âm của nam nhân khác lại vang lên:

–“Cầu hoàng cô khai ân cho mẫu hậu, chất nhi cũng tin tưởng rằng là có kẻ ác tâm xúi giục mẫu hậu!” – Thượng Quan Miên điềm đạm lên tiếng.

–“Người lên tiếng là ai? “

–“Hoàng chất là đại hoàng tử - Thượng Quan Miên! “

–“Ngươi cũng họ Thượng Quan mà cũng đi cầu tình cho Kim gia? “

–“Không giấu gì hoàng cô, mẫu hậu là ti muội trong nhà của mẫu phi chất nhi. Theo vai về đẳng ngoại, thì mẫu hậu cũng là di ruột của chất nhi, nên chất nhi tin tưởng sự đoan trang, thấu tình đạt lí của mẫu hậu! “

Cái thân thế của hai vị hoàng tử này Vận Phụng đều được Thu nhi kể cho nghe rồi nha, cả về sự đấu đá giữa hai phe cũng nghe rồi. Hừ! Nể tình cái “tình thân “ của mấy người, hôm nay nằng liền tha đi, nhưng không có nghĩa là lần sau nằng cũng sẽ tha... Bất đắc dĩ, Vận Phụng lại đối Thượng Quan Minh trưng cầu ý kiến:

–“A Minh, bọn hần nói là thật chứ? Ngươi có nghĩ là hoàng hậu bị kẻ khác xúi giục không? “

Đây là nằng đang muốn tha cho Kim gia sao? Thượng Quan Minh thâm suy tính lợi hại, hiện tại y vẫn cần có Kim gia để chống đỡ. Nếu vậy liền khai ân cho họ một lần đi. Dù sao, sau này lần chắc họ cũng sợ có chút kiêng dè vài phần đi. Hoàng thượng như hần cũng lấy lại được một chút uy phong rồi đây! Haha~ ...

–“Hoàng tử... Chuyện này... đây cũng là lần đầu hoàng hậu mắc sai lầm lớn! Tính toán khổ lao của nằng ta bao năm trong hậu cung thì thôi, bỏ qua lần này đi... “ – Phụng đế dùng giọng chân thành tha thứ, nhưng trong lòng y là bao tiếc hận, không thể một lần liền diệt sạch Kim gia đi.

Nghe hoàng thượng đã nhẹ lời tha thứ, tâm Kim gia đang căng cứng liền buông lỏng thở phào, nhưng kẻ đang quỳ thì vẫn là quỳ, chờ đợi phán quyết cuối cùng từ vị Khuynh Thiên công chúa kia. Tình hình đã rõ ràng như vậy, vận sự đều nằm trong tay nằng. Vận Phụng tỏ ra im lặng một chút mới lên tiếng:

–“Được rồi! Phụng quốc này của A Minh thì A Minh mới là lớn nhất! Bỗng công chúa không can dự!“ – Ngừng một chút, nằng lại thay đổi giọng điệu miễn mại sang uy hiếp giăng đe đối Phụng hậu – “Còn hoàng hậu – Kim Ngọc Trân, lần này bỗng công chúa không tính toán với ngươi, nhưng nếu có lần sau thì đừng hỏi vì sao lãnh cung lại lạnh lẽo như thế!!! Hừ. “ – Vận Phụng hừ lạnh một tiếng rồi mới lên tiếng cho người đứng dậy.

Một đám quan lại, cùng một bị hoàng hậu và hai vị hoàng tử đồng loạt khom người, hô to “tạ ơn công chúa, tạ ơn hoàng thượng! “.

Thượng Quan Minh không nói gì, chỉ nhẹ phát tay áo ý bảo tất cả đều lui. Nhưng người còn chưa kịp lui thì giọng nói đanh thép của Vận Phụng lại một lần nữa vang lên:

–“Chậm đã! Bỗng công chúa nghe ra được có rất nhiều triều thần đang có mặt ở đây phải không? “

-..... - không một tiếng trả lời!

-“ Hừ, các ngươi cũng thật to gan! Dám bước chân tới hậu cung của hoàng đế?? Như vậy còn ra cái thể thống gì nữa?! “ – Giọng điệu nàng lộ ra vẻ căm ghét!

“ Rầm, rầm, rầm “ – là tiếng đầu gối chạm đất ầm vang, nối theo sau lại là những tiếng cầu van:

-“ Công chúa bớt giận, công chúa bớt giận!! “

-“ Chúng thần là lo lắng cho công chúa! “

-“ Đúng, là lo lắng cho công chúa nên mới vội vàng tới theo!”...

-... (bla bla) ...

Triều thần kẻ nào kẻ nấy đều vội vã quỳ sụp xuống! Quả thực hậu cung của hoàng đế không phải nơi mà thần tử có thể ra vào nha... Đó là tội chết đây!!

Thượng Quan Minh nghe Vận Phụng nổi giận vì vấn đề này thì có chút buồn cười trong lòng. Thật ra là y cố ý để đám thần tử này đi theo. Vì y muốn, ngày hôm nay một lần cuối cùng khẳng định địa vị và quyền lực của nàng trước mặt bá quan văn võ để họ hiểu được nàng ở vị trí nào trong cái Phụng Quốc này. Chỉ có như thế thì mới không có kẻ nào dám khi dễ nàng trong hoàng cung này. Như vậy nàng sẽ sống thoải mái hơn. Thiên aa~, nàng đây là đang lo lắng cho thanh danh của hoàng đế này sao?! Thực đáng yêu mà...

Thượng Quan Minh nghĩ gì, Vận Phụng không biết nên nàng cũng nổi giận với đám thần tử xấu số kia thôi. Thượng Quan Minh thấy nàng muốn xử trí đám thần tử thì lên tiếng giải vây:

-“ Được rồi, hoàng tử! Trẫm sẽ trừng phạt họ sau, ngươi không cần nhọc lòng lo lắng như vậy... “

Vận Phụng nghe giọng điệu Phụng đế vẫn bình thản thì cũng xuôi đi vài phần, đành lớn tiếng cho tất cả “ lui ra “. Ngay cả đối Phụng đế cũng không khách sáo liền đuổi khách:

-“ A Minh, ta mệt, ngươi về đi! “

#Airen.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Cô, Đứng Ngủ Nửa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

~ Lộ An cung ~. ~

Vận Phụng sau một trận não đầy sung sướng, không hề luyến tiếc đuổi khách, liền tự mình quay người, chậm rãi mải mải đường về phòng. Một ly trà sau đó, thì Thu nhi cũng trở lại, nhìn thấy Vận Phụng cao hứng lần qua lần lại trên giường, tâm mới an lòng. Khi bị kéo xuống, Thu nhi đã lo sợ bao nhiêu cho vị chủ tử này. Nàng vừa trở về, sao có thể chống đỡ được một mình sự âm hiểm của hậu cung. Lúc đó Thu nhi đã đánh ngất hai cung nữ kéo nàng ta đi, vội vã chạy trở lại thì đã thấy được hoàng thượng đã tới nên cũng âm thầm lui ra. Nay trở lại rồi, nhìn công chúa không sao, tâm Thu nhi cũng có chút vui mừng:

-“ Công chúa!! “ – Thu nhi kêu nàng.

Vận Phụng nghe được giọng nói quen thuộc liền ngồi bật dậy, ngọc thủ quơ quơ trong không trung để tìm kiếm thân ảnh nhỏ gầy ấy:

-“ Thu nhi, em về rồi!? Em có bị đau không!? “ – Vận Phụng lo lắng.

-“ Nô tì không sao! Công chúa đừng lo lắng!! “ – Thu nhi vừa đáp vừa nhanh nhẹn chạy lại, đỡ lấy đôi tay nàng đang quơ loạn trên không kia.

-“ Thu nhi, em bị đánh còn đau không? “ – Vận Phụng không tin, càng áy náy hơn vì Thu nhi là vì nàng mà bị phạt đòn.

-“ Nô tì không sao. Thật đấy! Lúc nãy nô tì đã đánh ngất hai ả cung nữ kia rồi chạy về đây. Nhưng khi về tới thì đã thấy hoàng thượng tới rồi nên đành lui xuống thôi. Công chúa, ngài không cần lo lắng!!” – Thu nhi gọn gàng giải thích, trong lòng xẹt qua một dòng nước ấm áp.

Một người chủ tử cao quý như vậy, lại đi lo lắng cho một nô tì nhỏ bé như nàng ta đây. Quả thực là hiếm có! Cảm giác ấm áp ấy cứ bao trùm lấy cả con tim Thu nhi. Thu nhi nắm càng chặt thêm đôi bàn tay bạch ngọc ấy. Đôi bàn tay của tình cảm, của tình thương...

-“ Công chúa, ngài đói không? Cũng tới giờ dùng ngọc thiện rồi.. (tợ: ngọc thiện = bữa trưa nè). “ – Thu nhi ân cần quan tâm

-“ Không đói! Ta giờ có chút mệt rồi... “ – Vận Phụng lắc đầu quày quẩy.

-“ Vậy công chúa muốn ngủ sao? Để nô tì hầu hạ ngài! “

-“ Ân! Ta đi ngủ, em trông chừng cho ta đi. À mà, em giúp ta thường cho tiểu cung nữ sáng nay đi. Ta cũng cần cảm tạ nàng ta.. “

-“ Ân, Thu nhi nhớ rồi! Công chúa, ngài mau nghỉ ngơi!”

Thu nhi cung kính đối Vận Phụng, cúi gầy, cúi lóp y phục ngoài, tháo xuống mảnh lụa trắng, đỡ nàng nằm xuống giường, kéo chăn cho nàng, buông xuống lớp màn lụa. Trước khi rời đi, Thu nhi nhẹ nhìn Vận Phụng đang say ngủ lần cuối, đẩy lòng tự thân, vì sao một tiểu nữ nhi chân chất, đơn thuần như nàng, lại được sinh ra trong Thượng Quan gia này? (tợ: ý là vì sao Vận Phụng lại sinh ra trong hoàng tộc)

~. ~ phủ Trần Lạc vương ~. ~

Nam Cung Vũ Họa một thân bạch y mỏng manh, ba ngàn sợi tóc thông xuống vô lối vô hàng. Hắn ngồi đấy, cứ mãi ngơ ngẩn trong thư phòng, ung mầu ngơ ngác dán chặt lên bàn tay chính mình đang giờ trước mặt. Bàn tay nàng, là bàn tay đã chạm vào da thịt nàng... Cái cảm giác man mát, mềm mại đó... Cái cảm giác không chân thật, nhưng lại khiến người đã đụng qua liền muốn lún xuống. Nam Cung Vũ Họa hẳn xưa nay nổi tiếng thị huyết, vô tình, luôn đối với nữ nhân là lãnh liệt cùng chán ghét. Hắn chán ghét cái thứ hương hương phấn phấn, những thứ dung tục giả tạo của đám nữ nhân kia. Nhưng nàng lại khác! Nàng là... giống với .... nẫu thân ... Hơi thở cao quý ấy, phong phạm của nhà đế vương, còn có ... Có một khí chất rất khác tại nơi nàng! Là sự cao ngạo của kẻ nắm quyền thực thụ sao?

Nam Cung Vũ Họa đang miên man trong những suy tư, thì từ ngoài cửa thư phòng lại có thêm người bước vào. Người tới là một thiếu niên chưa qua tập quán (tợ: tập quán = 20 tuổi). Y một thân lục y móm móm đầy sức sống, từng cái giờ tay nhấc chân đều là phóng khoáng, tiêu điều. Hơn ngàn sợi tóc đen mượt được vấn thấp phía sau, bên hông đeo miếng ngọc bội chứng minh thân phận hoàng tử. Thượng Quan Mộ cao hứng bước tới, mắt cười miệng cười, cả thân người đều là một nét cười phong lưu, y như hoa hoa công tử. Thấy Nam Cung Vũ Họa còn ngẩn ngơ trên ghế, y có chút kinh ngạc mà buông lời chê chọc:

-“ Biểu ca!! Mộ nhi tới, mà biểu ca cũng không thèm để ý tới ta luôn sao? Xem ra mặt mũi của ta cũng thật thấp quá, không vào nổi mắt biểu ca đi... “

Nam Cung Vũ Họa khẽ liếc ung mầu sắc lạnh hướng Thượng Quan Mộ, giọng điệu lạnh nhạt đáp:

-“ Tam hoàng tử thật có nhả hứng tới phủ Trần Lạc vương ta đi! Hay là tam hoàng tử lại muốn thu nạp tiểu cô nương nào sao? Để bản thái tử giúp người thông báo một tiếng với Từ Ngọc?! “

Nghe tới cái tên “ Từ Ngọc “, Thượng Quan Mộ bất chợt rung mình. Nam Cung Vũ Họa coi như người giỏi, lần nào cũng lấy Ngọc Nhi ra đe dọa ta. Hừ! Ta hận, hận chết người!! Dù trong lòng có gào thét ra sao nhưng ngoài mặt Thượng Quan Mộ lại nở nụ cười hòa ái, đối Nam Cung Vũ Họa đầy thâm tình:

-“ Biểu ca... Ta chỉ đồn chút thôi nhaa! Người đừng để bụng! hi hi... Biểu ca, người đại nhân đại lượng đừng chấp một tiểu hài tử như ta nhaa. Người biết Mộ nhi rất nghe lời người nhaa.. hi hi! “

-“ Nói đi! Hôm nay tới là muốn gì? “ – Nam Cung Vũ Họa lười vòng vo cùng tên này, nên đi thẳng vào vấn đề.

-“ Biểu ca, lúc này ở Hiền Tâm cung, ta cùng mẫu phi đã nghe Tú nhi kể về chuyện lúc này nha! Hahah~. Ta là thật cao hứng muốn tới cùng người chia vui đây!! “

Thượng Quan Mộ quả thực cao hứng, lệ tay lệ chân chạy tới bên Nam Cung Vũ Họa, vỗ vỗ vai hắn đầy tự hào. Làm sao lại không tự hào đi? Có một vị hoàng cô uy nghi lẫm liệt, quyền lực cùng địa vị lớn như vậy mà không tự hào thì đúng là óc heo. Nếu vị hoàng cô kia là người thấu tình đạt lý, chắc chắn sẽ có thể cùng bọn hắn một thuyền. Mà như vậy thì bọn hắn còn cần sợ ai hãm hại sao?! Hahaa ~ Hoàng cô vạn tuế! À không phải là tiểu hoàng cô vạn tuế đi!! Tâm Thượng Quan Mộ quả thực cao hứng, ngay cả trên mặt y cũng viết rõ ba từ “ quá cao hứng “ mà.

Nam Cung Vũ Họa thấy biểu đệ đệ mà như thân đệ đệ của chính mình vui vẻ như vậy, bực môi cũng cong lên một nụ cười nhẹ. Nam Cung Vũ Họa và Thượng Quan Mộ là cùng nhau lớn lên trong vòng tay của Hiền phi suốt 10 năm. Ngô Liễu tuy là yếu nhược nhưng ngày đó vẫn là có chút sức khỏe hơn bây giờ. Cho tới tận bây giờ, Nam Cung Vũ Họa vẫn cảm nhận được, Hiền phi là yêu thương hắn còn hơn cả Thượng Quan Mộ. Tuy cũng đã có mấy lần nghi ngờ mục đích của nàng ta, nhưng hắn lại không hề điều tra ra được điều gì. Ngày qua ngày, hắn mới dám chắc và mở lòng đón nhận Hiền phi. Cho tới năm đó, cũng vì chút sơ sót nên hắn mới bị Phượng đế đẩy đi biên quan. Cứ tưởng rằng phải lạnh lẽo nơi đó một mình suốt phần đời còn lại, nhưng thật không ngờ là vị biểu đệ này của hắn cũng thật phiền phức đi. Nam Cung Vũ Họa đến biên quan, mỗi tháng đều nhận được một lá thư của Thượng Quan Mộ đưa tới. Có lúc là kể về những sự việc trong hoàng cung, có lúc là cùng hắn tâm tình, lại có lúc là khoe khoang với hắn những thành tích, lại có những lúc trên giấy thư chỉ vồn vện vài chữ: “ Lười quá, thôi khỏi viết đi! “ ..... Quả thực dở khóc dở cười mà. Cũng từ những lá thư ấy, mà Nam Cung Vũ Họa cũng dần đón nhận luôn cả Thượng Quan Mộ, coi y như là thân đệ chính mình mà che chở.

Thoát ra khỏi dòng kí ức, Nam Cung Vũ Họa lại liếc nhìn vị biểu đệ đang cười ha hả sáng khoái trước mặt, lên giọng tiếu nữu:

-“ Thật tiếc, là người lại không có cơ hội được ở đó để chứng kiến! Quả thực là một màn kịch rất kịch tính!! ... “

Vừa nói, hắn lại vừa nhớ đến hình ảnh cuồng ngạo của nàng khi đó! Một cái cuồng ngông ngạo ngễ, mạnh mẽ quyết liệt. Nàng thật sự là nữ nhân sao?!

Thượng Quan Mộ nghe hắn nói thì có chút không cam lòng:

-“ Hừ. Cả hai lần đều không được xem. Ta thực muốn đi đến nhìn vị hoàng cô kia là người ra sao nha? Nàng trong lòng ta bây giờ chẳng khác nào thần tiên đi!! “ – Thượng Quan Mộ không e dè thể hiện sự ngưỡng mộ trong ánh mắt khi nhắc tới Vận Phụng.

-“ Chắc! Nay mai thôi liền có thể gặp rồi! “ – Nam Cung Vũ Họa nhàn nhạt đáp.

Dù ngoài mặt là sự lạnh nhạt nhưng trong tâm hắn lại lóe lên một tia hứng thú.

Đồng dạng từ tận sâu đáy tâm hai nam nhân đều là sự mong chờ ngày diện kiến vị tiểu hoàng cô đây.

Một ngày dài trôi qua, Lộ An cung vẫn là sự yên tĩnh.

Nhưng ở Phụng Nghi cung, lại là một ngày ồn ào với tiếng khóc thất thanh của Phụng Hậu. Cả một ngày dài, Thượng Quan Mặc lại lưu lại bên cạnh nàng ta để an ủi. Thật nhức đầu mà.

Ngay cả Bích Diệp cung, lại là một hồi âm thanh “ choang choang “ thanh thúy quen thuộc. Thượng Quan Miên đồng dạng cả một ngày phải bồi bên cạnh Kim Diệp Trân. Thật phiền phức đi.

Cũng sao quên được người cao hứng nhất của hôm nay – Phụng đế! Y ngồi trong Tàng Thư các phê duyệt tấu chương mà khóe môi luôn thấp thoáng một nụ cười thỏa mãn.

Lại thêm một ngày trôi qua. Lại thêm ngàn vạn biến động. Từ hậu cung tới triều đình, từ địa vị cho tới quyền lực. Hậu cung xáo trộn tìm đường sống. Thần tử bất nháo tìm thuyền theo. Động trời tới nỗi con dân càng thêm lục tục háo hức muốn diện thánh vị Khuyết Thiên công chúa này đi. Có kẻ vui sướng thì cũng có kẻ ngậm hận.

#PS: xin thể có các bạn đọc giả! vào mỗi chủ nhật bốn tác giả sẽ viết liền 4-5 chap luôn! Ơw.O ~

#Airen.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Cô, Đừng Ngủ Nửa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Sáng hôm sau, sau khi buổi triều kết thúc sớm, Phụng đế truyền lời triệu kiến ba vị hoàng tử cùng thế tử tới Tàng Thư Các. Cả bốn người đều thần nhiên nhận lệnh, lòng không chút hoang mang mà ngược lại còn là mong chờ cùng hào hứng. Vì trong lòng ai nấy đều đã có sẵn câu trả lời về hành động này của Phụng đế. Còn gì nữa ngoài việc tới diện thánh vị hoàng cô – Khuyết Thiên công chúa đây!? Cơ hội đến, không nắm bắt mới là kẻ ngu ngốc.

~. ~ Tàng Thư Các ~. ~

Phụng đế vận hoàng bào, cao cao tại thượng ngồi sau long án, ung mầu vẫn chăm chăm nhìn tấu chương.

Bốn vị thiếu nữ nam biết ý, từ khi bước vào cũng chỉ giữ im lặng, chờ đợi Phụng đế lên tiếng. Bên phải là Thượng Quan Miên cùng Thượng Quan Mặc nhàn nhã thưởng trà. Bên trái là Nam Cung Vũ Họa cùng Thượng Quan Mộ trao đổi lẫn nhau qua ánh mắt. Một cảnh tượng thực đi! (=.=)

Một nửa nén hương trôi qua, cuối cùng Phụng đế cũng gấp vào quyển tấu chương, lia ánh mắt về phía dưới, thanh âm đều đều vang lên:

-“ Các người tới hết rồi sao? “

-“ Ân, phụ hoàng! “ – Thượng Quan Mộ rạng rỡ đáp

Phụng đế nhìn bốn cái hậu bối tài năng đầy người của chính mình, chợt nhíu nhẹ đôi mày rậm

-“ Hừ? My nhi chưa tới sao? “

-“ Phụ hoàng có gọi cả hoàng muội sao? “ – Thượng Quan Mặc có chút không biết gì.

-“ Khương công công? .... “ – Phụng đế kiên nhẫn liếc hỏi lão công công.

-“ Bẩm, lúc này lão nô không tìm thấy công chúa. Để giờ lão nô đi truyền lời lại. “ – Khương công công ừ ừ đáp rồi lập tức đi ngay.

Nhưng trong lòng lão thật ủy khuất nha. Là hoàng thượng lúc sáng vốn không hề có cho truyền tiểu công chúa nha. Huhu ~ thân già lão thật cực khổ mà... Khóc cũng chỉ trong lòng thôi, vẫn phải đi tìm vị công chúa ngang ngành kia ngay.

Thấy bóng Khương công công đã khuất, Thượng Quan Mặc lập tức chớp thời cơ, đối Phượng đế lo lắng hỏi:

-“ Phụ hoàng! Nhi thần nghe nói đêm qua có thích khách lên vào Tàng Thư Các của ngài? Nhi thần lo lắng!!! “ – Thượng Quan Mặc nghiêm túc hỏi han như thể y thực sự đang rất lo lắng cho vị lão cha kia.

-“ Thích khách? “ – Phượng đế không hiểu hỏi lại.

Y đã ở Tàng Thư Các cả đêm hôm qua, sao lại không hề gặp thích khách đi! Đây là có chuyện gì?

-“ Phụ hoàng, nghe nói tên thích khách đó rất to gan, đã tự ý xông vào Tàng Thư Các, hạ hương mê cho toàn bộ thị vệ, còn mặc bạch y, còn mang mũ sa mành lụa dài, rất quý dị, kẻ đó rất hiền ngang ra vào... Phụ hoàng, ngài không có bị sao chứ? “ – Thượng Quan Miên không kém, từ tốn kể lại, nhưng trên mặt lại mang nét trầm tĩnh hơn nhị hoàng tử.

Thượng Quan Mộ cùng Nam Cung Vũ Họa nghe vậy, bất giác trao đổi lẫn nhau bằng ánh mắt sắc lẹm.

Còn Phượng đế khi nghe Thượng Quan Miên kể lại thì có chút ngần ngừ. Thích khách vận y phục trắng? Còn mang mũ sa mành lụa dài? Thiên a~, cái thích khách này, quả thực là đêm qua có tới đây... Haizz, thờ lòng một tiếng bất đắc dĩ, Thượng Quan Minh không vòng vo liền đáp:

-“ Thích khách gì chứ? Là hoàng cô của các người chứ đâu. “

-“ Hoàng cô? “ – Miên/Mặc đồng thời thất thanh.

-“ Đêm hôm khuya khoắt như vậy, nàng tới chỗ hoàng thúc làm gì nha? “ – Nam Cung Vũ Họa có chút cao giọng đầy hứng thú, nhưng tận đáy lòng lại có chút không thoải mái vì hành động của nàng.

Đồng loạt cả tám mắt đều tập trung về phía Thượng Quan Minh đang day day trán, chờ đợi một đáp án...

-“ Hoàng cô của các người tới chỗ trẫm, là để .... ăn cơm! “

Ăn cơm? Cái gì cơ? Đến ăn cơm????! Hoàng! Kinh hoàng! Quá kinh khủng... Nàng có bình thường không vậy?

Phượng đế không đáp, chỉ lẳng lặng nhắm mắt dưỡng thần, nhớ lại mọi chuyện đã xảy ra đêm qua.

~~~~~

Thượng Quan Minh đang ngồi một mình trong Tàng Thư Các phê tấu như một thói quen. Tấu hôm đấy đặc biệt nhiều nên y phải thức gần tới nửa đêm. Khi quyển tấu cuối cùng được gấp vào, Thượng Quan Minh khẽ giọng hỏi Khương công công đang hầu bên cạnh:

-“ Đã giờ nào rồi? “

-“ Bẩm, đã gần nửa đêm rồi thưa hoàng thượng! “ – Khương công công vẫn cung kính đáp.

-“ Được rồi. Người lui xuống nghỉ ngơi đi. “

-“ Thần cáo lui. “

Khương công công vừa lui ra, Phượng đế mới thoải mái xoay xoay cái vai mệt mỏi. Đương tính toán trở về tẩm cung nghỉ ngơi thì bỗng của cánh cửa Tàng Thư Các một lần nữa bật mở mạnh mẽ “ Kạch “. Một luồng gió đêm lạnh lẽo ập vào. Thượng Quan Minh cả kinh trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn như mặt nước tĩnh lặng. Có người tới! Hộ vệ ngoài các tại sao lại không có động tĩnh gì?

Thượng Quan Minh khẽ nhủ mi tâm, liền nhìn thấy một thân ảnh bạch y từ bên ngoài nhẹ nhàng bước vào. Là nữ tử? Nàng vận một bộ nội y trắng mỏng manh, tỏa ra một khí chất trong trẻo, mộc mạc (tị - - dễ bồn tắc giải thích chút. Người cổ đại ý, mặc quần áo theo thứ tự: áo lót = áo lót của mình này, còn nội y = một lớp áo vải lụa siêu mỏng manh, đa phần thường là màu trắng thôi, rồi mới mặc tiếp tới trung y, ngoại y, ngoại bào. Các gái từng tưởng lầm áo lót = nội y nhá<~). Trên đầu đội một chiếc mũ sa mành lụa dài, phủ tới qua ngực, che đi cả khuôn mặt. Khiến Phượng đế có chút hoài nghi, nàng là ai? Đến đây để làm gì? Hộ vệ đâu? Đang trong cơn hoang mang không rõ, bỗng một giọng nói mềm mại ngọt ngào đầy quen thuộc lại vang lên, phá vỡ bầu không khí quý dị này:

-“ A Minh ... “ – Vận Phụng ừ ừ kêu y.

-“ Hoàng tỷ? “ – Thượng Quan Minh kinh hách.

-“ Ân, là ta đây! “

-“ Hoàng tỷ, người tới đây làm gì? Đêm đã khuya rồi? “ – Thượng Quan Minh càng thêm hoang mang.

-“Ta .... Ta .... Đối .... “ – Vận Phụng ủ rũ bước tới gần Thượng Quan Minh.

-“Hả? người đối? Sao không kêu Thu nhi đi kêu ngự thiện phòng làm đồ ăn? “ – Thượng Quan Minh, ngàn lần vạn lần không thể ngờ rằng, nàng tới chỗ y giờ này là vì ... đối?!!

-“Thu nhi, ngủ rồi! Ta không muốn phiền em ấy!! “ – Vận Phụng vừa nói, vừa ngồi sụp xuống trước long áng.

-“Vậy là người mới nửa đêm chạy tới phiền trẫm? “ – Phụng đế hết nói nổi.

-“Không phải không phải! Ta là muốn đi ngự thiện phòng tìm đồ ăn, nhưng đi mãi mà không tìm thấy, lại lạc tới đây, thấy người ở đây nên mới vào... “ – Vận Phụng cất lực giải thích.

-“Người tới, vì sao hộ vệ bên ngoài không vào báo...? “

-“Cái đó... là vì... ta lỡ... làm đồ lộ mê được thôi nhá.. Lúc đi qua đây, ta có va phải một cái chậu cây, lộ mê được bị lăn ra, lúc đó còn có gió nữa, lại thuận chiều, thổi ngay về phía này... nên... bọn họ .... Ngủ hết rồi! “ – Vận Phụng áp ứng giải thích như đứa trẻ đang thú nhận tội lỗi của chính mình.

Phụng đế thật sự không còn lời nào để nói, y chỉ thờ dài rồi lại thờ dài ngán ngẫm, nhìn vị hoàng tử đang ngồi đối diện bên kia long áng. Nàng quả thực quá đơn thuần đi? Nhìn tới cái mũ sa mành lụa rộng trên đầu nàng, rồi lại lướt qua bộ nội y mỏng manh trên người nàng. Hít một ngụm khí lớn, Phụng đế lấy lại khí độ, ân cần hỏi:

-“Sao phải đội mũ sa mành như vậy? Mặc mỏng manh như vậy, không sợ lạnh sao? “

-“Không có! Vì không có Thu nhi, nên ta phải tự nhìn ngó mà tìm đường thôi. Với lại nơi đây cũng đâu có lạnh bằng Tiên Linh Sơn đâu nha! “ – thực sự là nàng không có sao mà.

Vận Phụng lắc đầu lia lịa, những mảnh lụa trên sa mũ lại rung rinh theo, ẩn hiện lộ ra đôi mắt to lay láy đen huyền kia. Phụng đế một phút lại ngây người... Dù đã nhìn một, hai lần rồi, nhưng vẫn là không thể kiểm soát được tâm tình khi lại nhìn thấy nó! Thượng Quan Minh lại một lần nữa lòng mềm nhũn, bản chất của một đáng nam nhân lại nổi lên, muốn ôm lấy nàng, muốn che chở bảo bọc nàng. Nhưng, y biết chính mình không được phép làm như vậy. Chắc, nhìn thấy nàng vui vẻ, cũng là một thú vui tao nhã của y đi. Châm chậm giúp giúp nàng gỡ xuống mũ sa, kín đáo ngắm nhìn nàng trong giây lát. Gương mặt xinh đẹp ấy, mái tóc dài thả xuống một suốt mềm, sự tinh anh trong ánh mắt, tất cả của nàng đều rất thu hút... Tại sao? Tại sao nàng lại là hoàng tử của trẫm?

Nhìn quanh thư phòng của chính mình, rồi cất bước đi đến bàn trà bên cạnh, Thượng Quan Minh bê tới cho nàng một siêu canh nhỏ, y cẩn thận kiểm tra nhiệt độ của canh trong siêu, vẫn đủ ấm. Đưa tới cho Vận Phụng, Thượng Quan Minh dịu dàng nói:

-“Được rồi, đây là canh hoa đào hầm nấm trẫm thích, hoàng tử người nếm thử đi.”

Vận Phụng không nói không rằng, ôm cả siêu canh uống một ngụm hết sạch. “ ực, ực, ... hà!!!! “ Nhìn nàng đáng yêu như vậy, chẳng có chút gì là phong phạm của vị “khuynh Thiên công chúa “ lúc sáng đi. Ha~, Phụng đế kìm không nổi khóe môi nhếch lên một nụ cười sùng nịnh. Một nụ cười của giai nhân, giang sơn liệu có sánh bằng?

Vận Phụng uống no đủ, mới như sực nhớ ra điều gì, lại đối Thượng Quan Minh hỏi:

-“A Minh, bao giờ ta mới được xuất cung? “ – nàng là đang năn nỉ đi, người dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, mặc dù dưới mái hiên này, thì nàng chính là to nhất đấy. Hắc hắc!

-“Trẫm nói rồi, khi nào hoàng tử gặp mặt các vị hoàng chất của người xong thì trẫm sẽ để họ hộ tống người ra xuất cung. “ – Thượng Quan Minh không nóng không lạnh nhắc lại.

-“Vậy thì ngày mai liền gặp đi! “ – Vận Phụng hấp tấp đáp.

-“Được! Vậy sáng mai liền gặp... “

-“Gặp xong liền xuất cung, được không? “ – nũng, nàng là đang nũng đi!!!!

-“Sao lại gấp gáp như thế?! “ – Phụng đế nhường mày.

-“Ta thực sự là tò mò mà ..... “

-.....

Cứ như vậy, nàng cùng y nói chuyện tới quá canh một, nàng mới chịu nghe lời y đi nghỉ ngơi đây. Chắc!

#Airen.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Cô, Đùng Ngủ Nửa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22

Thoát khỏi dòng kí ức đêm qua, quay trở lại với thực tại, Phụng ế nhẹ liếc nhìn bốn hậu bối mỗi người một vẻ dưới kia, như chờ đợi một câu trả lời từ y đi. Nhưng Phụng ế để lại phốt lờ sự tò mò của bọn họ, mà chỉ bỏ ra một câu cụt lủn:

-“Chắc! Chắc cũng sắp đến giờ rồi...”

-“Đến giờ?” – Thượng Quan Mộ nghi hoặc lên tiếng.

Đến giờ sao? Là giờ gì? Giờ đó để làm gì?! Chẳng nhẽ muốn đi ra diện kiến vị tiểu hoàng cô kia mà còn phải chọn giờ hoàng đạo sao? (tg: - - đậu, dĩ nhiên là phải hoàng đạo rồi, nếu ko hoàng đạo còn lâu mới gặp đc bà). Sự nghi hoặc trong lòng mỗi người đang ngày một lên cao, thì bỗng từ nội các của Tàng Thư Các lại vang lên một thanh âm mềm mại ngọt ngào:

-“A Minhhhh...”

Là nữ tử? Hình như là vừa ngủ dậy?? Thiên aa~, phụ hoàng vậy mà lại để một nữ nhân ngủ tại Thư phòng của y đi? Nữ nhân này còn gọi thẳng cả tước danh của ngài?! Trong lòng mỗi người đều là kinh hách... Người duy nhất có cái gan gọi tước danh của phụ hoàng chỉ có thể là ..... Khuynh Thiên công chúa!!? Thiên aa~, thì ra đêm qua vị hoàng cô này không chỉ tới chỗ phụ hoàng đòi ăn cơm mà còn ngủ luôn tại nơi của phụ hoàng luôn nha?? Vậy mà ngài cũng để một nữ nhân phi thường bất thường như nàng qua đêm ở Thư phòng đi?! Cô nam quả nữ đồng phòng như vậy rồi như vậy... Thiên aa~!!! Đồng lòng Miên/Mạc/Mộ đều cùng một suy nghĩ kinh hách, muốn vằn sủng ái, muốn vằn trân quý, phụ hoàng từ khi nào mà .... Vị tiểu hoàng cô kia thực có tài cán gì để được phụ hoàng sủng ái như vậy?! Chỉ riêng Nam Cung Vũ Họa chỉ khề cong khöhe môi đầy kiêu ngạo, mà hứng thú. Nàng chỉ vừa trở được hai ngày, liền có thể leo lên long sàng? Hừ, tâm kế cũng thật cao thâm đi... (tg: - - thâm sao bằng Họa ca ha...). Tiếng kêu “A Minhhh...” của Vận Phụng vang vọng ra ngày thêm “da diết”, khiến lòng Thượng Quan Minh có chút mừng. Nhưng lòng những hậu bối tại đây lại khề sồn da gà, trừ Nam Cung Vũ Họa là có chút khó chịu không rõ nguyên nhân, thực không thoải mái mà!

Không quan tâm đến những đứa con với những suy tư riêng, Thượng Quan Minh từ tốn đứng dậy, hướng nội các đi tới. Bốn người chỉ biết mắt to mắt nhỏ, dõi theo bước chân của Phụng ế đến khi khuất hẳn sau tấm bình phong long phụng. Chỉ vài cái nháy mắt, bên trong nội các lại vang lên một cuộc đối thoại đầy cung chiêu của Phụng ế cùng Vận Phụng. Thiên aa~, vị hoàng cô này thật..... (tg: bốn tác giả muốn để là “thật bánh bèo” nhưng thời cổ đại đã có bánh bèo đâu mà so sánh< vậy nên đành để ngán chấm...).

Bước vào trong nội các, Thượng Quan Minh mới tăng tốc bước chân đến bên long sàng. Nhìn thấy Vận Phụng vẫn còn đang mắt nhắm mắt mở, cái mũi chun chun lại, miệng xinh cứ kêu lung tung tên của y “A Minh, A Minh...”, cũng may là hần không để kẻ nô tài nào ở lại đây. Ngay cả Thu nhi hần cũng không gọi tới. Nàng cứ đáng yêu như vậy, làm sao trẫm nỡ để nàng rời xa trẫm đây? Đưa tay, khề kéo Vận Phụng ngồi dậy, lại giúp nàng rửa mặt, đi giày, xong xuôi mới đỡ nàng tới bên chiếc bàn gương đã sắp đầy đồ trang sức quý giá, cùng son phấn cao cấp. Nhìn nữ nhân nhỏ nhắn trong gương, nhìn đôi mắt long lanh của nàng phản chiếu lại thôi mà lòng Thượng Quan Minh đã không kìm nổi mà rung động. Đang chìm đắm trong vô thức thì lại bị một giọng nói mềm mại ngọt ngào kéo về:

-“A Minh, có thể không vắn tóc được không?” – Vận Phụng ngây thơ hỏi.

-“Không được!” – Thượng Quan Minh ân cần đáp.

-“A Minh, có thể không phải mặc những cái bộ y phục sắc sỡ kia được không?”

-“Không được!”

-“A Minh, có thể không đi giày được không?”

-“Không được!”

-“A Minh, có thể cắt váy ngắn bớt đi được không?”

-“Không được!”

-“A Minh, có thể .....abxyz.....” – Vận Phụng cứ hỏi liên tục.

-“Không được!” – Thượng Quan Minh cũng trả lời thành quán tính.

-“A Minh, ta có thể ăn cơm không?” – Vận Phụng cuối cùng có chút nhẫn nại hỏi.

-“Không được!!!” – Thượng Quan Minh theo quán tính mà đáp ngay.

-.....

Vận Phụng quay ngoắt đầu lại, ngược lên mắt đối mắt với Phụng đế, đôi mắt như đã ngấn nước:

– “A Minh... tại sao? Lại không cho ta ăn cơm??” – “nững, chính là đang nững

– “Ái, trẫm không phải nói hoàng tử không được ăn cơm, không phải không phải!!”

– “Ngươi vừa nói không được!!!”

– “Là trẫm sai là trẫm sai...” – Phụng đế nhanh nhẹn nhận thức lỗi lầm

Thiên aa~, nàng đây là chêu chọc y đi. Haizz... Vận Phụng lại tùm tùm cười, đáy mắt là một mảng vui thích.

Miệng vừa nói tay vừa làm. Thượng Quan Minh chỉ một lúc đã làm xong cho Vận Phụng một kiểu tóc không quá cầu kì như ngày đầu tiên, cũng không quá oa nhì như ngày hôm qua. Một kiểu tóc đơn giản với hai lọn tóc mái dài thả thồng hai bên thái dương, nửa tóc sau vẫn thành hình dạng như đôi tai thỏ, phần tóc còn lại được buộc hờ hững giữa lưng bằng một chiếc nơ to màu vàng nhạt. Nhìn kiểu tóc tai thỏ của mình trong gương, Vận Phụng không khỏi thốt lên một câu cảm thán:

– “A Minh, ngươi thật khéo tay điiii...”

– “Ân. Trước đây, trẫm cũng hay vấn tóc cho Mỹ nhi như thế nên cũng có học hỏi đôi chút. Hoàng tử thích là tốt rồi!” – Thượng Quan Minh khiêm tốn nhận lời khen.

– “Xong rồi, giờ hoàng tử muốn đeo bộ trang sức nào? Trẫm giúp ngươi đeo?”

Nhìn lướt một lượt những món trang sức lấp lánh, sáng chói trên bàn, trong lòng Vận Phụng lại thầm mắng “dung tục”. Ngắm nghía một hồi, nàng đưa tay chọn được một đôi trâm vàng tạc hình hoa hồng đang đơm nụ, cùng một xuyến gài gắn một bông hoa hồng đỏ bằng lụa to như bàn tay. Nhìn ông hoa hồng ấy, nàng lại nhớ tới vị lão sư phụ tuổi cao mà nhan sắc không hề cao kia của chính mình. Đem bông hoa lụa đỏ cài lên giữa hai tai thỏ, còn đôi trâm lại chia ra một bên một chiếc. Rồi phối thêm với đôi bông tai chân châu đơn giản. CHắc, nàng là người đơn điệu như vậy sao?! (tự: mân cô = hoa hồng)

Tiếp tới là chọn y phục! Phụng đế không biết từ đâu đã cả tới vài bộ y phục sắc sỡ tới đâu cả mắt, nhìn lướt qua thôi cũng thấy thật quá nhiều lớp, quá nặng! Phụng đế đâu biết suy nghĩ của nàng, vẫn là ân cần hỏi nàng:

– “Hôm nay mặc hoàng phục của nhất phẩm công chúa được không?”

– “Không được! Chúng quá nặng!” – Vận Phụng cương quyết từ chối.

– “Vậy mặc y bào của nhiếp chính vương?”

– “Không được! Màu sắc quá tối!!!”

– “Vậy, mặc hoàng yến của công chúa?”

– “Không được! Quá lòe loẹt rồi...”

– “Vậy, mặc bạch y được không?”

– “Không được! Ta sẽ nhớ Nghiêm Nghiêm mắt!”

– “Vậy mặc hồng y thì sao?”

– “Không được! Nó cũng làm ta nhớ tới Nghiêm Nghiêm...”

– “Vậy... hoàng tử, ngươi muốn mặc gì đây?!” – Thượng Quan Minh thở dài bất đắc dĩ.

– “Ta muốn mặc chanh y của ta!” – Vận Phụng chân thành đáp.

– “Mấy bộ chanh y của hoàng tử, trẫm đã cho người đi giặt lại rồi!”

– “Hả?!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Không có chanh y!!!! Vậy ta mặc gì đây???” – “chanh y chanh y chanh y (điều quan trọng phải x3), không có chanh y thì nàng biết mặc gì đây?”

Thượng Quan Minh ngây người vài giây trước câu hỏi “ngớ ngẩn” của nàng! Chẳng nhẽ ngoài chanh y ra thì nàng không thể mặc được các thứ khác sao?? Thiên aa~ đây là ngốc thật hay ngốc giả đây?? Bình tĩnh, phải bình tĩnh. Cố kìm nén xúc cảm của chính mình, Thượng Quan Minh giả vờ lo lắng lên tiếng:

– “Hôm nay không có chanh y ..... vậy ..... hoàng tử ..... ngươi mặc tạm hoàng y được không?”

-“ Hoàng y? hừm... “ – Vân Phụng xoa xoa cằm như đang nghiêm túc suy nghĩ – “ Được! Hoàng y cũng được, nhưng phải nhạt nhạt thôi, hơn nữa, không được quá dày quá nặng!!!! “

Người được quyền quyết định sẽ luôn là người có thể ra điều kiện cuối cùng!!

-“ Ân! Trẫm đã biết! “.

Phượng đế gạt đầu cái rụp, liền nhanh tay lựa ra trong đồng y phục một bộ hoàng y hai tầng mỏng. Đưa bộ y phục cho xong, liền ý tứ quay lưng lại với bình phong mà nàng đang thay đồ, lòng không ngừng dằn lại. Chỉ một lát sau, Vân Phụng đã bước ra, nhìn nàng chính chu như vậy, Phượng đế lòng càng dâng cao niềm cao hứng. Bước cuối cùng, Thượng Quan Minh lại tự tay đeo lên mảnh lụa trắng, che đi đôi mắt tuyệt đẹp kia... Nếu có thể, y rất muốn độc chiếm nó cho riêng mình!

#Airen.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Cô, Đừng Ngủ Nửa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Đồng thời gian đó, bên ngoài nội các, với những người có võ công cao hơn mức phi thường thì các giác quan tất nhiên sẽ thính hơn cả cẩu... nên từng câu từng chữ của cuộc đối thoại giữa hai nhân tử trong nội các đều đã được họ nghe hết. Bình tĩnh, phải thật bình tĩnh. Mỗi người lại lấy một lý do để trấn an chính mình. Chỉ riêng Nam Cung Vũ Họa là một bụng muốn đang sôi trào phun lửa. Nàng vậy mà có thể mềm mại đến thế? Là đang có ý muốn quyến rũ hoàng thượng sao? Cái nữ nhân này sao lại mặt dày như vậy!!! Hừ!. Hắn không thèm quan tâm đâu đây.

Vài ly trà trôi qua, cuối cùng Phượng đế cũng trở lại, bên cạnh còn cẩn thận, đỡ theo vị hoàng tử của chính mình. Đỡ nàng ngồi xuống bên cạnh chính mình sau long án, ổn định rồi mới liếc mắt về phía dưới, hắng giọng nhún nhò:

-“ Các ngươi còn không mau lại diện kiến hoàng cô? “

Nghe thế, cả bốn người mới bừng tỉnh khỏi những mộng lung của riêng mình. Sự tập trung lại dồn lên trên người của Vân Phụng. Vị hoàng cô này, khí chất cũng thực trong trẻo, thuần khiết! Dù nửa gương mặt đã bị che đi nhưng nụ cười hòa ái câu hồn người kia vẫn rạng rỡ như nắng ban mai. Càng nhìn lại càng tò mò, không biết dưới lớp lụa trắng kia là đôi mắt ra sao? Có thật là có vấn đề như lời đồn? Hay là vì một nguyên nhân nào khác mà phải che đi?! ....

Thượng Quan Miên, lấy lại trầm tĩnh hằng ngày, cung kính tới lên đầu tiên:

-“ Miên nhi ra mắt hoàng cô! Hoàng cô thiên phúc! “

-“ Là đại hoàng tử sao?! Ta đã nhớ ra rồi... Ngươi là hoàng chất điềm tĩnh, lãnh đạm mà tối qua A Minh kể nha. Quả thực nghe giọng nói của ngươi, trầm tĩnh nha... “ – Vân Phụng hòa ái đáp.

Thấy Thượng Quan Miên đã chớp được thời cơ, thì lòng càng không khỏi mất hứng, liền chen ngang vào:

-“ Mạc nhi ra mắt hoàng cô! Hoàng cô thiên thiên phúc! “ – Cũng là một sự cung kính đầu lười.

-“ Là nhị hoàng tử đây? Ta cũng nhớ ra rồi... Ngươi là hoàng chất nổi bật nhất về mọi mặt đây sao? Quả thực rất tự tin. “

-“ Đa tạ hoàng cô đã khen ngợi! “ – Thượng Quan Mạc, khóe miệng cười càng sâu.

Cuối cùng là Thượng Quan Mộ, sau một hồi bị bỏ xa phía sau, nay cũng vượt lên trên diện kiến:

-“ Mộ nhi xin ra mắt hoàng cô! “ – Thượng Quan Mộ phóng khoáng buông một câu chào hỏi.

-“ Mộ? Là tam hoàng tử đi! A Minh có nói ngươi là vị hoàng nhi ăn chơi trác táng nhất của y nha... Nhưng hình như không đúng lắm! Nghe giọng điệu của ngươi có vẻ giống hoa hoa công tử hơn? “ – Vân Phụng tỉnh nghịch đáp.

-“ Hoàng cô quá khen! Chất nhi quả thực rất thích sống giữa một vườn hoa tươi xinh đẹp!! “ – Thượng Quan Mộ không kiêng dè thể hiện bản chất phong lưu của chính mình.

-“ hahah ~ “ – Vân Phụng bật cười sáng khoái – “ Tốt, rất tốt! Có cái tôi của riêng mình! Ta liền yêu quý ngươi. “

Quả thực là yêu quý! Một người thẳng thắn mà không thô thiển, còn có một “ cái tôi “ nam nhi vững chắc như vậy, có là có, mà không là không, thực sự là người vậy đáng quý muôn phần. Họ sẽ là người không bao giờ lừa dối ai, vì nếu y lừa dối ai thì chính là đang tự giết đi “ cái tôi “ nam nhi của bản thân.

Thấy Vận Phụng tỏ ra hứng thú với một kẻ không đứng đắn như Thượng Quan Mộ, tâm hai vị hoàng huynh kia lại có chút khó chịu. Vị hoàng cô này là đang khen ngợi một tên chẳng ra sao ư? Nàng có hứng thú với hắn như vậy thật quá không bình thường, nào có nữ nhân nào lại lựa chọn một kẻ như lão tam? Không tài không đức không đứng đắn, chỉ được cái dung mạo hơn người đi. Hừ!

Phượng đế cũng hoang mang khi thấy nàng lại có hứng thú với đứa nhí tử không làm nên cơm cháo gì này của y. Ban đầu y còn sợ, nàng sẽ ghét bỏ đứa hoàng chất này mới đúng. Nay lại hoàn toàn ngược lại... Nàng quả thực khác người mà. Nếu đã không chê lại còn yêu thích nó như vậy, y liền yên tâm.

Màn chào hỏi giữa Vận Phụng cùng Thượng Quan Mộ đã kết thúc thì qua một hồi vẫn không thấy có người tiếp tục, người đáng lý ra phải chào hỏi tiếp là thế tử Trần Lạc vương – thân hoàng chất của Vận Phụng, nay lại đang âm trầm thương trà. Phượng đế thấy tình cảnh như vậy thì khẽ nhíu mi tâm. A Họa đây là đang không bằng lòng sao? Nàng là thân cô cô của hắn mà, sao hắn lại có thái độ như vậy?! Phượng đế khẽ hắng giọng nhắc nhở lần nữa:

– “A Họa, tới lượt ngươi rồi đây... Còn không qua chào hỏi hoàng cô một chút!”

Nam Cung Vũ Họa vẫn thản nhiên thương xong ly trà rồi mới chậm rãi lên tiếng:

– “A Họa trước giờ chỉ có một mẫu thân và một hoàng thúc là ngài, thì từ bao giờ đã có một hoàng cô?”

Đúng!! Hắn chính là không thừa nhận nàng là trưởng bối của hắn.

Tâm Vận Phụng có chút hụt hẫng. Hắn lạnh lùng với nàng như vậy có phải là đã ghét nàng rồi không? Phải rồi, làm gì có ai có thể nhanh như vậy liền chấp nhận có một vị thân cô cô còn nhỏ tuổi hơn chính mình? Một kẻ không rõ lai lịch, nguồn gốc như nàng... hắn làm sao có thể chấp nhận!? Nếu là nàng, thì nàng cũng không thể chấp nhận đi... Nhưng dù như thế nào, thì nàng cũng là trở lại đây vì hắn, vì Tiên đế, dù hắn có ghét nàng thì nàng cũng vẫn sẽ bao dung, yêu thương hắn, giống như..... giống như cái cách mà Tiên đế đã dành cho nàng. Nam Cung Vũ Họa hắn là dòng máu duy nhất còn lại của Tiên đế! Nàng quyết sẽ ở bên cạnh bảo vệ yêu thương hắn.

Thấy nụ cười trên khóe miệng Vận Phụng vụt tắt, Thượng Quan Minh có chút khản trương, liền đối Nam Cung Vũ Họa đôi câu trách móc:

– “A Họa, không nên nói những lời như thế! Nàng chính là thân hoàng cô của ngươi, còn không mau xin lỗi nàng nhanh!”

Thượng Quan Miên cùng Thượng Quan Mạc thấy tình cảnh này có chút kinh ngạc. Liếc cho nhau những ánh mắt nháy bèn. Phụ hoàng vậy mà lại vì nữ nhân kia mà trách móc Nam Cung Vũ Họa sao? Đã vậy thì bọn hắn cũng nên thêm chút dầu.

– “Biểu huynh, ngươi nói vậy không sợ làm chính thân hoàng cô mình đau lòng sao?” – Thượng Quan Mạc lên tiếng bênh vực.

– “Biểu huynh, hoàng cô chỉ vừa mới trở lại, ngươi không nên đối đãi nàng như vậy!” – Thượng Quan Miên hòa theo.

– “A Họa, mau tới xin lỗi hoàng cô đi!” – Phượng đế nhẹ gầm giọng.

– ..... - Nam Cung Vũ Họa chỉ im lặng, không phản bác.

Thấy tình huống trước mắt, tâm Thượng Quan Mộ thâm cao hứng. Thiên aa~, cuối cùng cũng được nhìn thấy ngày mà tên mặt liệt này chịu ủy khuất nhaa~. Lão thiên gia thực có mắt mà! Hahah~

Nghe thấy những lời nặng nề nhằm về phía Nam Cung Vũ Họa, Vận Phụng hít lấy một hơi sâu lấy lại tâm trạng, rất nhẹ nhàng lên tiếng giải vây:

– “Không cần đâu... Có lẽ là vì hắn chưa quen với sự xuất hiện của ta thôi. Không cần ép hắn cũng không cần vội! Ta không giận cũng không để tâm đâu.”

– “Hừ? Khuynh Thiên công chúa thật cao thượng đi?” – Nam Cung Vũ Họa bỗng buông lời châm chọc.

Hừ! Bản thế tử muốn xem xem, lúc nàng tức giận thì có còn bao dung như vậy không? Rốt cuộc đâu mới là con người thật của nàng?!

Nghe thấy câu hỏi mà như phủ định của hắn, Vận Phụng lại treo lên miệng nụ cười hòa ái rực rỡ ban đầu, ôn nhu đáp:

– “Ta không trách ngươi không nhận ta! Vì nếu là ta, ta chắc chắn cũng không thể nhanh chóng chấp nhận như vậy được! Ta biết ngươi không tin ta là thân sinh nữ nhi của Tiên Đế, nhưng dù thế nào, ta cũng sẽ yêu thương, bao dung ngươi thật nhiều. Rồi một ngày ngươi sẽ chấp nhận ta thôi... Ta tin vào ngày đó!” – Vận Phụng rất tự tin đối đáp cùng hắn.

– “Tự tin vậy sao? Xem ra, Khuynh Thiên công chúa đây cũng là có chút đầu óc hơn những nữ nhân khác đi, cũng hiểu được lý do trong lòng bản thế tử là gì!” – hắn cố ý, chính là cố ý thừa nhận đấy.

Hắn chính là công khai thừa nhận, hắn không tin nàng là công chúa của Tiên đế muốn nàng tự ái mà xấu hổ, còn gián tiếp nói rằng, đối với hắn nàng cũng chỉ một nữ nhân tầm thường như bao nữ nhân khác!!! Là hắn đang sỉ nhục nàng đi... Nhưng câu nói vừa thốt ra, hắn lại tự cảm thấy bản thân mình ngu ngốc. Đối với hắn, nàng thực sự giống như những nữ nhân dung tục khác sao?! Không! Không hề giống...

Nghe xong câu nói của hắn, Vận Phụng nàng sao lại không hiểu cơ chứ! Trí tuệ của nàng đâu phải của kẻ tầm thường có thể so sánh. Tâm có chút hụt hẫng, mất mát cùng thất vọng. Nhưng nàng không cho phép bản thân chùn bước, nàng tin vào một ngày hắn sẽ thừa nhận nàng.

Thấy sắc mặt Vận Phụng thay đổi liên tục, ngày càng khó coi hơn, Phụng đế có chút lo lắng. Đáng ra không nên để nàng gặp A Họa. Và cho tới tận mãi sau này, khi y nghĩ lại thì càng thêm hối hận khi chính mình đã nói câu, để Vận Phụng cùng Nam Cung Vũ Họa gặp nhau. Phụng đế tò tò về không hài lòng lên tiếng:

– “A Họa, trước đây trẫm không hề câu nệ thứ gì với ngươi, nhưng Khuynh Thiên công chúa thì khác. Ngươi nên có chút tôn trọng hoàng cô của mình đi. Ngươi đã 22 tuổi đầu rồi, đừng ngang bướng không biết trên dưới như vậy nữa! Đừng để sự yêu thương trẫm dành cho ngươi là uổng phí!”

– “A Minh... không sao! Ta không sao thật! Cứ từ từ, không cần vội. Dù gì thế tử cũng đã ở biên quan lâu rồi nên có chút bất hợp lẽ cũng không sao! Đừng trách hấn nữa..” – Vận Phụng vội vã cầu tình.

– “Hoàng cô vừa trở về không biết đó thôi! Chứ A Họa ca trước giờ đều là vô lễ như vậy nha... Không sửa được đâu nha...” – Thượng Quan Mộ nắm bắt thời cơ, vũ nhục tên biểu huynh hoàn hảo toàn diện này, lòng vô cùng cao hứng đi... Thiên aa~, vũ nhục được hấn quả là một kì tích, một kì tích đây....

– “Hoàng cô đừng đau lòng, nếu biểu huynh không thừa nhận ngài, thì vẫn còn Mạc nhi đây. Mạc nhi sẽ yêu thương ngài mà..” – Thượng Quan Mạc không bỏ qua một cơ hội để thể hiện mà.

– “Được rồi, ta biết được tấm lòng của các người rồi. Thời gian còn dài, rồi mọi thứ rồi sẽ có chỗ của nó thôi..” – Vận Phụng ôn nhu đáp.

Phụng đế nghe vậy, lòng lại động. “Mọi thứ rồi sẽ có chỗ của nó”, vậy chỗ của trẫm là ở đâu? Có trong tim nàng không? Ánh mắt y lóe lên một tia sùng nịnh đối với Vận Phụng. Nam Cung Vũ Họa thấu tóm được tia nhìn ấy, lòng càng thêm lạnh lẽo. Hoàng thúc đây là sao? Tia sáng đó quá chói mắt liệt đi... Hết nhìn Phụng đế, lại nhìn sang Vận Phụng đang an vị bên cạnh y, lòng càng thêm một lớp sương mù. Từng đường nét ẩn hiện trên gương mặt nàng, nụ cười dịu dàng ấy... thật muốn độc chiếm cho riêng mình. Lỡ một nhịp đập, vụt mất một ý thức, Nam Cung Vũ Họa thậm tự mắng chính mình “ngu xuẩn”.

Đang trong cơn hỗn loạn, một âm thanh cao vút từ ngoài cửa các bỗng vang lên:

– “Mỵ nhi công chúa tới!!!!” – Là Khương công công.

#Airen.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Cô, Đừng Ngủ Nửa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Âm thanh thánh thót của Khương công công vừa dứt thì bóng dáng lão đã ngay lập tức xuất hiện bước nhanh vào trong Tàng Thư Các. Theo ngay sau lão là một vị thiếu nữ dáng người nhỏ nhắn, vận cẩm y hoa lệ rực rỡ, tóc vấn cầu kỳ, trang sức đầy một đầu như thể hận không thể đeo hết những gì đẹp nhất lên, chứng cứ thể rung lắc dữ dội theo mỗi bước đi. Nàng ta có khuôn mặt thon, mắt to, mày nhỏ, mũi gập ghềnh, trên đôi môi mỏng đỏ kia lại luôn hiện hữu nụ cười nửa miệng đầy khinh thường. Bỏ qua sự khinh thường trong nụ cười, thì tổng quan nàng ta cũng là một quốc sắc thiên hương đi! Chỉ tiếc Vận Phụng nào có chiếm ngưỡng được dung nhan mỹ mạo ấy. Nàng chỉ có thể cảm nhận được, từng hơi thở của nàng ta là đều sự kiêu ngạo, từng cử chỉ trong gió của nàng ta đều tôn lên sự cao quý của hoàng gia (tuyệt ý của câu này là Vận Phụng có thể dùng tai nghe trong giỏ hành động của đôi phu nhân ra sao nha = tai thính như câu ấy. hihi:V). Quả thực là một hình mẫu chuẩn mực của một công chúa, nhưng chỉ tiếc rằng, Thượng Quan Mỵ lại là vị công chúa nổi tiếng trong tam quốc về sự chanh chua và kiêu ngạo, tâm ngoan thủ lạt, luôn không để ai vào mặt, tâm ngoan thủ lạt khiến lòng người đều ghê rợn.

Trong Thần Nguyên đại lục này ai chẳng biết, tiểu công chúa Phụng Quốc – Thượng Quan Mỵ là nhất kiến chung tình cùng vị biểu huynh của nàng ta, chính là thế tử Trần Lạc vương – Nam Cung Vũ Họa. Một năm trước, trong lễ cập kê đánh dấu sự trưởng thành của một thiếu nữ 15 tuổi của chính mình, Thượng Quan Mỵ đã tuyên cáo toàn tam quốc rằng: Cả đời này Thượng Quan Mỵ nàng sẽ chỉ gả cho một mình Nam Cung Vũ Họa làm thế tử của hấn, cũng chỉ có duy nhất Nam Cung Vũ Họa là xứng với nàng ta! Thiên aa~ tự luyện, chắc chắn là bệnh nan y đi. Và cũng vì vụ lộn xộn đấy, mà Phụng đế lần đầu tiên trong đời trách phạt tiểu nữ nhi yêu thương của chính mình. Nghe các cung nữ nói rằng, Phụng đế đã phạt nàng ta chép 5 lần “Nữ Tắc” “vì tội không biết xấu hổ!.. Cho tới tận bây giờ, người ta vẫn đồn rằng, Mỵ nhi công chúa vẫn đang đợi chờ thế tử Trần Lạc vương trở về để lập tức cầu hôn chỉ từ hôn đây. Chỉ trong vòng 1 năm qua, không biết đã có bao nhiêu nữ nhi của Phụng Thành này vì nàng ta là hóa điên hóa dại, còn có người phải xuống tóc đi tu ở cái tuổi mới chớm nở đây!!.. Quả thực là không biết xấu hổ rồi, nhưng đó lại là đối với người cổ đại thôi. Khi Vận Phụng được nghe Thu nhi kể lại tích xưa này, thì lòng nàng cũng có chút thần phục vị Thượng Quan Mỵ công chúa này. Dám theo đuổi tình yêu của bản thân, nàng ta can đảm như vậy đã là giỏi hơn hẳn Hàn Phiêu Phiêu kia. Nhưng chỉ là cách làm của nàng ta đã hoàn toàn sai rồi..

Thượng Quan Mỵ vừa bước chân qua cánh cửa, liền lập tức liếc mắt đưa tình về phía Nam Cung Vũ Họa, cầu mong hấn sẽ để ý đến nàng ta. Thượng Quan Miên cùng Thượng Quan Mạc nhìn thấy sự tình ý không hề che giấu trong đáy mắt vị hoàng muội này thì thầm khinh thường. Ngay cả Thượng Quan Mạc có là thân ca ca của nàng ta, cũng không thể chấp nhận được một vị thân muội muội dung tục này. Thượng Quan Mộ ngồi một bên vẫn nở nụ cười phong lưu tới rục rờ ấy, lòng thầm cười cao hứng thay, Nam Cung Vũ Họa a Nam Cung Vũ Họa, cái bông đào bất tử của người tới rồi đây, hahaha~. Càng nghĩ càng cao hứng, Thượng Quan Mộ liền ném cho hấn một cái ánh mắt đầy “tình cảm” đi. Nam Cung Vũ Họa ngồi đó, một tay chống

cầm, đôi mắt vẫn nhìn thẳng, dán chặt trên người của Vận Phụng từ lúc nào. Hắn khinh aa~, khinh không thèm nhìn cái “ bình hoa dung tục “ kia xuất hiện, khinh không thèm để ý đến ánh mắt tràn đầy “ tình cảm “ của lão tam đi. Hừ! Phụng đế tuy ngồi trên cao, liền thu được hết một màn này vào mắt. Tuy trong lòng là sự không bằng lòng, nhưng ngoài mặt vẫn là sự tĩnh lặng như không có gì xảy ra.

Thượng Quan My một lòng tràn trề thất vọng khi thấy Nam Cung Vũ Họa chẳng buồn ngó ngang gì tới nàng ta, đành cắn răng quay đầu đi. Nhìn về phía Phụng đế, đang an tọa, liền thấy bên cạnh y là một là một nữ nhân sắp si tuổi mình, nàng vận một bộ hoàng y nhạt, trang sức đơn điệu, trên mắt còn đeo một mảnh lụa trắng kì quái. Đây chắc là vị Khuynh Thiên công chúa mới trở về đi, chính là cái ả tiện nhân đã khiến mẫu hậu đau buồn mấy ngày nay đây! Hừ. Cũng chỉ là một ả tiện nhân có tật ở mắt mà cũng dám tranh sủng với mẫu hậu sao? Nực cười. Thượng Quan My hừ lạnh, rồi lại cất cao cái giọng kiêu ngạo mà hành lễ đối Phụng đế:

-“ Phụ hoàng thiên tuế! “

-“ My nhi, đứng lên đi! Mau lại đây diện kiến hoàng cô của ngươi!! “ – Phụng đế dịu dàng như một người phụ thân chân ái chuẩn mực.

Dù trong lòng không cam tâm tình nguyện nhưng nàng ta vẫn hướng Vận Phụng, tiến tới hành lễ:

-“ Xin ra mắt hoàng cô! Chắc hẳn là Thượng Quan My, tứ công chúa của Phụng Quốc! “ – cái sự kiêu ngạo dường như là đã ăn mòn cả lời nói của nàng ta đây.

-“ Ân! Là tiểu công chúa của A Minh sao? A Minh nói, y thương ngươi nhất, còn khen ngươi tài mạo song toàn đây. “ – Vận Phụng vẫn giữ thái độ hòa ái chân thành đáp lại nàng ta.

-“ Tạ hoàng cô đã khen. Nhưng quả thực My nhi không dám nhận. Nói tới tài, thì cả Phụng Quốc này có kẻ nào tài năng hơn hoàng cô đây đi?! Vừa trở lại được hai ngày liền đòi phê hậu! “ – từ lời nói của Thượng Quan My mùi thuốc súng bốc lên nghi ngút.

Nàng ta đây là đang nhắc tới thù oán giữa nàng với Phụng hậu đi? À, thì tất nhiên là mẹ nào con nấy đi? Nàng ta là muốn tính sổ cùng nàng mà ... Chắc, nhưng Vận Phụng lại lười cùng nàng ta so đo lớn nhỏ nha~. Toàn trường lại đồng dạng một khối trầm mặc, ai ai cũng hướng nàng chờ đợi từ nàng câu trả lời! Vận Phụng nàng sẽ nói gì đây, trước một địch ý trắng trợn như thế?

-“ Ta đâu có đòi phê hậu sao? Ta nhớ là ta nói rằng muốn A Minh hưu thế chứ? Chỉ là trùng hợp rằng nàng ta lại là hoàng hậu thôi. . . “ – Vận Phụng nhẹ nhàng giải thích.

Ai nấy đồng dạng khẽ giật một nhịp trong lòng. QUả thực chỉ là trùng hợp đi!? Sự khôn ngoan của nàng cũng thật nhạy bén...

-“ Ngươi ...!!!! “ – Thượng Quan My cứng họng.

-“ My nhi không được vô lễ! “ – Thượng Quan Mạc tóm lấy thời cơ, nghiêm giọng dậy bảo vị thân hoàng muội chính mình.

-“ A Mạc, là ả ta .....!!!! “ – Thượng Quan My gắt gỏng đối Thượng Quan Mạc.

-“ Hồn xược! “ – Phụng đế gầm lên, cắt ngang lời nàng ta.

Thượng Quan My giật thót người, lập tức quay qua nhìn Phụng đế chăm chăm, đáy mắt là một màu tức giận. Phụ hoàng đây là vì ả tiện nhân kia mà nạt nộ nàng ta sao?? Phụ hoàng vì một đứa đã chùng mà tức giận với nàng ta sao?? Phụ hoàng đây là để nàng ta trong lòng rồi sao?? Hừ! Giỏi lắm, ả tiện nhân ngươi thật giỏi, mới thế đã dụ dỗ được phụ hoàng.. Đáng chết! Thượng Quan Vận Phụng có phải không, kiếp này ta thế không đội trời chung với ngươi. Thượng Quan My đè nén xúc cảm hỗn tạp trong lòng, hít một hơi thật sâu trấn an tâm tính.

Vận Phụng vẫn im lặng, tuy không nói ra miệng nhưng lòng nàng cũng đang thầm đánh giá. Vị công chúa này quá kiêu ngạo, trước mặt A Minh còn có thể xô xát vô lễ như vậy, chứng tỏ rằng nàng ta là đã được nuông chiều tới sinh tật! Mà cái tật này đã ăn sâu vào xương tủy nàng ta thì việc quay đầu là bờ chắc chắn không thể thành sự thật. Có lẽ trong lòng nàng ta bây giờ là căm thù Vận Phụng nàng lắm đây? Haya.. Thiên aa~, Vận Phụng nàng là nằm không cũng trúng đạn là sao??! Đối diện với loại người không để ai trong mắt như nàng ta, vẫn là nên im lặng, không lại tạo khẩu nghiệp đi.

Thấy Vận Phụng im lặng không hề lên tiếng nói đỡ cho chính mình (tg: ý ở đây là thấy VP ko tỏ ra là hiền thực tốt bụng nói giúp nàng ta á, nữ nhân cung đấu thường tỏ ra là hiền thực rộng lượng để lấy lòng nam nhân á), Thượng Quan My càng thêm căm ghét, cố nặn ra một nụ cười cứng ngoắt, cung kính nhận lỗi:

-“ Hoàng cô, hoàng cô rộng lượng từ bi không chấp tiểu hài nhi nông cạn! “ – địch ý, nòng nặc địch ý.

Hừ, nàng ta là vốn không nhận sai mà lại lấy cái nguyên nhân nông cạn ra làm lá chắn cho sai lầm của nàng ta đi? Vận Phụng chán ngán, đấu trí cùng những kẻ IQ lớn thật chán. Giá mà nàng ta được bằng một nửa của mẫu hậu nàng ta thì sẽ thú vị hơn đi. . . Mà đáng này, chắc chỉ được hai phần mà? Nhưng Phụng hậu cũng chỉ là một dạng người sộc nổi, dù có chút đầu óc, nhưng tâm cơ lại quá nông. Nếu là kẻ khôn ngoan thì phải biết nhẫn nhục như Thực phi mới đúng.

Phụng đế tuy bằng mặt mà không bằng lòng nhưng cũng ậm ừ cho qua:

-“ Được rồi, mau ngồi xuống đi! “

Thượng Quan My nghe vậy, thì không do dự, liền sai bước tới chiếc ghế còn trống cạnh Nam Cung Vũ Họa. Thượng Quan Mộ thấy cảnh tượng trước

mắt thì cười càng thêm cao hứng. Thượng Quan Mặc lại nhú mày đầy khó coi. Thượng Quan Miên chỉ lẳng lẳng liếc nàng ta một cái rồi nhanh chóng chuyển tầm mắt tới Vận Phụng. Thật kỳ lạ, vị tiểu hoàng cô này có một cái gì đó thu hút ý, khiến ý không thể rời mắt lâu được. Nam Cung Vũ Họa không lên tiếng phản đối Thượng Quan My, nhưng lại âm thầm thu vào mắt cái nhìn của Thượng Quan Miên. Một ngọn lửa đầu đó nhen nhói thiêu đốt cả lòng hân. Đồng dạng, cũng đưa ánh mắt sắc bén hướng Vận Phụng dò xét đầy khó hiểu. Rốt cuộc, nàng là người thế nào?

#Airen.

#ps: các gái thúc giục nhiều quá, bồn tắc giả mọc nhọt ở mông luôn rồi:< huhuhuh làm sao ngồi gồ được đây

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Cô, Đừng Ngủ Nửa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Kết thúc một màn long tranh hổ đấu, mọi thứ cứ như vậy trở thành mặt hồ sau cơn mưa. Vận Phụng ngoan ngoãn bắt đầu làm việc của một trưởng bối cần làm, chính là – phát lì xì!!! Nha, đây là nàng dùng lối hiện đại để đối cổ đại đi. Nhưng nàng bây giờ làm gì có ngân lượng? Càng không thể mặt dày hỏi mượn A Minh nha.. Vì vậy Vận Phụng quyết định:

-“ Khương công công trở lại rồi phải không? Phiên công công đi một chuyến nữa để Lộ An Cung của ta, nói với Thu nhi, mang hòm đựng quà sinh nhật của ta tới đây... Nhanh đi! “ – Vận Phụng nhẹ nhàng căn dặn.

Hử? Nàng đây là định làm gì? Là định dùng những thứ đó làm lễ vật ra mắt sao? Nàng hào phóng vậy sao? Khương công công nghe vậy, khẽ liếc Phụng để một cái, thấy y gật đầu mới nhanh nhẹn rời đi. Phụng để tuy gật đầu đồng ý nhưng vẫn là có chút vội vàng, đối Vận Phụng hỏi:

-“ Hoàng tỷ, ngươi là định.....? “

-“ A Minh, không cần lo lắng! Ta đây là muốn tặng chúng mỗi đứa một món quà ra mắt thôi. Dù gì đối với ta chúng cũng chỉ là những kỉ vật, chứa đựng tình cảm cũng chỉ có nhớ thương về phụ hoàng... Nay ta đem tặng cho mỗi chất nhi một món đồ vừa ý, coi như san sẻ bớt nỗi nhớ thương ấy đi! “ – Vận Phụng không nhanh không chậm đáp.

Thật ra thì, đó chỉ là một lý do rất nhỏ, còn lý do to hơn cả là vì nàng vốn không thích mấy thứ “ vô giá “ như vậy! Hàn Phiêu Phiêu đã sống 29 năm, có gì là chưa từng thấy qua, nên đối với nàng, thứ càng có giá trị lại càng khiến nàng nhớ về một đời không an bình. Thà rằng đem tặng cho người khác dùng còn có chút giá trị hữu ích, còn hơn là để chỗ nàng cho chúng mai một theo thời gian, rất uổng phí.

Chỉ một câu nói dối đầy chuyên nghiệp của Vận Phụng, lại vô tình dấy lên trong lòng mỗi người ở đây một tâm tư khác nhau. Những món đồ đó ngay cả Bình Nhi trưởng công chúa cũng chưa từng được dùng qua, vậy mà nàng lại có thể rộng lượng được như vậy ư?! Lại còn nói một câu nhẹ nhàng như vậy?! Nàng là thực sự không ham thích những món đồ đó hay là nàng còn có mục đích khác?

Vận Phụng tuy không thể nhìn thấy rõ được những ánh mắt xung quanh, nhưng giác quan lại đang nhắc nhở nàng về một cỗ áp lực từ ngoài hướng tới chính mình đi. Có chút khó chịu, Vận Phụng đành lên tiếng phá vỡ bầu không khí mà nàng cảm thấy thật nặng nề:

-“ A Minh, ta có chút đói... “ – Vận Phụng nũng nịu lay lay tay Phụng đế.

Nàng đói?! Vào lúc này sao?! Còn trắng trợn quyến rũ phụ hoàng vậy sao?!

-“ Hoàng tỷ vừa ngủ dậy, ngươi cũng chưa có ăn gì, để trẫm kêu người đem chút gì cho ngươi ăn... “ – Phụng đế nhẹ vỗ vỗ tay nàng đáp ứng.

-“ Hoàng cung này có há cảo không? “

-“ Há cảo? “ – Phụng đế không hiểu nhíu nhẹ mi tâm.

-“ Ngươi không biết sao? Vậy chắc nơi này không có rồi... “ – Vận Phụng có chút mất hứng.

Hàn Phiêu Phiêu trước đây rất thích há cảo, vì đó là món mà mẹ nàng làm rất ngon. Khi ở Tiên Linh Sơn, hàn Phiêu cũng có vài lần tự làm há cảo cho Nghiêm Nghiêm cùng hai vị sư huynh A Phàm và A Phát. Họ cũng khen nàng làm món đó rất lạ, rất ngon. Nhưng dù là có ngon bao nhiêu thì cũng không thể so sánh với há cảo của mẹ... Nay trở lại hoàng cung, Vận Phụng chính là muốn ăn há cảo liền hỏi tới, vậy mà ngay cả hoàng cung Phụng Quốc đây cũng không có nữa, quả thực là không vui chút nào!

Đồng dạng người nghe, Thượng Quan Mặc cất tiếng hỏi tò mò đầu tiên:

-“ Hoàng cô, ngươi có thể nói rõ hơn không? Về cái món há cảo đấy là như nào? Biết đâu chất nhi cũng có thể biết!? “

-“ Ân! Vậy ở Phụng Quốc này có bánh bột lọc không? “ – Vận Phụng có chút hứng khởi trở lại, không do dự hỏi tới.

-“ Bánh bột lọc?! “ – Thượng Quan Miên càng thêm khó hiểu.

-“ Chắc! Ngay cả các ngươi cũng không biết, vậy chắc là ở Phụng Quốc này không có rồi.. “ – Vận Phụng thất vọng toan tập.

-“ Hoàng cô, cái món há cảo đó chắc là rất mỹ vị đi? Nên mới khiến ngài muốn ăn như vậy! “ – Thượng Quan Mộ cũng tò mò không kém. Y là người đã nếm qua bao nhiêu mỹ thực nhân gian, mà sao chưa từng nghe tới món này đi? Chẳng phải Khuynh Thiên công chúa trở về từ Tiên Linh Sơn sao? Vậy phải chăng cái “ há cảo “ đấy là mỹ thực của thần tiên chăng?!

-“ haya, cũng không phải là mỹ thực gì. Chỉ là món ăn bình thường thôi, dân thường cũng có thể ăn nha... “ – Vận Phụng đơn giản giải thích.

-“ Quả đúng là người như nào thì cũng chỉ ăn được loại đồ ăn như này.. “ – Thượng Quan My tóm được sơ hở, cũng không chậm trễ mà lên giọng giễu cợt.

-“..... “ – Vận Phụng lười đáp trả.

Hừ! Tiện nhân mãi là tiện nhân, chỉ xứng để ăn thứ đồ rác rưởi của đám dân đen.

Nghe Thượng Quan My không hề che giấu sự giễu cợt đối với Vận Phụng, Thượng Quan Minh cau chặt đôi mày, đang định lên tiếng trách cứ thì đã bị kẻ khác giành mất:

-“ Hoàng muội nói rất đúng nha!. Theo như lời hoàng muội thì A Họa ca đây chính là hợp với những cô nương giang hồ, võ công cao cường mới đúng nha! Thật khó mà hợp với hoàng muội rồi... “ – Thượng Quan Mộ càng lộ liễu hơn, giễu cợt một cách hợp tình hợp lý.

-“ Ngươi ... “ – Thượng Quan My một bụng hỏa, nhưng không thể phản bác.

Y đây chính là cố tình nói nàng ta không hề xứng đôi với Nam Cung Vũ Họa, chính là nói công chúa cao quý như nàng ta chẳng thể sánh bằng một hiệp nữ giang hồ?? Thượng Quan Mộ, từ nhỏ đã luôn thể hiện sự địch ý với nàng ta, chưa từng thể hiện một chút gì gọi là “ tình huynh đệ “. Vậy mà ngày hôm nay, sau hơn 10 năm nàng ta mới được gặp lại Nam Cung Vũ Họa, lại bị y si nhục như vậy đi? Quả thực là con của tiện nhân mà, đều là một lũ tiện trong cái hậu cung này thôi.. Hừ lạnh trong lòng một cái, Thượng Quan My mới liếc nhìn Nam Cung Vũ Họa vẫn đang ngồi im lìm bên kia bàn trà. Lòng càng thêm rối bời!

Nhìn thấy toàn cảnh đối diện trước mắt, Thượng Quan Mạc lại đóng vai người huynh trưởng tốt, lên tiếng nghiêm ngặt trách phạt Thượng Quan My:

-“ My nhi, muội là một công chúa, nên hãy chú trọng mà hành xử như một công chúa đi! “

-“ ..... “ – Thượng Quan My im lặng không nói nhưng nổi tức tối trong bụng kia làm sao có thể tiêu tan nhanh như vậy?

Phụng để nhìn một màn trước mắt, cũng không buồn quan tâm tới nữa, lại quay lại đối Vận Phụng ân cần săn sóc, vuốt nhẹ những ngón tay trắng nõn thon thon của nàng:

-“ Hoàng tỷ, cái “ há cảo “ mà ngươi nói chắc là Phụng Quốc ta không có thật, nhưng trong hoàng cung này cũng có những mỹ vị khác đây. Ngươi nói đi, ngươi muốn ăn gì, ta liền kêu trù phòng làm món đó. Đừng để bụng bị đói có được không? “

-“ Ân! Vậy cũng được, ta không biết trong hoàng cung này có món gì để ăn lót dạ nữa? Ngươi tùy ý chọn đi.. “ – Vận Phụng thật thà đáp.

-“ Vậy thì... “ – Thượng Quan Minh có chút suy nghĩ, nghĩ xem nên làm món gì cho nàng đây?

Nhưng nghĩ còn chưa ra, thì đã có âm thanh khản khản của Thượng Quan Miên đề nghị tới:

-“ Phụ hoàng, dù sao cũng sắp tới giờ Ngọ, không bằng để hoàng cô cùng thần nhi đi tới Mãn Lai lầu dùng cơm luôn đi? Nhi thần nghe nói, chiều nay tại Mãn Lai lầu còn có một cuộc so tài giữa biểu muội Kim Ngữ cùng Tàn tiểu thư – nữ nhi của Tàn thượng thư đây! “

-“ À, phải đó phụ hoàng, nhi thần cũng đã nghe qua về trận so tài này, nghe nói là vì muốn xem coi ai là người xứng với biểu huynh thế tử Trần Lạc Vương đây!? “ – Thượng Quan Mạc lập tức hòa theo, không những thế còn thêm dầu vào lửa nha.

-“ Nghe thật thú vị đấy! Nhi thần cũng tán thành. Hoàng cô trở về hoàng cung mới ba ngày nhưng chắc là cũng đã chán ngán nơi này lắm rồi đi? Cũng vừa dịp để chúng nhi thần đưa hoàng cô đi giải sầu, vun đắp chút tình cảm đây!! Phải không A Họa ca? “ – Thượng Quan Mộ cao hứng đồng ý, y nào có bao giờ bỏ lỡ cuộc vui nào đâu, mà đây lại còn liên quan tới vị “ Liệt Diễm Chiến Thần “ đây thì càng không thể bỏ qua nha. Haha ~

Nam Cung Vũ Họa từ bây giờ vẫn im lặng, nghiền ngẫm về Vận Phụng, nay bị Thượng Quan Mộ hỏi liền bất chi bất giác trả lời:

-“ Bỏn thế từ bận rộn! Không thể phụng bồi! “ – hần lạnh giọng từ chối thẳng.

Hắn từ chối?? Hắn đây là đang ghét bỏ vị thân cô cô chính mình phải không? Hắn đây là giả ngu hay thật sự ngu ngốc đến thế?!! Những tia kinh ngạc lần lượt lóe lên trong đáy mắt mỗi người. Cả ba người Miên/Mạc/Mộ thật sự không hiểu hắn đây là đang nghĩ gì đi? Đang mưu tính điều gì đây? Một cái thang tốt như vậy mà lại từ chối tèo lên sao? Hay là hắn quá tự tin? Tin rằng không cần bất cứ thứ gì giúp đỡ cũng có thể leo lên sao? Haha~

Phượng đế có chút nhũn mảy nhưng không nói gì.

Thượng Quan My lại cười lạnh trong lòng. Thứ thấp kém như vậy, dĩ nhiên Nam Cung Vũ Họa sẽ chẳng thèm để ý nha. Haha ~

Nhưng thật tâm Nam Cung Vũ Họa lại khác, hẳn thực bận rộn nha. Hơn nữa, dù có đi cùng thì cũng chỉ nhìn thấy cảnh tượng người tăng bóc người, giả tạo, dối trá! Hẳn thực căm ghét đây.

Nhưng Vận Phụng khi nghe thấy hẳn từ chối thì lòng lại càng thêm hụt hẫng. Đây là hẳn còn không cho nàng lấy một cơ hội đi? Hẳn thực ghét nàng vậy sao? Nhưng hẳn ghét là việc của hẳn, còn việc của nàng chính là yêu thương hẳn như Tiên đế đã từng yêu thương nàng – vô điều kiện! Nếu hẳn không cho nàng cơ hội, vậy nàng liền tự cho chính mình cơ hội. Nghĩ vậy, Vận Phụng lại cố nở nụ cười thân thiện lên tiếng:

-“ Không sao! Ai có việc cần làm thì cứ đi làm. Không cần vì ta mà làm chậm trễ công việc chính mình nha. Dù gì ta cũng đã trở về hoàng cung rồi, cho nên khi nào các người muốn cũng có thể cùng ta bồi dưỡng tình cảm đi. Lộ An Cung lúc nào cũng chào đón các người nha!! “

Hết câu, Vận Phụng cong lên khoe môi mọng xinh, nở một nụ cười thật tâm quá mức rực rỡ... Một phút vô tình ấy lại khiến bao ánh mắt bị mù lòa đi, khiến mấy con tim bị chậm một nhịp, khiến tâm những nam nhân đấy như có một dòng khí nóng chạy qua ran ran. Nàng cười... Thật đẹp... Thật sự quá đẹp!

Nam Cung Vũ Họa một lòng đầy kinh ngạc. Nụ cười ấy, sao lại trong trẻo đến thế?! Không vương chút tạp niệm, quá thuần khiết! Nam Cung Vũ Họa nhìn đôi môi cười rực rỡ ấy, thì một khát khao chiếm lấy lại dấy lên mạnh liệt! Đồng dạng hẳn, những nam nhân họ Thượng Quan kia cũng vậy, chính là cái cảm giác khát khao chiếm hữu lấy nụ cười ấy cho chính mình. Nụ cười ấy như thanh tẩy chính họ, như một thứ ánh sáng không bao giờ tắt.

Nhưng nụ cười ấy rơi vào trong mắt Thượng Quan My lại trở thành một chiêu trò quyến rũ nam nhân. Trong lòng càng thêm nguyên rủa Vận Phụng tới hàng ngàn hàng vạn lần. Đồ tiện nhân không biết xấu hổ, đã quyến rũ phụ hoàng, nay còn quyến rũ cả các hoàng huynh đi. Hừ! Ngay cả chiếc khăn gắm trong tay cũng bị nàng ta vô tội bắt đi kia.

Sau một hồi ngây người, Phượng đế vẫn là người tỉnh lại trước nhất, hắng giọng lên tiếng phá bỏ không khí trầm mặc đây:

-“ Nghe các người nói vậy, trẫm cũng không cần làm gì. Trẫm cũng đã hứa sẽ cho nàng xuất cung, nay có các người đi theo bảo vệ nàng thì trẫm càng yên tâm phần nào. Còn A Họa, nếu bận rộn thì trẫm cũng không miễn cưỡng, nhưng trẫm chỉ muốn nhắc nhở người đôi điều, Khuynh Thiên dù gì cũng là thân hoàng cô của người, người cũng không nên lạnh nhạt với nàng như vậy! Khi nào rảnh thì tới cùng nàng trò chuyện chút là được... “ – Phượng đế mầu mĩnh nói đạo lý.

-“ A Họa đã rõ! “

-“ Được rồi được rồi, rõ rồi thì nhớ làm, đừng để trẫm thất vọng! “ – Phượng đế cố tình dận đi dận lại, như muốn nói rằng: đây là trẫm đang hạ lệnh cho người, người không làm, chính là kháng chỉ!

Phượng đế vừa dứt lời, thì từ ngoài cửa Tầng Thư các đã thấy Khương công công đã bước vào, theo sau là Thu nhi cùng hai thị vệ bê một chiếc giường lớn. Khương công công bước tới, cao giọng thông báo:

-“ Hoàng thượng, đồ đã được chuyển đến! “

#Airen.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Cô, Đừng Ngủ Nửa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Khương công công bước vội về bên cạnh Phượng đế. Thu nhi cẩn thận dọn dò thị vệ đặt chiếc giường xuống giữa phòng, rồi nhanh chân bước tới hầu cạnh Vận Phụng. Nghe thấy một tiếng “ ầm “, Vận Phụng liền biết giường đã được đặt xuống, liền phát tay áo cho thị vệ mở nắp rồi cho lui. Những con mắt hiếu kỳ lại tập trung về phía chiếc giường to ấy, đầy mắt xẹt qua một tia quang mang... Nàng thật sự sẽ tặng chúng sao?

Thu nhi thấy thị vệ đã lui ra, liền quay sang lên tiếng cung kính đối Vận Phụng:

-“ Công chúa, nắp giường cũng được mở rồi, ngài cần tìm thứ gì thì để Thu nhi tìm hộ ngài... “

Vận Phụng có chút suy tư đôi lát mới lên tiếng:

-“ Vậy đi, ở đây chỉ có My nhi công chúa là nữ nhi cũng là nhỏ nhất, vậy thì để nàng ta chọn trước đi! Thu nhi, mang Huyết Lệ chi phúc, Ngũ sắc dạ minh châu ra để cho My nhi công chúa chọn lựa! “ – Vận Phụng hào phóng ra lệnh.

Thu nhi không hề có chút kinh ngạc, chỉ răm rắp nghe theo, tìm được hai món đồ liền bê tới trước mặt Thượng Quan My, không siểm nịnh nói:

– “ Công chúa, mời người chọn. “

Thượng Quan My khẽ liếc hai món đồ trước mặt lại liếc vào trong chiếc gương kia, hừ lạnh một tiếng thật to, quảnh mặt qua đối Vận Phụng lớn tiếng xét hỏi:

– “ Hoàng cô, người cũng thật keo kiệt đi! Hừ, rõ ràng hai món đồ này rõ ràng là không có giá trị bằng mấy món đồ của Tiên hậu trong gương kia. Người đây là không nỡ tặng ta món đồ đắt giá như vậy hay là do bản công chúa ta không xứng với chúng? “ – Thượng Quan My ghen ghét, không tha lấy một cơ hội nào si nhục nàng.

Hừ, người chắc chắn là không xứng rồi.

Vận Phụng nghe lời này thì có chút chán ngán. Cái vị công chúa này một hai là muốn cùng nàng xuống bùn mới chịu đây? Nhưng nàng thật sự chẳng muốn so đo, nàng lười phải động não qua mà... Chắc! Tự thân trong lòng xong, Vận Phụng mới nhẹ nhàng lên tiếng:

– “ My Nhi công chúa nghĩ nhiều rồi, hoàng cô ta thực sự không có tiếc gì với một hoàng thất như người nha. Chỉ là trước đây khi phụ hoàng tặng ta những món đồ đó có dặn dò rất kĩ lưỡng nha.

Khi tặng áo choàng lông huyết hồ, ta không may làm cháy mất một ít lông ở góc áo. Một món đồ không hoàn hảo, ta nào dám tặng lại cho người đây? Nó đã không còn đủ xứng với người đi.

Còn khi tặng bộ kim quang Tiên Nữ Tán Sắc, phụ hoàng cũng đã nói, đó là món quà để ta dùng vào ngày xuất giá, về sau này sẽ được truyền lại cho nữ nhi của ta. Ta là không thể tặng người nha.

Còn chiếc vòng tay lưu ly ngũ sắc, phụ hoàng dặn rằng đó là quà cho thể tử của thể tử Trần Lạc vương đây. Về sau sẽ được lưu truyền cho nữ nhi của Nam Cung gia. Ta là muốn tuyên thù lời dặn của phụ hoàng nên thật sự là không thể mang ra tặng cho My nhi công chúa người đây... “ – Ngừng một chút, hít nhẹ một hơi, Vận Phụng lại tiếp lời – “ Nếu người chưa vừa lòng với món đồ này thì cứ tùy ý tới trong gương chọn những món khác, có đoàn sáo lục ngọc, bạch ngọc bảo tiên phiến, huyền ngọc từ linh trâm, kim ty y. Cứ tùy ý! “

Thượng Quan My nghe vậy có chút tức tối trong lòng, sắc mặt cũng đỏ rần lên, nhưng vẫn cố lên giọng tra hỏi ngược lại nàng:

– “ Hừ, nếu ta nhớ không nhầm thì còn một đoàn kiếm vô tự cùng lệnh bài miễn tử đi? “

– “ Ân! Lệnh bài miễn tử ta đã đưa cho A Minh, còn đoàn kiếm Vô Tự ta giữ lại để phòng thân. “ – vận Phụng hòa ái đáp.

– “ Đúng, Lệnh bài miễn tử trẫm đang cầm đây, My nhi, người vẫn nên chọn lễ vật nhanh nhanh đi ... “

Thượng Quan My nghe tới Phụng đế thì cứng họng. Nuốt ngược tức tối vào sau trong bụng dạ, đi lướt qua, tùy ý nhặt lên chiếc huyền ngọc từ linh trâm, lại quay lại đối Vận Phụng, cung cung kính kính “ tạ ơn hoàng cô “. Rồi vội vã xin được cáo lui trở về thăm hỏi Phụng hậu. Phụng đế chấp thuận, cho nàng ta lui.

Thượng Quan My vừa dời đi, Vận Phụng cũng nhanh nhẹn lên tiếng thúc giục những hoàng thất còn lại:

– “ Được rồi, còn đại hoàng tử, nhị hoàng tử, tam hoàng tử cùng thể tử Trần Lạc mau lại chọn lễ vật đi! Ta có chút đói rồi nha... “ – Vận Phụng xoa xoa cái bụng rõ tuếch than thở.

Thượng Quan Mặc khẽ nở nụ cười thích thú, Thượng Quan Mộ thì không câu nệ mà cười sáng “ ha ha “. Vị hoàng cô này thực thú vị quá mức đi! Phong phạm lễ nghi của hoàng thất này cũng phải quý dưới chân nàng 8 thước nhaa. Trong khi hai kẻ cười thì lại có hai kẻ im lặng, Thượng Quan Miên cùng Nam Cung Vũ Họa đồng dạng yên lặng, khẽ liếc mắt về phía nàng vài cái. Trầm mặc chờ đợi.

Thượng Quan Mộ nhanh nhẩu lên trước, không cần suy nghĩ liền cướp luôn chiếc Kim ty y trước mắt Thượng Quan Mặc. Y đầy cao hứng đối Vận Phụng:

– “ Hoàng cô, Mộ nhi rất hợp ý với chiếc Kim ty y này nha! “

– “ Ân, tam hoàng tử thích liền dùng đi, ta thấy nó cũng rất hợp với người nha ... “ – Vận Phụng trêu ghẹo đáp.

– “ Uể? Hợp với chất nhi thật sao? “ – Thượng Quan Mộ nghi hoặc to đùng trước giọng điệu của nàng.

– “ Ân! Rất hợp! Kim ty y này đao thương bất nhập, đao kéo cắt không đứt, răng nanh cắn không nát nha. Người ý nha. Ngày ngày đều trêu hoa ghẹo nguyệt, dùng Kim ty y này phòng thân là đúng rồi đi! Phòng một ngày có bông hoa nào báo thù đây!! Haha ~ “ – Vận Phụng cao hứng đáp.

– “ ..... “ – Thượng Quan Mộ ngớ người.

Nàng đây là đang rù hẩn bị báo ứng đi!

– “ hahahah! Hoàng cô thật tốt, suy nghĩ cho chất nhi quá tốt! hahahah ~ “ – Thượng Quan Mộ bỗng chốc trở nên càng sáng khoái cười.

Nhìn một màn trước mắt, có kẻ tức nổi phôi, thì cũng có kẻ tức nổi mắt... Nàng mới đây mà đã thân thiết với Thượng Quan Mộ như vậy?!

Thượng Quan Mộ chọn được món ưng ý, liền biết ý trở về chỗ ngồi, mân mê chiếc Kim ty y trong tay, lại đánh mắt về phía Nam Cung Vũ Họa đầy trêu tức, ý tứ rằng: bốn hoàng tử đã có đồ tốt rồi đây. Hahah!

Nhìn kẻ vừa cướp đồ tốt khỏi tay mình, Thượng Quan Mặc nuốt ngược sự tức giận vào trong, mắt lại đưa qua tìm một món lễ vật khác. Rất nhanh, y đã cầm lên chiếc bạch ngọc tiên phiến. Vỗ vỗ vài cái lại mở ra mở vào vài cái. Cũng là đồ tốt, y có chút hứng khởi trở lại, cũng đối Vận Phụng cung kính:

–“ Hoàng cô, Mặc nhi thấy hợp ý chiếc bạch ngọc tiên phiến này đây. “

–“ Ân, Nhị hoàng tử thích cũng liền cầm đi. Sự thanh nhã của nó cũng rất hợp với người đi. “ – Vận Phụng ko hề keo kiệt mà khen ngợi.

–“ Tạ hoàng cô đã khen ngợi! “

Chọn xong, Thượng Quan Mặc cũng ý tứ trở về chỗ ngồi. Y rất vừa lòng với chiếc phiến này, cũng như với lời khen của Vận Phụng. Trong đôi mắt y không khỏi toát lên một trời hoa đào lướt qua.

Thấy hai vị hoàng đệ chính mình đã chọn xong, Thượng Quan Miên không nhanh không chậm cũng tiến tới, cầm lên chiếc đoản sáo lục ngọc. Ngắm nghía thưởng thức một hồi mới cung kính đối Vận Phụng:

–“ Hoàng cô, Miên nhi hợp ý với chiếc sáo ngọc này đây. “

–“ Ân, đại hoàng tử biết thổi sáo sao? “ – Vận Phụng không hề che giấu sự ngạc nhiên trong giọng nói.

–“ Chắc nhi chỉ biết chút ít, khiến hoàng cô chê cười rồi... “ – Thượng Quan Miên khiêm tốn đáp.

–“ Ân, vậy khi nào rảnh rồi, đại hoàng tử cứ qua Lộ An cung thổi sáo cho ta nghe đi! Ta có mấy khúc nhạc muốn được nghe! “ – nàng hào hứng đề nghị.

–“ Tạ hoàng cô coi trọng! “

Nói rồi, Thượng Quan Miên lại từ tốn trở lại ghế ngồi. Chỉ còn lại Nam Cung Vũ Họa, vẫn lặng lẽ không nói, âm thầm quan sát tất cả. Đáy lòng có chút gì đó không mấy vui vẻ khi nhìn thấy nàng niềm nở với những “ hoàng chất “ khác kia. Thấy hần im lặng như vậy, Thượng Quan Mộ cao giọng giục dă:

–“ A Họa, tới huynh kìa. Còn không mau qua chọn đi! Không là hoàng cô sẽ chết đói vì huynh đây!! “

–“ A Họa, người mau chọn đi! “ – Phụng đế đồng dạng thúc giục.

Nam Cung Vũ Họa nghe thấy tiếng Thượng Quan Mộ thì khẽ liếc mắt nhìn y rồi lại liếc nhìn những đồ vật còn lại trong giương. Lại thêm một khoảng lặng yên, những con mắt lại tập trung lên người hần. Ngay cả tâm Vận Phụng giờ này cũng là đặt lên người hần đây. Không biết hần sẽ chọn lễ vật nào đây? Liệu hần có thích lễ vật đó không? Nếu hần không thích thì nàng phải làm sao đây? Khoảng lặng qua đi, Nam Cung Vũ Họa lãnh đạm lên tiếng:

–“ Mấy món đồ này ..... bản thể từ đều có! Không phiền Khuynh Thiên công chúa phải mất công tặng. Công chúa cứ giữ lại đi. “

–“ Thế từ là không thích chúng sao? “ – Vận Phụng có chút đau lòng lên tiếng.

Hần là ghét nàng tới nổi, không muốn nhận cả quà mà nàng tặng ư? Nhưng thật tâm Nam Cung Vũ Họa thì hần cái gì chẳng có đi, cần gì một món lễ vật nhỏ nhoi như vậy!

–“ Thật sự thì bản thể từ đều có cả rồi. Huyết lệ chi phục cùng Ngũ sắc dạ minh châu, bản thể từ chẳng thiếu thứ gì đây.. “ – đây là hần đang giải thích sao?

Nghe vậy, Vận Phụng có chút ngần ngại. Nghĩ lại thì quả thực là chỉ còn lại hai món đồ đó, thật có chút kém giá trị đối với hần. Nàng phải làm sao bây giờ? Nghĩ nghĩ nghĩ, não bộ xoay chuyển nhanh chóng, nàng có gì để tặng hần bây giờ?

Có rồi, nàng lôi trong cổ áo ra một chiếc vòng. Mặt vòng là một chiếc vi cá thất sắc quang lung linh. Chiếc vi cá nhỏ như một đốt ngón tay. Xuyên qua bằng một sợi bạc mỏng manh, nếu không nhìn kỹ, quả thực không thể thấy được nha. Phụng đế ngồi bên cạnh cũng có giật mình, y không biết nàng có đeo vòng cổ đâu. Miên/Mặc/Mộ đồng dạng nhìn chăm chăm vật nhỏ được đem ra, sự tò mò càng dâng cao. Chỉ nhìn qua thôi liền biết nó không phải thứ gì đơn giản đâu!

Cầm chiếc vòng cổ trong tay, Vận Phụng nhẹ nhàng lên tiếng:

–“ Hai món đồ kia quả thực không hề xứng với thể từ. Nay chỗ ta có một chiếc vi cá của Cẩm Lý Quy! Ta liền đem nó tặng cho thể từ đây... “

–“ Cẩm Lý Quy? Có phải là loài cá chép mang lại may mắn không? Nghe nói loài cá này rất linh thiêng, chỉ cần tới cầu nó thì mọi điều đều thành hiện thực thì phải! Thiên aa~, dù chỉ là một chiếc vi cá của nó cũng rất đáng giá nha. Nếu có được một chiếc vi cá đem về thờ, ngày ngày được nó phù hộ rồi nha~ “ – Thượng Quan Mộ cao hứng giải thích.

Sao? Nàng vậy mà không tiếc thứ vô giá như vậy với Nam Cung Vũ Họa đi? Nàng là thật sự yêu thương hắn vô vàn sao? Không nhìn thấy những ánh mắt kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ cứ chằm chằm trên người nàng, Vận Phụng đáp:

– “Ân, là loài cá chép may mắn đấy đây! Năm đó, ta ở trên Tiên Linh Sơn, có cứu được một con Cẩm Lý Quy, nó trả ơn ta bằng một chiếc vi này nha... Ta vì thấy nó đẹp nên mới giữ lại làm vòng cổ đeo chơi nhaa! “ – Vận Phụng cao hứng kể lại.

– “Hoàng cô thật rộng lượng nha! Món đồ quý giá như vậy, cũng có thể đem ra tặng cho thế tử biểu huynh đây? “ – Thượng Quan Mạc lên tiếng có chút mất hứng.

– “Ân, không sao! Chỉ cần thế tử Trần Lạc thích, ta liền tặng hẳn! “ – Vận Phụng rộng lượng đáp.

– “Khuyhnh Thiên công chúa nói rồi sẽ không hối hận chứ? “ – Nam Cung Vũ Họa nghe ngữ điệu nàng sang sảng thì có chút nghi hoặc.

Nàng thật sự sẽ tặng thứ quý giá đó cho hắn sao?

– “Ân, chỉ cần ngươi thích là được! “ – Vận Phụng đáp chắc chắn.

– “Vậy... bản thể từ... cung kính không bằng tuân mệnh! “

Như vậy là hắn thích nó? Hắn muốn nhận nó đi? Tâm Vận Phụng như được đặc ân thả lỏng. Đưa chiếc vòng cho Thu nhi, ý tứ rằng bảo nàng ta đưa xuống cho Nam Cung Vũ Họa. Hiểu ý, Thu nhi nhanh nhẹn đi xuống, trao lễ vật cho hắn, rồi trở lại ngay.

Cầm chiếc vi cá nhỏ nhắn mà vô giá trong lòng bàn tay, hắn phảng phất như cảm nhận được hơi thở của nàng... Mềm mại, ngọt ngào, rất ấm áp!

#Airen.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Cô, Đừng Ngủ Nữa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Chính ngọ, từ cửa hoàng cung Phượng Quốc xuất hiện hai cỗ xe ngựa sang trọng đồng thời ra khỏi cung. Một chiếc đi chiếc mang bảng tên của cửa phủ đại hoàng tử, chở ba vị hoàng tử cùng xuất cung. Một chiếc còn lại mang bảng tên của phủ nhị hoàng tử lại chở Khuyhnh Thiên công chúa cùng cung nữ Thu nhi.

Trên xe ngựa của phủ nhị hoàng tử, Vận Phụng nằm dài trên nhuyễn tháp, như một con rắn vàng lười nhác nằm bất động, đôi mắt sau bạch lụa đã khẽ nhắm lại dưỡng thần. Trước khi đi, Thượng Quan Minh năm lần bảy lượt dặn dò nàng: “đi đường phải cẩn thận, chớ để lộ thân phận quá sớm! “. Chắc nghĩ lại, Vận Phụng có chút đau đầu. Y là muốn nàng không gây chuyện thị phi ảnh hưởng đến thể diện hoàng thất mới đúng đi? Hừ, nếu có gây chuyện thì cũng đâu phải nàng đi gây với người ta nha? Toàn là bị người khác tìm tới cửa nha!! Thiên aa~, ngài nhìn xuống mà coi, sao số nàng lại éo le thế này!! (tg: -_- bà số khổ, chắc tui số sướng hà??)

Ngồi xe gần hai khắc, thì liền đã tới nơi. Trước cửa lớn Mãn Lai Lầu, hai chiếc xe ngựa của đại/nhị hoàng tử cùng lúc dừng lại. Người đi đường cũng dừng lại vây xem. Người đang ngồi trong sảnh cũng hướng ánh mắt tò mò về phía cửa! Hôm nay cũng thật mát giời đi? Hai vị hoàng tử cùng nhau đi ăn cơm sao? Mà cũng phải thôi mà, huynh đệ nhà họ đi ăn cơm cùng nhau cũng đâu có gì lạ đi? Ai mà không biết hai vị hoàng tử đây tình cảm thân thiết ra sao nha!! Chém chép!.

Xe ngựa vừa dừng, Thu nhi liền nhanh tay vén rèm, hạnh nhân đào qua lại dò xét xung quanh mới hướng Vận Phụng đang lười biếng lên tiếng gọi:

– “CÔNG chúa, tới nơi rồi. Nhìn Mãn Lai Lầu này cũng thật lớn đi, trang hoàng cũng rất xa hoa nha! Mới tới trước cửa đã là biển hiệu bạc, rèm châu bằng ngọc trai trắng nhaa~, cột son, thềm ngọc này... bla bla... Giả mà công chúa cũng có thể thấy nó aa. “ – Thu nhi có chút tiếc nuối thay nàng.

– “Hả?! Thực sa hoa vậy sao?? “ – Vận Phụng quả thực không dám tin.

Cỗ đại này mà cũng có kẻ chịu chơi như thế sao? Không chừng kẻ đó tiền còn nhiều hơn quốc khố đi?! Hắc hắc! Ông chủ chắc là một phú nhị đại đây...

– “Ân, công chúa! Thu nhi không dám nói láo nha! “ – Thu nhi chắc nịch đáp.

– “Em có biết chủ của Mãn Lai Lầu này là ai không? “

– “Ôi tì nghe nói, người dựng lên Mãn Lai Lầu này là đại công tử của Tư Đồ gia – Tư Đồ Tử Ngôn! “

– “Tư Đồ gia? “ – Vận Phụng đầy tò mò.

– “ Ần! Tư Đồ gia là gia tộc hoàng thượng duy nhất trong tam quốc suốt mấy chục năm nay đây. Nô tì còn nghe nói, Tư Đồ đại công tử là độc nam đời thứ 20 của Tư Đồ gia. Năm nay y còn chưa có tập quán, chỉ mới 18, 19 thôi nha. Y không chỉ giỏi buôn bán như thần, mà tài mao còn rất song toàn, tính tình ôn nhu như thủy hồ nha... Ở Phụng Quốc này y rất được chào đón dù là nam hay nữ dù là già hay trẻ, y chính là Thần tài của cả tam quốc nha. ” – Thu nhi như được bật công tắc, tuôn liền một tràng như suối.

– “ ..... “ – Vận Phụng đầu quay như chong chóng, không thể đáp trả aa~.

Thiên aa~, đã có tiền lại còn tài như vậy?! Chắc chắn là cực phẩm! Là cực cực phẩm đi.. Chắc! Nhưng cực phẩm cũng chỉ để ngắm thôi. Một kẻ có tài năng buôn bán dù là do bẩm sinh hay do luyện tập trong thương trường như vậy thì chắc chắn không phải người bình thường! Hàn Phiêu Phiêu a Hàn Phiêu Phiêu, kiếp này cũng có kẻ cùng người so tài đi. Thiên aa~, lão nương ta ngựa nghề quá đi!!! Tại sao lão sinh ra một Vận Phụng rồi, lại còn sinh thêm một Tư Đồ Tử Ngôn aa?? Hắc hắc.

Trước cửa lớn của Mãn Lai Lâu, từ xe ngựa của phủ đại hoàng tử, Thượng Quan Mộ, Thượng Quan Mạc, Thượng Quan Miên lần lượt xuống xe, giữa bao nhiêu ánh mắt của người xung quanh. Xôn xao bàn tán, bàn tán xôn xao aa~. Thiên aa~, hôm nay là ngày gì nha, mà cả ba vị cùng đi ăn cơm? Còn ngồi chung một xe?! Nếu vậy thì người ngồi xe của phủ nhị hoàng tử là ai nha? Chỉ trong một tích tắc, tất cả lực chú ý lại được dồn lên chiếc kiệu của phủ nhị hoàng tử. Bên trong xe chắc không phải hoàng thượng đi?? A đi đã phật... (tg: một phút mặc niệm)

Bỏ qua sự ồn ào xung quanh, Thượng Quan Mạc lập tức để tâm tới người đang ngồi trên xe phủ của phủ chính mình. Không để năng đợi lâu, Thượng Quan Mạc bước tới trước xe, nói vọng vào trong:

– “ Tiểu Phụng, tới nơi rồi! “ – Thượng Quan Mạc cố ý không gọi nàng là “ hoàng cô “ mà lại tự ý đổi một cách gọi mà chính mình cho rằng là thân thiết.

Nghe THUỖNG Quan Mạc gọi chính mình hai tiếng “ Tiểu Phụng “, Vận Phụng có chút ngớ người. Thế này cũng quá là không lễ phép đi? Nhưng mà nàng cũng kệ thôi, kêu gì thì kêu đi, dù gì nàng cũng đâu có huyết thống với cái họ Thượng Quan này, nàng lười phải chỉnh! Từ từ nhắc người khỏi nhuyển thấp, đưa tay lên liền được Thu nhi đỡ lấy mau chóng. Thu nhi không dám chậm trễ nhưng vẫn chậm rãi đỡ Vận Phụng xuống xe ngựa. Thượng Quan Mạc thấy bóng dáng nàng bước xuống, cũng ân cần giúp đỡ một tay.

Từ chiếc xe ngựa của phủ nhị hoàng tử, một tiểu nữ nhân (tg: ý là một nữ nhân đáng người nhỏ bé ý), vận một bộ hoàng y nhẹ nhàng, tóc vấn kiêu tai thỏ, phục sức không quá đơn điệu, khí chất xuất trần bao phủ nơi nàng đứng. Góc cằm thon thon, môi đào như có như không đang nở (tg: là đang cười duyên đó)... Ế? Nhưng sao nàng lại dùng bạch lụa che mắt? Nàng là có tật ở mắt đi? Mà nàng là ai? Sao lại có thể ngồi xe của phủ nhị hoàng tử, mà còn hình như nhị hoàng tử rất thân thiết với nàng đi?! Nàng đây là tiểu thư của phủ nào đây? Thật lạ lắm nha.. Xôn xao xôn xao lại xôn xao, bàn tán to nhỏ không ngớt!

Thấy Vận Phụng đã đứng vững, Thượng Quan Mạc chớp cơ hội lên tiếng:

– “ Để ta! Thu nhi, người quay về bẩm báo rằng Tiểu Phụng đã tới nơi bình an. “ – y gọi hai tiếng “ Tiểu Phụng “ cũng thật thuận miệng đi.

– “ Không không, để nô tì, nhị hoàng tử ngài cứ vào trước đi... “ – Thu nhi vội vã dành lại nhiệm vụ của chính mình.

– “ Người là sợ bọn ta nuốt mất tiểu thư nhà người sao? “ – Thượng Quan Mạc lên giọng như giận dữ.

– “ Nô tì không dám! “ – Thu nhi vội vã cúi đầu.

– “ Vậy còn không mau đi?! “ – hừ, để người ở lại để lại kỳ đà cản mũi sao?

Vận Phụng có chút sáng tỏ, đây là y muốn đuổi Thu nhi đi sao? Chắc, nếu y đã có ý thì nàng cũng thành toàn thôi, dù sao y cũng đâu thể ăn thịt nàng? Nghĩ vậy, Vận Phụng vỗ nhẹ vào tay Thu nhi hai cái, ý tứ rõ ràng: ta không sao, người cứ đi đi! Thu nhi, có chút do dự, nhưng cũng cung kính cáo lui:

– “ Vậy... nô tì cáo lui! “ – Thu nhi ngoan ngoãn nghe lời.

Thấy Thu nhi đã được xe ngựa phủ chính mình đưa đi, Thượng Quan Mạc hài lòng, lại đối Vận Phụng ân cần săn sóc:

– “ Để ta đỡ người vào trong? Chúng ta lên tầng hai ăn cơm... “ – âm thanh dịu dàng khiến người người càng thêm tò mò.

Chưa kịp tiến tới gần để đỡ lấy nàng, đã bị Thượng Quan Mộ nhanh chân hơn tới chen ngang, cướp lấy cơ hội. Hừ, muốn thừa nước đục thả câu sao? Hoàng huynh cũng thật biết tính toán, nhưng huynh tính thiếu ta rồi...

– “ Hoàng huynh, mấy việc như này vẫn là nên để hoàng đệ này làm thì hơn? Cái việc này thực không hợp với hình tượng của hoàng huynh đâu! “ – Thượng Quan Mộ tươi cười cướp hoa trong tay Thượng Quan Mạc.

– “ Đệ... “ – Thượng Quan Mạc cứng họng.

Quả thực, hình tượng của hắn không hợp để làm những điều này chốn đông người. Ai Ai chẳng biết đại/nhị hoàng tử của Phụng Quốc là hai lựa chọn duy cho cái ghế Phụng đế tương lai? Nay Thượng Quan Mạc còn ở giữa phổ phượng tình tứ cùng một nữ nhân, còn là hoàng cô của chính mình thì khác nào tự hắt đổ đi bao công sức trước đây đâu? Phải nhin, phải nhin nhin!

– “ Hoàng huynh không cần lo hoàng đệ sẽ thay hoàng huynh quan tâm nàng kỹ lưỡng nhaa.. “ – Thượng Quan Mộ ý tứ đầy trêu tức.

-“ĐƯỢC rồi được rồi, ai cũng được! Nhanh đi aa~, ta đói lắm rồi.. “ – Vận Phụng tỏ ra mếu máo vì đói.

Hừ, tức chết người đi! Dám tranh giành hoàng cô với A Họa ca của ta sao? Hoàng cô của A Họa cũng chính là hoàng cô của ta nha... Muốn tranh? Nằm mơ đi! Trong lòng càng cười càng nở hoa, ngoài mặt là một lớp da dày cao hứng! Thượng Quan Mộ, nhanh nhẹn đưa tay ra đỡ lấy người Vận Phụng, Vận Phụng như một con thỏ ngoan đầy nghe lời.

Thượng Quan Miên từ đầu đến cuối đều không nói lời nào, nhưng ánh mắt vẫn dán chặt lên người Vận Phụng, tâm của y chính là muốn ngắm nụ cười của nàng nhiều thêm chút nữa... Cái nụ cười ấy, nhẹ nhàng mà lại rực rỡ, nhàn nhạt mà lại ngọt ngào, tựa như sương khói vậy, chỉ sợ chớp mắt một cái nụ cười ấy liền biến mất?

Ngoài đây có kẻ nhìn nàng không rời mắt, thì bên trong kia cũng có kẻ không thể rời mắt chỉ nhìn nàng... Ung mâu hấn sắc bén, xoẹt qua một tia thị huyết!

Được Thượng Quan Mộ đỡ đi lên từng bậc thang một, giữa một biển nhân quang lấp lóe như đã tìm thấy con mồi, Vận Phụng vẫn thản nhiên, nhẹ nhàng bước từng bước. Vận Phụng không phải không thể cảm thấy những ánh mắt đầy mà là nàng lười phải để ý! Điều nàng để ý lúc này đây, chính là ăn cơm ăn cơm và ăn cơm. Nàng quả thực sắp đói mốc meo rồi đi... (tg:V tham ăn với, mong rằng anh Họa sau này có đủ khả năng nuôi bà)

Thượng Quan Miên cùng Thượng Quan Mạc ngậm ngùi chấp nhận hộ tống phía sau. Đáy lòng Thượng Quan Mạc như đã bốc hỏa, nhưng sắc mặt vẫn là điềm nhiên vô cùng, khí chất cao quý vốn có cũng đã trở lại. Thượng Quan Miên lòng tuy không cháy, nhưng tâm can như bị thắt chặt thêm một phần, dù cho ngoài mặt y có tỏ ra trầm tĩnh bao nhiêu đi nữa. Thượng Quan Mộ lại chốc chốc quay lại thưởng thức biểu hiện của hai vị hoàng huynh, lớp da nở hoa càng thêm tươi rồi!! Hahah ~

#Airen.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Cô, Đừng Ngủ Nữa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Bước vào nhĩ gian lâu hai, Vận Phụng liền gửi thấy một mùi thơm hoa lan thoang thoảng. Chắc, ông chủ cũng thật biết cách làm ăn nha.. Thượng Quan Mộ dìu nàng đi từng bước vào nhĩ gian độc mộc (tg: ý là phòng này toàn là gỗ hị), đỡ nàng ngồi xuống chiếc bàn tròn độc mộc khắc hoa sen tinh tế, rồi nhanh chân chiếm lấy vị trí ngồi bên phải nàng. Thượng Quan Mạc nào lại không thấu đáo ý tứ hoàng đệ mình, y cũng vội vã ngồi bên hướng tay trái nàng. Thượng Quan Miên không nói, chỉ lẳng lặng ngồi đối diện nàng như vậy! Vẫn là huynh trưởng, vẫn nên rộng lượng aa~. Thượng Quan Mộ, nhanh nhẹn kêu món, rồi lại nhanh chóng trở về với câu chuyện.

-“Hoàng cô, lúc này, chất nhi mạo phạm gọi tục danh ngài, ngài không trách chất nhi chứ? Cũng là vì trước lúc đi phụ hoàng có căn dặn không thể để lộ thân phận của hoàng cô lúc này nên... “ – Thượng Quan Mạc thừa cơ hội nhận lỗi như bắt đắc dỉ.

-“Không trách! Dù sao các người cũng hơn ta mấy tuổi, để các người kêu ta một tiếng” hoàng cô “cũng thật ngại quá! “ – Vận Phụng thực sự ngại ngừng nha.

Mặc dù ở thế kỉ 21, nàng đã sống tới 29 tuổi, cùng có 16 năm ở Thần Nguyên đại lục này nhưng sự thật, hiện tại nàng vẫn là nhỏ tuổi hơn bọn hấn nha.. Khi bị Thượng Quan Minh kêu “hoàng tỷ“, nàng đã thấy sồn cả da gà thế nào nha. Chắc, thà để bọn họ gọi tục danh vẫn là dễ nghe hơn, nhưng cũng không thể gọi quá thân thiết được, vì nàng trở về không phải vì bọn họ đâu, nên cũng cũng không cần có những mối quan hệ phiền phức hay quá thân thiết. Rồi đến một ngày nàng cũng sẽ phải dời đi thôi...

-“Vậy... sau này chất nhi nên xưng hô với hoàng cô sao cho tiện đây? “ – Thượng Quan Mộ cũng là không thua kém, vẫn cướp được lời của Thượng Quan Mạc.

-“... phụ hoàng không phải phong cho ta là Khuynh Thiên công chúa sao? Vậy các người cứ kêu ta là Khuynh Thiên đi, dù sao cũng không thể kêu tục danh của ta được... “ – Vận Phụng nghiêm chính đáp.

-“Vậy, Mộ nhi sẽ gọi ngài là Khuynh Thiên tiểu cô được không? Sau này tiểu cô cứ kêu ta là Mộ nhi đi.. “ – Thượng Quan Mộ hí hửng đáp!

-“Ấn! Tùy người aa~“

-“Ta cảm thấy, tam đệ kêu vậy vẫn quá xa cách rồi! Hay là ta chỉ kêu ngài là Khuynh Thiên, có được không? Ngài sau này liền kêu ta là A Mạc đi? “ – Thượng Quan Mạc có chút suy tư hỏi.

-“ẤN. Người gọi ta Khuynh Thiên thì được nhưng ta không gọi người là A Mạc được, vẫn là nên kêu người như Mộ nhi, là Mạc nhi đi! “ – Vận Phụng không do dự đáp.

–“ Nhưng ... “ – Thượng Quan Mạc chưa bằng lòng.

–“ Vận Phụng ... “ – ngẩn ngơ.

–“ Ân? Đại hoàng tử kêu ta? “ – Vận Phụng đáp lại vô thức.

Giật tâm mạnh! Thượng Quan Miên chợt nhận ra mình vừa thất thố, kêu tên nàng... Nhận thấy ánh mắt đầy thị huyết của Thượng Quan Mạc, cùng với sự tò mò trên mặt Thượng Quan Mộ, Thượng Quan Miên chỉ đáp lại bằng cặp ung mâu âm trầm, yên ắng như mọi ngày. Nhưng tâm lại đầy sóng cuộn cuộn, mà hồng tâm của con sóng dữ ấy lại là nàng. Thượng Quan Miên biết chính mình đã bị nàng mê hoặc, bằng một cách nào đó? Bằng nụ cười ấy sao? Hay là bằng cái chất giọng ngọt ngào mà man mát ấy? Hay chính là vì khí chất rất lạ và đặc biệt kia trên người nàng?... Y biết, chính mình đây chỉ mới gặp nàng đây là lần thứ ba. Cũng không nói cùng nàng được quá nhiều câu đâu. Nhưng từng cử chỉ của nàng, từng phong thái của nàng, từng câu nói của nàng, khiến y không thể không rung động. Ngày đó, sau tiệc tẩy trần, y vốn chỉ nghĩ sẽ dùng nàng như một cái thang để leo lên vị trí mà chính mình muốn. Thượng QUAN Miên vốn không hề có tâm để động với nữ nhân, vì với y, nữ nhân cũng chỉ như cỏ dại, không đáng quan tâm, ngoại trừ Kim Diệp Trăn. Nhưng với Vận Phụng, từ ngày thực sự được nhìn thấy nàng, tiểu nhân nhi vận chanh y nhẹ nhàng, tóc vấn cầu kì mà phục sức lại đơn điệu không lòe loẹt, nàng đứng đó, im lặng mà cao ngạo như một vị nữ hoàng, bao bọc lấy nàng luôn là một hơi thở của tiên nhân xuất trần, là một loại khí tức rất đặc biệt mà hẳn không thể nói lên, nó khiến cho người ngoài, chỉ cần là kẻ có cảm nhận nhạy bén đều sẽ cảm thấy được sự thông tuệ, tinh tường của nàng, dù cho đôi mắt ấy bị che lại, thì cũng chỉ càng làm thêm phần bí ẩn của nàng. Có lẽ vì thế mà khơi dậy hứng thú trong lòng y chăng? Y cũng không biết nữa...

Thoát khỏi sóng ngầm đáy lòng, Thượng Quan Miên mới nhàn nhạt lên tiếng tiếp lời:

–“ Hoàng cô, vậy ta cũng ngại là Khuynh Thiên, về sau ngại gọi ta Miên nhi là được! “

–“ Ân! Miên nhi, người đang suy nghĩ gì sao? Có gì muốn hỏi cứ nói ra, không cần giữ trong lòng đâu nha. Những chuyện gì có thể nói ra là còn có thể giải quyết được nha, chứ cứ giữ mãi trong lòng là sẽ không thể cứu đâu. “ – Vận Phụng chân thành khuyên nhủ.

Thượng Quan Mạc, Thượng Quan Mộ đồng loạt hướng lực chú ý về phía y! Như trực chờ y nói ra tâm tư...

Mặc dù nàng mang bạch lụa, mọi thứ sau tấm vải ấy chỉ là mờ mờ ảo ảo, không thể nhìn rõ được sắc thái của từng người trước mặt nàng, nhưng nàng có xúc giác nha... Một kẻ đã phải đứng ở vị trí cao trọng (tợ: cao cả và quan trọng) như Hàn Phiêu Phiêu, nếu không có thứ gọi là giác quan thứ sáu thì có lẽ đã chết ngay khi mới bước chân vào đi? Sự nhạy bén của nàng là không thể thay đổi, chỉ có ngày một tăng lên. Chính vì thế mà nàng có thể cảm nhận được, có một đôi mắt luôn nhìn nàng còn mang những tia xúc cảm phức tạp... còn có, một đôi mắt khác, đang nhìn nàng đầy nóng nảy? Ờ? What? Nóng bỏng sao? Là kẻ nào dám nhìn lão nương như vậy??? Đôi mắt đó ở rất xa... Hừ, nhìn thì cứ nhìn đi, chả nhẽ Vận Phụng nàng lại sợ bị kẻ đó nhìn tới cháy luôn chắc?! Bỏ qua, Vận Phụng chắc chắn, ánh mắt đầy xúc cảm phức tạp kia là của Thượng Quan Miên, bởi vì ... hẳn rất ít nói!! Những kẻ ít nói chính là những kẻ hay nghĩ nhiều nhất!!! Chính là vậy.... (tợ: thật hả?.. bốn tác giả cũng chẳng biết).

Nàng quả thực rất nhạy bén!

–“ Khuynh Thiên, là ta đang nghĩ ngại có thể nói cho Miên nhi biết một chút về mắt của ngài không? Vì sao lại phải che lại? “ – Thượng Quan Miên cố tỏ ra tò mò để đánh lạc hướng nàng.

Nhưng một câu hỏi như vô tình này của y, lại khiến toàn lực chú ý của hai vị hoàng đệ mình một lần nữa đồng chuyển lên người Vận Phụng. Vấn đề này chưa từng nghe phụ hoàng nói qua, bọn họ cũng là rất tò mò đi.

–“ Đúng đó, Khuynh Thiên tiểu cô, mắt của ngài không phải có vấn đề gì khó chữa không? Nói ra đây Mộ nhi sẽ giúp tiểu cô tìm thầy lang giỏi nhất về chữa.. Chắc chắn có thể khỏi. “ – Thượng Quan Mộ thật lòng quan tâm nàng.

–“ Khuynh Thiên, không phải ngại... Mạc nhi biết rất nhiều danh y tốt, có thể giúp ngài đón họ tới hoàng cung chữa trị... “ – Thượng Quan Mạc thật lòng không kém.

–“ Ân! Các người nha, đừng có lo lắng quá, mắt của ta không sao mà! “ – Vận Phụng tươi cười đáp lại.

–“ Vậy sao phải dùng bạch lụa? “ – Thượng Quan Miên lần này thực sự tò mò.

–“ Vì A Minh nói, ta lớn lên trên Tiên Linh sơn, quanh năm là hàn khí, mà Phượng Quốc lại là quốc gia khí tức cao nên sợ mắt ta chưa thể thích ứng, nên kêu ta dùng bạch lụa một thời gian nữa nha... “ – Vận Phụng thật thà trả lời.

–“ Hóa ra là vậy... “ – Thượng Quan Mộ gật gù hiểu.

Lừa gạt!! Phụ hoàng chắc chắn là đang lừa gạt... Lý do như vậy cũng có thể gạt được nàng? Nàng không phải rất nhạy bén, nàng ứng phó với những người trong hậu cung kia không phải rất thông minh sao? Nếu như phụ hoàng gạt được nàng thì chỉ có một khả năng, chính là... nàng tự nguyện để bị gạt!! Vậy lý do của nàng là gì? Tâm ba vị hoàng tử khề động, đồng nhất một suy nghĩ.

Xa xa đâu đó lại có kẻ khẽ nhếch khóe môi đầy sùng nịnh. Nàng đây là giả trụ ăn thịt cạp đi? Có ý tứ, rất thú vị!

Tiếp tục lại là màn “ tranh cướp “ tiểu ý tàng đao giữa Thượng Quan Mộ cùng Thượng Quan Mạc. Chắc, hai nam nhân này, là hai vị hoàng tử đầy cao quý của Phượng Quốc nha, vậy mà... Lại tranh nhau .... Gắp đồ ăn cho Vận Phụng nàng đây! Còn chưa đủ, còn chen nhau đút nàng ăn đây? Thờ sâu!!! Thờ thật sâu aa~. Thiên aa~ thật phiền phức, nàng đâu phải không nhìn thấy gì đâu? Hừ lạnh trong lòng một cái, Vận Phụng tự tay cầm đũa, gắp

từng miếng thức ăn, chậm rãi thưởng thức! Chắc, cũng ổn đấy chứ, tuy không thể bằng những món ăn Tây Âu nhưng nếu so với ẩm thực Đông Âu thì cũng có thể tranh nhất nhì aa~! Hào ngon!

Vận Phụng hồn nhiên, ăn từng miếng ngon miệng trước những con mắt đầy kinh ngạc... Nàng.. nàng.. nàng làm sao có thể?? Mắt nàng ấy không phải... đi?! Thiên aa~?! Cái này cũng quá phi phàm rồi...

Thượng Quan Mộ lộ rõ vẻ mặt thần tượng nàng! Chẳng nhẽ Khuyhnh Thiên tiểu cô có con mắt thứ ba dưới cằm sao?? (tg::V mắt thứ 3 thì có nhưng ở trên trán cơ ông eeiii)

Thượng Quan Mạc lại có chút mắt húng xẹt qua đáy mắt. Y đã cố tình đuổi Thu nhi đi để có thể thể hiện chút nam nhi trước mặt nàng, nay còn đâu kế hoạch ban đầu?

Thượng Quan Miên vẫn là lẳng lặng quan sát nàng, thầm khen ngợi, một tiểu nữ nhân xứng để y nhìn trộm!

Còn xa xa đó, lại có kẻ đang hòa diễm công tâm rồi nha~... Hắn không biết vì sao, hắn chỉ biết chính mình cảm thấy thật không thoải mái khi nhìn nàng thoải mái... bên nam nhân khác!

Tư Đồ Tử Ngôn phụng mầu chăm chú nhìn gương mặt than của vị “Liệt Diễm Chiến Thần” bên cạnh, lòng thầm cao hứng... CHắc! Thật hiếm hoi để được thấy cái gương mặt thất thổ này của hắn nha~ hahah~.

#Airen.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Cô, Đứng Ngủ Nửa!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Cả một bữa cơm, Vận Phụng chỉ chăm chăm ăn, nàng thực sự đói muốn đi châu ông bà luôn đấy! Ba vị Miên/Mạc/Mộ cũng tự biết điều, tự ăn cơm của chính mình, thỉnh thoảng lại hỏi vài câu liên quan tới nàng, nhưng nàng cũng chỉ trả lời cho qua.

Cơm no bụng tròn, Vận Phụng cười thỏa mãn. Chắc! Tuy cũng không thể so sánh với món ăn tây phương nhưng vào bụng vẫn thật tốt! Hà... ~ Thấy nàng cười tươi rói như nắng, Thượng Quan Miên lên tiếng đề nghị:

-“Khuyhnh Thiên, cũng sắp tới giờ so tài của nhị vị tiểu thư nha, chúng ta chuyển tới nhả gian tầng trên thưởng trà luôn được không?”

-“Ân! Ta cũng cần một ly sữa nha..” – trà với sữa, nàng chính là thích uống sữa nha! Haha ~.

-“.....”

-“Tốt! Vậy để Mộ nhi đỡ Khuyhnh Thiên tiểu cô đi!” – Thượng Quan Mộ chân chó cướp vị.

-“Aiza... Mộ nhi đỡ cẩn thận nha! Ta sợ chính mình mà ngã ra đây là chỉ có thể lăn đi thôi nhaaa...” – Vận Phụng nghịch ngợm chọc y.

-“Hahahaha ~! Tiểu cô cũng quá đùa rồi! Tam hoàng tử ta đây dư thừa sức lực để đỡ tiểu nhân nhi như ngươi nha!! Hahah ~” – Thượng Quan Mộ cười sảng.

-“.....” – là 2 kẻ, à không là 4 kẻ cặn lõi đây!

Vận Phụng cao hứng, giơ tay kiểu nương nương ra cho Thượng Quan Mộ đỡ lấy. Hiểu ý nàng, Thượng Quan Mộ cũng ra vẻ một tiểu nô tài cung kính dắt nàng đi từng bước. Theo sau đôi “bích nhân” kia, hai nam nhân cũng chỉ có thể lấy trầm tĩnh để bao bọc con sóng ngầm trong lòng. Nhưng đằng xa xa nào đó, lại có kẻ mắt phun ra được cả lửa... Một đôi mắt của con bò cái giận dữ! (tg: đôi mắt của con bò cái giận dữ = đôi mắt phun lửa của nữ thần Hera khi ghen = lão Họa đang ghen nha:V).

Lên lầu ba – lầu dành để thưởng trà. Bốn vị hoàng thất không ngồi trong nhả gian nữa mà trực tiếp chọn ngồi cạnh lan can để dễ nắm bắt sự việc (tg: chính là dễ dàng xem kịch vui nha). Chỉ tiếc hôm nay tên nam nhân kia lại không tới, mà dù hắn có tới hay không thì chắc chắn cũng sẽ phải chịu chút dính líu đi! Hừ. (tg: nam nhân đó là nói tới lão Họa nha). Thượng Quan Mộ chân chó, đỡ Vận Phụng ngồi xuống phía cạnh lan can, rồi chính mình cũng tự an vị bên cạnh nàng. Thượng Quan Mạc đẩy một bụng bất mãn, nhưng cũng ngậm ngùi phía đối diện nàng ngồi xuống, bên cạnh an tọa cùng Thượng Quan Miên. Cả bốn người ngồi xuống chưa lâu thì tiểu nhị đã nhanh nhẩu bưng lên 4 ly trà bằng ngọc từ lam. Vận Phụng chạm nhẹ vào ly ngọc liền có cảm giác mát lạnh chuyển tới mọi chi cùng thượng não. Lòng lại thầm than, tên Tư Đồ Tử Ngôn kia cũng thật quá chịu chơi rồi, sẵn sàng đầu tư tí mĩ như vậy, thăm nào Mãn Lai Lâu này lại là đệ nhất Lâu của tam quốc đây! Chắc, thật muốn một lần cùng Đại thiếu gia Tư Đồ gia này đàm đạo một chút, nếu có duyên, cũng có thể cùng y hợp tác làm ăn đi!? Hắc hắc!

Tâm càng cao hứng, Vận Phụng lại bắt chi bắt giác nở nụ cười càng tươi tắn. Một cái chớp mắt đó, Thượng Quan Miên lại bị nàng câu mắt hồn... Nàng

đang cười? Cười thật ngọt ngào sao? Nụ cười ấy, giả mà nụ cười ấy là vì Thượng Quan Miên hẳn? Đồng dạng, Thượng Quan Mạc khẽ rung một nhịp trong tâm, “thùng – – chống lòng sao? Thượng Quan Mộ ngồi gần nàng nhất, cũng không tránh khỏi một giây mơ hồ! Nàng chỉ là cười thôi mà, vì sao lại. .... Nhưng Thượng Quan Miên cũng nhanh chóng hơn thoát ra khỏi được miền choáng váng, gọi ngược tiểu nhị lại, giọng đánh thép hỏi:

– “Tiểu nhị! Ai nói người mang loại trà này lên hả??? “

– “Tam hoàng tử bớt giận! “ – Tiểu nhị đầy sợ sệt – “ Là vì đại hoàng tử cùng nhị hoàng tử cũng là khách quen của Mãn Lai Lâu, mà trà hai vị hoàng tử đây hay dùng là Long Đỉnh này đây, nên tiểu nhân mới mang lên đây! “

– “Hừ, hai vị hoàng huynh uống trà Long Đỉnh thì người chỉ cần mang hai ly là được, chứ bốn hoàng tử ta không dùng Long Đỉnh cùng vị tiên nữ tỷ đây cũng không dùng Long Đỉnh!!! “ – Thượng Quan Mộ vừa nói vừa chỉ về phía Vận Phụng đang yên lặng như chờ đợi.

Quả thực là nàng đang chờ đợi nha, chính là chờ đợi ly sữa của nàng đây!. Thượng Quan Miên cùng Thượng Quan Mạc đồng dạng yên lặng như nàng, mặc cho Thượng Quan Mộ đang ra oai. . . Chắc!

– “Tiểu nhân biết lỗi, vậy tam hoàng tử cùng vị tiểu thư đây dùng gì aa~? “ – Tiểu nhị co rúm nhận sai, cũng nhanh nhẹn dọn bớt hai ly trà lên, cùng hỏi han khách tới.

– “Hừ, tiên nữ tỷ tỷ ta muốn dùng sữa, người liền đem cho nàng một ly sữa. Còn bốn hoàng tử dùng một ly Hoàng Đỉnh. . . “

Tiểu nhị như được ân xá, vội vã lui xuống rồi lại vội vã bưng hay ly trà sữa lên!...

Thiên aa~, cái tên hoàng chất Mộ nhi này cũng quá khả ái đĩ, rất biết cách làm người khác mất thể diện nha!! Vận Phụng nàng liền kết tên này nha! Haha~. Lòng vui ra cả mặt. Quả thực từ khi chuyển thể tới đại lục này, được sư phụ Hàn Nghiêm nuôi dưỡng, được nhị vị sư huynh Phàm/Phát chăm sóc, nàng dường như không còn là kẻ lãnh khốc của Thế kỉ 21 nữa. Nàng sống thật với cảm xúc của chính mình, vui buồn hờn giận gì đều biểu lộ ra mặt, ra ánh mắt, ra nụ cười. . . Người ngoài nhìn nàng liền phản năng đơn thuần, ngây ngô. Nhưng chẳng ai biết được nàng sâu bao nhiêu? Tuy không thể so với đáy biển, nhưng ở đại lục này thì chắc chắn là không ai sâu bằng nàng đâu.

Thượng Quan Mộ thấy nàng cười mỉm thì cẩn thận đưa ly sữa bạc vào trong tay nàng, còn không quên nhắc nhở “Sữa nóng, tiểu cô cẩn thận aa~ “. Miên/Mạc nhìn nhau lại nhìn nàng đang mỉm cười, tâm dâng lên một phen ghen tỵ. Đôi mắt rực lửa, sắc mặt u ám của kẻ nào đó lại càng thêm rõ rệt! Thượng Quan Mộ. .... (tg: mô phật! Anh Mộ cẩn thận ha~~)

Nắm được ly sữa trong tay, Vận Phụng xuyết xao thổi phù phù. Đôi môi chum chim chu lên thật khả ái! “Phật “ – là tiếng lòng ai đang bị sập lười nha~~? Vận Phụng lười quan tâm thế sự, chỉ quan tâm làm sao thổi nguội ly sữa của chính mình. Bỗng cảm nhận được sự ồn ào trong ngoài trên dưới Mãn Lai Lâu ngày một tăng, hình như là người tới ngày càng đông đi? Là tới xem hai cái tiểu nữ nhân gì đó so tài sao? Vận Phụng như nhớ như quên cất tiếng hỏi đám hoàng chất:

– “A đúng rồi! Các người nói, chiều nay sẽ có cuộc tranh tài của hai vị tiểu thư nào vậy ta? “ – Vận Phụng thực sự là không thèm nhớ chứ không phải mau quên nha!

– “Ấn! Là cuộc so tài giữa biểu muội Kim Ngừ của chúng chất nhị, cùng Tàn tiểu thư của Tàn thượng thư đại nhân.. “ – Thượng Quan Miên nhàn nhạt đáp gọn.

– “Hề? Hai vị tiểu thư đây rất vang danh ở đây sao? “ – Vận Phụng tò mò hỏi.

– “Khuyên Thiên, ngài vừa trở lại nên chắc chưa biết! Hai người các nàng là vang danh cả Phụng Quốc ta đây! Kim Ngừ là biểu muội của chúng ta. Nàng là nữ nhi duy nhất của cậu, là chất nữ duy nhất của ông ngoại Kim tể tướng Kim Trục chúng ta. Cậu của chúng ta là Kim Trí, là hải tử duy nhất của ông ngoại nhưng lại xấu số qua đời được 5 năm nay. Nên ông ngoại rất yêu thương Kim Ngừ biểu muội. Y không tiếc bạc mà mời rất nhiều lão sư về phủ dạy nàng cầm kì thi họa đây. Năm ngoái, biểu muội chúng ta đã đứng đầu Mãn Hoa Thĩ của Mãn Lai Lâu này đây (tg: “thí “= “ti thí “= “tranh tài “đó:V mà gái nào nghĩ theo nghĩa là “bố thí “cũng được!).! Mà Mãn Hoa Thĩ là cuộc so tài được Mãn Lai Lâu tổ chức hằng năm để tìm ra tài nữ đệ nhất Phụng Quốc ta. Haha~ “ – Thượng Quan Mạc đầy tự hào mà nhắc về vị biểu muội này của chính mình.

– “Woa! Nàng ta thực tài giỏi vậy sao?? “ – Vận Phụng không kìm nổi ngạc nhiên.

– “Tiểu cô, ngài ngạc nhiên như vậy làm gì nha? Tuy nàng ta đứng đầu Mãn Hoa Thĩ, nhưng quả thực cũng không hẳn tài năng xuất chúng gì cả. Còn nữa nha, tính tình nàng ta thì quá kiêu căng, ngạo mạn rồi. Nếu so với Mỵ nhi hoàng muội thì chắc chắn cũng không kém đâu... xì! “ – Thượng Quan Mộ khinh khỉnh đáp lời.

– “Nhaa~... Vậy còn vị Tàn tiểu thư kia thì sao nha? “ – Vận Phụng có chút hứng thú quan tâm.

– “Theo Mộ nhi, thì vị Tàn tiểu thư Tàn Đào Di này tài năng cũng không phải xuất chúng nhưng là đứng trên vị Kim Ngừ kia một bậc đi! Nghe nói, vị Tàn tiểu thư này tính tình ôn nhu, rất hay đi lễ chùa, cúng dường cho mỗi chùa nàng tới cả trăm lạng bạc nha.. “ – Thượng Quan Mộ chân chó đáp.

– “Hề? Vậy sao nàng ta không phải người đứng đầu Mãn Hoa Thĩ? “ – kì lạ mà.

– “Khuyên Thiên tiểu cô aa~... Người là thực sự ngốc hay là đang giả bộ vậy? Nếu bây giờ tiểu cô cùng với Hoàng hậu nương nương cùng so tài, thì người thắng chắc chắn sẽ là tiểu cô ngài đây nhaa~ “ – Thượng Quan Mộ khinh thường ra mặt, nàng quả thực là quá ngốc nghếch mà!

Vận Phụng sức tỉnh! Chắc, sao nàng có thể quên được chứ, cái thứ gọi là “địa vị” cũng có khả năng chi phối mọi thứ như tiền bạc đây. Một bên là chất nữ của Tề tướng một bên là nữ nhi của Thượng thư... Chắc! Bên nặng bên nhẹ liền tự thấy rõ rồi ha...

Thấy nàng im lặng, liền biết nàng đã hiểu ra. Thấy nàng trầm tư tới kì lạ, Thượng Quan Miên lên tiếng nhân nhặt tiếp lời:

– “Khuyên Thiên, cả hai vị tiểu thư này chính là hai trong những nữ nhân được phụ hoàng lựa chọn cho vị trí thế tử phi phủ Trấn Lạc vương...”

– “Thật sao? – Vận Phụng có chút khó tin.

– “Phải đó, tiểu cô! Lần này phụ hoàng triệu A Họa ca về 8 phần là muốn giúp hấn thú thê nha...” – Thượng Quan Mộ chân chó thể hiện hiểu biết.

– “Vậy... thế tử có tình ý gì với hai vị tiểu thư kia không?” – Vận Phụng dò hỏi.

– “Không có lấy một chút liên quan đâu tiểu cô! A Họa ca đã ở biên quan 10 năm rồi, lúc hấn đi thi các nàng ta mới 6, 7 tuổi, A Họa ca còn chưa từng nhìn thấy dáng vẻ các nàng ra sao nha... Hắc hắc, các nàng có lẽ còn chưa từng nhìn thấy A Họa hình dạng ra sao đi!!!” – Thượng Quan Mộ không ngừng chân chó thể hiện hiểu biết.

– “Vậy sao có thể thành gia được??” – Vận Phụng nhăn mày.

– “Tiểu cô aa~ Ngài là quá ngây thơ rồi sao??? Cả cái Phụng Quốc này... À không, cả cái Thần Nguyên đại lục này mới đúng! Có nữ nhân nào là không muốn được gả cho hấn đây??? – Thượng Quan Mộ tròn mắt hét lớn.

– “Ta ..... “ không muốn! – Vận Phụng ngập ngừng rồi thôi.

– “Khuyên Thiên, ngài có thể qua cuộc so tài này để xem coi, vị nào xứng với thế tử biểu huynh đi!” – Thượng Quan Mạc hứng khởi đề nghị.

Nhưng Thượng Quan Mạc không biết rằng, trong lòng Vận Phụng đã không còn tâm tư để xe so tài gì nữa. Đáy lòng nàng có chút hụt hẫng như thể có một khoảng trống không thể lấp đầy... Khóe môi nàng bắt giắc cong xuống vì điều gì chứ?... Vì buồn thay hấn phải đáp ứng một mối lương duyên được sắp đặt sao? Vì sợ hấn không thể có được hạnh phúc thực sự sao? Nàng đây là... đang lo lắng cho hấn sao? Vận Phụng tự trấn an chính tâm mình. Nàng trở lại là để dành cho hấn tình yêu thương mà hấn thiếu thốn, vì thế nên nàng cũng muốn hấn có một mối lương duyên như ý!! Chắc chắn là như vậy!!!! (tợ: dối lòng quá rồi bà:V)

Kẻ ngồi đằng xa ấy, vẫn luôn dõi theo bọn họ, nhưng lại chỉ mãi đặt ánh nhìn trên người Vận Phụng. Hấn có thể nhìn thấy, nỗi ưu tư trên khóe môi nàng... Nàng buồn sao? Hấn thú thê, đáng lẽ là thân hoàng cô, nàng nên vui mừng thay hấn đi? Vậy sao nàng lại sầu tư như vậy? Chẳng lẽ nàng cũng ..... (tợ: đoạn này lão Họa tự luyện nhé:V)

#Airen.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Hoàng Cô, Đùng Ngủ Nửa!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.